

Börtönnapló

Bevezető azoknak, akik nem vágják...

2007 május 8-án hatalmas szenzációként tálták a különféle kereskedelmi televíziók, bulvárlapok és egyéb médiumok, hogy a rendőrség „bombagyarat” fedezett fel Budapest XXI. kerületében, egy tízemeletes panelházban. Egyes lapok tudni vélték, hogy „több mázsa robbanóanyag” került elő a helyszínről, mások azt siettek közölni, hogy a bombagyártók a másnapi, dunaparti MSZP-felvonuláson akarták pokolgépes merényletet végrehajtani. A híradások közt komoly eltérések voltak, s nem csak a bal- és jobboldali lapok tekintetében. Azt azonban mindenki sietett közölni, hogy a helyszínen letartóztatott három személy egyike én voltam, azaz Tomcat, az ismert nemzeti érzelmű blogger, aki korábban több „magánakcióval” hozta kellemetlen helyzetbe a rendőrség vezetőit és egyes politikusokat.

Nem volt ekkora híre annak, hogy két hónappal később szabadlábra helyeztek, és azóta is hiába próbálják bizonyítani a médiának alaptalanul adott információkat, illetve magát a gyanúsítást. Azt sem verték nagydobra – bár megtették ezt az olyan lelkiismeretes újságírók, akiket „jobboldalinak” szoktak nevezni – hogy nem először vittek börtönbe ártatlanul, mert már a 2006 őszi események során is előzetes letartóztatásba helyeztek hatósági személy ellen csoportosan, felfegyverkezve elkövetett erőszak gyanújával. Ennek alaptalanságát épp ezen ügygel egyidőben mondta ki a Fővárosi Főügyészség, vádemelés nélkül ejtve a gyanúsítást. Érdekes, hogy amióta napi nyolctízezer olvasót érdekel a nemzeti értékeket közvetítő blogom, rendre a legváltozatosabb bűncselekményekkel gyanúsítanak meg, rendszeresen zaklatnak és megfigyelnek.

A bírósági határozat és a tények ellenére a rendőrség szabadulásom után terrorcselekmény előkészületével és halmaztatban robbanóanyaggal való visszaéléssel gyanúsított meg, ami gyakorlatilag az elképzelhető legsúlyosabb bűncselekmény a Btk szerint, a végrehajtott terrorcselekményt kivéve. Ez több szempontból is jogi nonszensz, kezdve azzal, hogy egyazon állítólagos cselekményt kétszeresen minősítettek. De erről szó lesz e napló utószavában.

A Börtönnaplót két hónapos fogságom alatt írtam a Gyorskocsi utcai rendőrségi fogdán, majd a Venyige utcai BV intézetben. Kézzel írt lapjait menyasszonyom, Athina gépelte be esténként a blogom olvasóinak, ám csak egy részükre volt ideje. A teljes napló több száz teleírt oldalt tesz ki, s most teljes terjedelmében tárom a tisztelt Olvasók elé. Nem csak a „bombagyáros” ügy részleteit, a rendőrség visszaéléseinek háttérét írtam meg, hanem a börtönélet mindennapjait, a bűnözők közt eltöltött napok élményét és a közben odakint zajló politikai események során felmerült gondolataimat is e sorok őrzik. Olvassa a Tisztelt Olvasó hitetlenkedve, borzongva, szórakozva, ahogy tetszik. Ezután pedig szavazzon arra a pártra, amelyikre akar.

(A blogban már publikált részek itt a 30. oldalon érnek véget.)

Börtönnapló I.

2007.05.11.

Amikor pár napig nem írok blogot, mindig azzal kezdem a bejegyzést, hogy nem vitt el az ÁVH. Most viszont elvitt, már megint. Valaki úgy döntött, elég volt ebből a blogból, meg a gazdájából is, szépen kapcsoljuk le, hadd lássa mindenki, hogy mi vagyunk az erősebbek. No, de ezt már elmondták a tévében is, nyilván mindenki tudja, hogy személyemben egy veszedelmes terrorista került „végre” rendőrkézre, és még vegyszereket is találtak, húha, még szerencse, hogy ilyen ügyes a rendőrség, mert hát mi lett volna, ha még akármi is lehetett volna, elvégre tisztességes ember már nem lehet, akinél vegyszert találnak. Hisz olyat csak a terroristák, ugye. Mint amilyen én.

Azért valakinek hátha mégis sántít egy kicsit ez a dolog, pláne, hogy a diadalmas leleplezést éppen a Dunaparra tervezett, hiper biztonsági intézkedésekkel védett holocaust-émlékfelvonulás előestéjén tették, amikor naná, hogy jól hangzik, ha egy „közismert szélsőjobbodalí” állítólagos lakásán úgy nevezett „bombagyárat” találnak. Ráadásul egy olyan személyről van szó, aki már többször cigányozott, és egyszer állítólag egy zsidót is megpofozott! No, akkor parancsoljatok, a történet valódi háttere, avagy hogyan csináljunk koncepciót pert egy olyan korban, amikor úgyse hiszi el senki, hogy koncepciók perек léteznek.

Az ügy - még hetekkel ezelőtt - azzal kezdődött, hogy Athina kapott egy azalea nevű virágot. Szegény Azi - mert ez volt a neve - nagyon hamar elhervadt, és nem is sejtette, hogy rövid életével egy napon óriásivá fogja dagasztani a terrorveszélyt Magyarországon. Utólag ugyanis megtudtuk, hogy az azalea speciális virágföldet igényel, káliumban gazdag, enyhén savas talajt, ezt pedig kálium-nitrát hozzáadásával lehetett volna elérni.

Azi halála ennyivel gazdagította szegény mezőgazdasági ismereteimet, majd napirendre tértünk a gyász felett, és éltük tovább békés, egyelőre terrormentes életünket. Néhány nappal ezelőtt Robin barátom édesanyjával, Ágival dumálgattunk, és szóba került Azi. Kiderült, hogy már ő is többször próbált azaleát nevelni, ám neki is mindig elpusztult. Mondtam, hogy vegyen kálium-nitrátot, abból adjon hozzá a földhöz egy kanállal, és akkor majd megmarad.

Keresett is ilyet a virágboltban, de nem lehet kapni. Végül egy kertész barátom mondta, hogy gazdaboltokban keressem, mert nem túl gyakori anyag, de ott kapni fogok. Ezek után a Hermesznél találtunk, el is mentem érte, de kiderült, hogy csak 25 kilós zsákban kapható, az 1 és 2 kilós kiszerelés megszűnt. Na, fasza. Se mivel még ez is csak 4000 forint volt, üsse kavics, megvette, egy zsákkal, majd kidobjuk a fölösleget.

Vettem még két zsák ventillált kénport is, amit szőlő permetezésére használnak, ugyanis egy barátom, akinek a családja szőlőműveléssel foglalkozik, amikor a kálium-nitrát beszerzése felől faggattam, megkért, hogy ha már olyan helyen járok, ahol ilyen is van, vegyek neki és kifizeti. Minderről, gondolom, értesültek bizonyos hatóságok is, hiszen telefonon beszéltek meg. Zseniálisan kikövetkeztették, hogy ezek történetesen lőpor készítéséhez is alkalmasak, csak szénpor kell hozzá. No, igen, csak hogy ilyesmi esetünkben nem volt.

A cuccot taxiba raktam, és a Soroksári úti TESCO-ba is beugrottam egy kis kajáért. Itt vettem két karton cukrot is, pontosan azért, amiért az ember cukrot vesz: megenni. Akkor még nem tudtam, hogy ez is robbanásveszélyes anyagnak számít. Így felpakolva elvittem a cuccot Áginak, és megbeszéltük a szőlős sráccal, Gergővel, hogy ő is odajön a kénért.

A BRFK központjában eközben a létező összes akciócsoportot készültségbe helyezték, mert ha én valakivel találkozom, az biztos nagyon veszélyes...

Nyolc óra felé járhatott, amikor megérkeztem, és némi szentségelés keretében felcipeltem a bazi zsákot, meg a többi cuccot a tizedik emeletre. Később a rendőrség azt állította, s ezt közölte a sajtó is, hogy állítólag valaki együtt utazott velem a liftben, látta a vegyszereket, és mivel hallotta, hogy én telefonon megbeszélem valakivel a „robbantást”, névtelen bejelentést tett a rendőrségen. Ebből egy szó sem igaz.

Senki nem utazott velem, nem telefonáltam senkinek, és egyébként nem lennék hülye idegenek füle hallatára, több kiló vegyianyagot cipelve világga kiabálni, ha ilyesmire készülnék. Az mondjuk tény, hogy magamban arra gondoltam, mekkora balhét lehetne csinálni ennyi cuccal. Már persze, ha volna valakinek türelme az egészet megfelelően összekotyvasztani.

Azt a többieknek is elmondtam odafenn. Cukorból és kálium-nitrátból ugyanis füstbombát lehet készíteni. Jót röhögtünk, aztán kitaláltuk, hogy miért ne. Fogtunk vagy negyven deka cukrot, betettük egy fazékba és megolvasztottuk. Amikor már folyt, levettük a rezsóról, beletettünk hatvan deka kálium-nitrátot, elkevertük, és kiöntöttük két papírpohárba. Korábban azt olvastam, hogy kénnel növelni lehet a füst mennyiségét, így az egyikbe tettünk egy kanálnyit abból is. A maradék anyagot, mivel nem akartuk, hogy belekössön a fazékba, két-három teamécses tégelyébe öntöttük ki.

Kicsit többet sikerült csinálni, mint szeretnénk volna, de hát ez van. Vártuk, hogy kihűljön, akkor majd kivisszük a Duna-partra és kipróbáljuk. Aztán mentünk volna haza, de hát ezt másképp rendezte a BRFK.

A két papírpohárba került egy-egy darab gyújtózsínór is. Ezeket hetekkel korábban vettem egy pirotechnikai üzletben. A gyújtózsínór engedély nélkül tartható, pirotechnikai anyag. Hogy mire kellett? Röhögni fogsz, kedves Olvasó, mert úgyse hiszed el: papírrepülőhöz. Egy kis darab (3-4 cm) gyújtózsínórt egy papírrepülő szárnyára ragasztva frankó „sugárhajtóművet” kapsz. Ezzel szórakoztunk egyszer Blogadminnal és a szomszéd üzlet tulajdonosának két kisunokájával, a bolt udvarán.

Még mindig benne volt a táskámban. Ugyan a cukor-KNO₃ keveréket akár gyufával is meg lehet gyújtani, gondoltam, így elegánsabb. Hát, a rendőrség is értékelte... A cucc valami fél óra alatt készült el, s gondoltuk, amíg kihűl, rendelünk pizzát. Ez meg is történt, vártunk, s egyszercsak csöngettek. Ági felvette a kaputelefont, a pizzafutár pedig kérte, hogy engedjük be. Megnyomta a nyitógombot, de ezután még vagy tíz perc eltelt, és nem ért fel a futár. Nem is csengetett többet.

- Mi a fene - morogtam - már megint valami értelmi fogyatékos hozza a kaját, lemegyek, beengedem.

Lelifteztem a földszintre, de a pizzafutár helyett a kapuban marcona, egybenyakú emberek álltak, és csúnyán néztek.

- Maga rendelte a pizzát? - reccsent rám egyikük.

- Én. Miért?

- Maga itt lakik, a házban?

- Nem, de mi köze hozzá?

- Rendőrség! Mi a neve?

- Polgár Tamás.

- Nagyszerű! - kiáltotta a faszi, majd nekem rontottak, falhoz löktek és megbilincseltek. Akkor láttam, hogy legalább harmincan vannak, valamennyien golyóálló mellényben, fegyverrel, némelyikük géppisztollyal. Mögöttem sorra trappoltak fel a lépcsőn, faltörő kost cipelve, fegyverrel a kézben.

- Melyik lakásból jöttél?!
- Tizedik emelet harminckilenc – feleltem.
- Kik vannak még ott?!
- Egy huszonéves barátom, meg egy negyvenes nő.
- Ez minden?!
- Ja, meg egy kutya.
- Miféle kutya? Agyon fogjuk löni!
- Lövöd ám, tudod kit, egy halál békés, menhelyről mentett jószág, alig egy éves!
- Azt mondd, békés? De ha nem az, lelőjük!
- Nem kell lelőni. Továbbá faltörő kosra és fegyverre sincs szükségetek. Felmentek, becsöngettek, és be fognak engedni. Nincs náluk se fegyver, se robbanóanyag, amit pedig előállítottunk, az egy ártalmatlan füstképző anyag.
- Ti állítottátok elő?
- Igen, boltban is kapható, I. kategóriájú pirotechnikai eszköz. Egész évben birtokolható.
- Jól van, meglátjuk. Irány felfelé!

Odafenn az izomagyúak berúgták a lakásajtót, jól arcontalálva vele szegény Ágit, földre teperték Gergőt, de végül tényleg nem lőtték le a csodálkozó Omlást, csak kicsukták az erkélyre. Engem is felvittek, és az előszobába állítottak. Megnézték a konyhát, majd lerádióztak a kollégáiknak, hogy jöhetnek szakérteni.

Innentől a lakás átalakult átjáróházzá. A golyóálló mellényes faszik - a BRFK Terrorizmus és Extrémizmus Elleni Osztálya munkatársai - unottan őriztek minket, amíg a helyszínen felvonultak a következő osztályok:

- REBISZ kutyás szolgálat, bombakereső kutyákkal
- BRFK Életvédelmi osztály
- BRFK Tűzszerész-szolgálata
- BRFK Bűnügyi technikai szolgálata
- Vegyész szakértői csoport
- Szervezett Bűnözés Elleni Osztály
- valamint a kerületi járőr, hadd szopjanak ők is.

A házkutatás hajnalig tartott, 12 órán át, teljesen szabálytalanul. Mindhármunkat kizavartak a lépcsőházba, nem láthattuk, mit csinálnak, és Ági, mint lakástulajdonos, hiába kérte hatósági tanú jelenlétét, nem foglalkoztak vele. Jelezttem is a fakabátoknak, hogy ez így nem teljesen kerek, mire leugattak.

- És hol látsz te itt házkutatást?!
- Hát...
- Nem kéne ilyen okosnak lenni! Itt nincs házkutatás!
- Azért amikor egy szakasz rendőr kutakodik egy lakásban, az azért elég közel áll hozzá, nem?
- Az más! Azt úgy nevezik, hogy helyszíni szemle!
- És azt lehet így?
- Persze, hogy lehet!

Amúgy nem lehet, mert helyszíni szemléhez is lehet tanút kérni, és annál is jelen lehet a lakás tulajdonosa. Jó két óra kutakodás után az egyik nyomozó talált egy dobozt a szekrény tetején, belenézett és felrikkantott.

- Hé! Ezt nézzétek!

A rendőrök mind odasereglettek. Kisvártatva az orrom elé dugták a dobozt, és megkérdezték, hogy ez mi. Nabazmeg! A hülye Robin csontgyűjteménye. Biztos emlékeztek rá néhányan, mikor meséltem, hogy egy ásatás után kiszórt törmelékupacból guberálta össze. Több száz éves maradványok, pár csigolya, és egy fél állkapocs. Itt tartotta, a lakásban, azt hittem, már rég megszabadult tőlük. Ezt adta elő aztán az RTL Klub úgy, hogy „több száz emberi csontot” találtak. Az „éves” szót rafináltan kihagyták.

- Nem az enyém - mondtam - a hölgy fiát tessék kérdezni, én nem is tudtam, hogy ez itt van. De nyugi, ez nem a Kádár.

- Biztos?

- Ezt úgyis a DNS-ből döntik majd el, de maga is láthatja, hogy ezek több száz éves, összeszáradt csontok.

A bűnügyi technikusok is bólogattak, ezek valószínűleg tényleg nem Kádár maradványai, de azért eltették, meg kell azt vizsgálni. Robin meg majd megmagyarázza. Amúgy elvileg nem bűncselekmény az ilyesmi, legfeljebb az ÁNTSZ szab ki bírságot, ha a csontok fertőzésveszélyesek. Sok száz éves maradványok lévén a kegyeletsértés vétsége nem fog megállni.

További kutakodás után elém tettek egy fémedényt is, ami szintén Robiné volt. Eredetileg egy 125 mm-es tűzérési lőszer hüvelyének fenekeként szolgált, hatástalanítva vette egy military boltban, és hamutartónak használta. Ezt el is mondtam a rendőröknek.

- Igen ám - mondta a tűzszerész - de a csappantyúja ép!

Belenéztem, és tényleg. Hú, bazmeg, Robin! Ezen nyomkodtad el a cigicsikkjeidet évek óta! Még jó, hogy én nem dohányzom. A média persze szenzációként tálalta a csontokat és a hüvelyt, csakúgy, mint a „vegyszereket” és a „bombagyár” kifejezést, hadd lássa a hülye néző, mekkora veszélyt hárítottak el Gergényi szorgos kommandósai, miközben ő a vacsora utáni bélgázait eregette bambán a fotelbe.

Mindez persze ne olyan gyorsan történt, mint ahogyan itt a kedves olvasó elolvasta. Tizenkét órán át dekkoltunk a lépcsőház padlóján ülve, miközben már nemhogy nekünk, de már a zsaruknak is kurvára elégük volt. Elbeszélgettünk a világról, történelemről, politikáról. Egyikük elmesélte, hogyan kísért segélyszállítmányokat 1989-ben Romániába, s aztán még jól meg is verték Bukarestben, amiért magyarul beszélt. A másik elmondta, milyen volt helyszínelni az emlékezetes Jós utcai robbanásnál, ahol egy lakótelepi lakásban, mosógépben próbált aceton-peroxidot kikeverni egy vadbarom, és a ház öt emelete szállt el, a lakókkal együtt.

Egy harmadik, afféle sebhelyes arcú keménycsávó, pedig fel volt háborodva, hogy én mennyit beszélek.

- Aki ilyen helyzetben sokat beszél, az gyenge jellem! - jelentette ki bölcsen.

- Akkor gyenge vagyok, de te maradj erős - feleltem.

- Mé' képzeled magad olyan okosnak, he?! Asszed okos vagy, aztán akkor mé' vagy itt, mi?

- Mert ha te ilyen okos vagy, miért csak rendőr vagy? - kérdeztem vissza.

A faszi erre nagyon csúnyán nézett, és csak a szabályzat bizonyos pontjai miatt nem vágott szájon. De többet nem szólt.

Tíz óra várakozás után végre a BRFK összes szakértője kibámulta magát, megkezdhatték az előállítást. Levittek kettőnket, Gergőt és engem a kocsizhoz, vitatkoztak egy sort, hogy melyikkel vigyenek, majd bepréselődünk a civil kocsiiba, és mogorva barátom ült a kormányhoz. Ezután bemutatta, mit tanult a gyakorlópályán extrém vezetésből. Százzal tépett végig a bedugult csepeli

úton, gyakran a szembejövő sávban, heves dudálásra és anyázásra készítetve másokat, illetve riadt ugrásokra a gyalogosokat, amint a már várakozó kocsisor mögül kirobbanva, farolva megállt a zebra szélén, a piros lámpánál. El kell ismerni, persze, hogy tényleg profin csinálta, és rekordidő alatt, bár elég kacifántos úton jutottunk el a Teve utcai rendőrpalotába.

Már csak két óra volt hátra a 8+4 órás előállításból, s ha nem tudnak semmiféle bűncselekményt felmutatni, szabadon kell engedniük. Márpedig nem tudtak. A füstbombákat lefoglalták ugyan, de mivel I. kategóriájú pirotechnikai eszközök, ezért csak szabálysértési eljárást indítottak, megállapítandó, hogy előállításuk pénzbírsággal sújtandó-e. A lakásban talált más anyagok nem tiltottak, nem veszélyesek, ezért azokért nem indíthatnak eljárást. Különösebb félnivalónk tehát nem volt, vártuk, hogy végre kihallgassanak, és mehessünk a francba. Már több, mint harminc órája ébren voltunk, és én már lassan huszonnégy órája nem ettem, vagy ittam semmit.

Itt azonban mégse hallgattak ki minket. Egy kísérőnk, és azt mondta, tovább kell vinni minket a Gyorskocsi utcába, a Kiemelt Ügyek Osztályára. Együtt szentségeltünk a rendőrökkel, majd lementünk a kocsihoz, és újabb száguldozás következett Budáig. Már alig egy óra volt hátra. A Gyorskocsiban átvettek bennünket, majd rövid várakozás után egy fiatal hadnagy irodájába vezettek engem. Ő sem hallgatott ki azonban, hanem csak beszélgetni akart velem, mondván, hogy „sokat hallott rólam” és „régén meg szeretett volna már ismerni”. Nap, persze. Vagy inkább reménykedsz, hátha hullafáradtan elkotyogok valamit, mi? Ebben csalódnia kellett, nem, mintha lett volna bármi elkotyogni valóm. Végül jött egy másik nyomozó, és elvitt, hogy majd ő kihallgat. Na, mondom magamban, van még rá fél órád.

Leültünk a faszi irodájában, és az első dolog, amit kiszúrtam, egy könyv volt a falipolcon. Farkas Vladimir könyve volt, a *Nincs mentség* című. Ha valaki nem ismerné, ő Farkas Mihály fia, a hírhedt ÁVH-s tiszt és kínzómaster, sok ember meggyilkolója. Ennek az embernek a könyve valóban elengedhetetlen kelléke egy XXI. századi, demokratikus rendőrség irodájának.

A nyomozó leültetett, bekapcsolta a számítógépet, de nem tett fel kérdéseket. Helyette ő is barátságos kvaterkázásba kezdett velem politikáról, közéletéről és történelemről. Ha az ügyre terelődött a szó, sietett biztosítani, hogy ez csak jelentéktelen dolog, és mennyi komolyabbal kell nekik foglalkozniuk. Végül elaludtam beszéd közben, és arra ébredtem, hogy megkezdődött az érdemi kihallgatás.

- Hány óra van? - kérdeztem.
- Negyed tizenegy - felelte.
- Akkor lejárt az előállítás.
- Hogy mi?
- Tízkor vettek őrizetbe. A nyolc plusz négy óra lejárt. Gyanúsítás nincs. Engedjen haza.
- Ki kell hallgatnom.
- Idézzen be később, volt rá egy csomó idő.
- De most már folyik a kihallgatás!
- Mikor kaptam én erről idézést?
- Hát, nem kapott, de...
- Vagy most fogva vagyok tartva?
- Igen.
- Ki rendelte el ezt, és mikor?
- Még nincs elrendelve.
- Remek, akkor nem vagyok fogvatartva. Írjon egy kapucédulát.
- De a tanúkihallgatás alatt nem távozhatsz!
- Miért, tanúkihallgatás folyik?
- Igen. Önt most tanúként kívánjuk kihallgatni.

- Milyen ügyben, kinek az ügyében? Mi az ügy száma?
- Hát, az ügy, az nincs...
- Akkor mire tanúskodjak?
- Hát, ez egy... ez egy úgynevezett rendőri számonkérés.
- Az mi?
- Az egy olyan eljárás, amikor önt kérsőre vonjuk bizonyos dolgokról, aztán eldöntjük, indítunk-e büntetőeljárást.
- Már indult. Szabálysértési eljárás a pirotechnikai anyag előállítása miatt.
- De ez nem arra vonatkozik.
- Na, jó, akkor hallgasson ki.

Megkönnyebbülten fellélegzett, majd felvette az adataimat, és belekezdett a szokásos, jogokra figyelmeztető rizsába.

- Önt tanúként hallgatom meg...
- Aha, értem. Tanúként nem tagadhatom meg a vallomást, és igazmondási kötelezettség is terhel. Cseles.
- Nem köteles vallomást tenni, ha azzal magát, vagy hozzátartozóját sodorná gyanúba.
- Tudom. Kérdezzen.
- Hogyan érkezett a helyszínre?
- Nem emlékszem.
- Tessék?
- Nem emlékszem. Tudja, elég fáradt vagyok.
- A vegyszereket ön vitte a helyszínre?
- Nem emlékszem.
- Tamás, most szórakozik velem?
- Miért, csak maga szórakozhat velem?
- Nézze, könnyítsük meg egymás dolgát...
- Hogyne, hogy lecsukathasson.
- De én nem akarom lecsukadni. Bízzon bennem!
- Miért bízzak?
- Hát, mert ha már így kihallgatom...

Persze, hát a menyasszonyom nem kéne?

- Sajnálom, nem emlékszem semmi lényegesre. Viszont a végéhez lenne hozzáfűzni valóm.
- Tessék.
- Kérem, vegye jegyzőkönyvbe a következőt: Fenti vallomást teljes szellemi és fizikai kiemrültség állapotában tettem. Ugyanakkor jelezni kívánom, hogy a házkutatás szabálytalanul zajlott.

Erre megállt a faszi keze a billentyűk fölött.

- A... azt nem írhatom bele.
- Miért is?
- Mert nem lehet.
- Miért nem lehet?
- Mert nem tartozik a tárgyhoz.
- Már elnézést, de a vallomásba az kerül, amit én oda tartozónak ítélek. Ha én azt vallom, hogy a pipacs piros, akkor azt maga leírja, és majd az ügyész eldönti, hogy a tárgyhoz tartozik-e.
- De akkor sem lehet!
- Jó, akkor nem írom alá a vallomást.
- Nem írja alá?

- Nem.
- Na, akkor várjon egy kicsit! Üljön ki a folyosóra!

Kiültem a folyosóra. Itt vettem észre, hogy a telefonomat nálam hagyták. Gyorsan felhívtam Dr. Gaudi-Nagy Tamást, tájékoztattam a helyzetről, és még a Hír TV-nek is tudtam telefonálni. Aztán kijött egy rendőrnő, és sürgősen elszedte a készüléket. Nem baj, a lényeg elintéztem. Több, mint két óra után aztán előkerült a nyomozó, visszatessékelt az irodába, és közölte, hogy „közveszélyokozás előkészületének alapos gyanúja miatt” eljárást indítanak.

- Van ilyen bűncselekmény?
- Van. Kettőtől öt évig büntetendő.
- Látom, jól végig kellett túrni a BTK-t, hogy legyen valami.
- Á, nem, hát izé... történtek további kihallgatások, és ezek alapozták meg a gyanút.
- Tényleg? És kit hallgattak ki? A társaim nem mondtak mást, mint amit én, a szakértők pedig már leadták a véleményüket.
- Az mindegy.

Azzal felolvasta a gyanúsítás szövegét, mely így szólt:

„Nevezett személy a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan gyanúsítható azzal, hogy 2007.05.08-án este társaival .. találkozott abból a célból, hogy az ott lévő vegyszerekből házilag pirotechnikai anyagokat, termékeket gyártsanak. Ezek az anyagok tűz- és robbanás veszélyesek (sic!), ezáltal közveszély okozására alkalmasak adott összetételben, amelyek rendelkezésre is álltak a lakásban. A fenti anyagokat ismeretlen helyen és időben kívánták felhasználni közveszély okozása céljából.”

Különösen az utolsó mondat érdekes. Feltételezik tehát, hogy én az elkészült anyagot okvetlenül közveszély okozására akarom használni, noha erre semmi jel nem utal, ilyen információja a rendőrségnek nincs, és ilyen vallomást senki sem tett. Ezzel az erővel lefoglalhatták volna az összes konyhakést azzal, hogy azokkal ismeretlen helyen és időben embert akartam ölni. Mi több, minden második háztartásban fel lehet lelteni olyan anyagokat, amelyek közveszély okozására alkalmasak, mint például a benzin, a körömlakk-lemosó, az ammónium-nitrát alapú műtrágyák, festékek, higítók, savak, és még sorolhatnám. Bármelyik földműves garázsában százkilószám áll mindaz, amit Ágiéktól lefoglaltak. Ám nem csak a ként és a kálium-nitrátot írták fel „veszélyes vegyszerként”, hanem Ági festékeit is - köztük vas-oxid pigmentport és alumínium ezüstport. Non plusz ultraként a veszélyes anyagok listájára került a két karton kristálycukor is.

Házi feladat kémiához értő olvasóimnak: Hogyan kevernétek ti össze kálium-nitrátot, ként, cukrot, vas-oxidot és alumíniumot úgy, hogy az robbanóanyagot képezzen? Megmondom: sehogy. Az egyetlen, amit ebből ki lehet hozni, a „candy” néven ismert cukor-KNO₃ füstképző anyag, ami teljesen stabil, nem tűzveszélyesevv, mint a közönséges újságpapír (ami szintén csak akkor ég, ha begyújtják), és semmiképpen sem robban. Ennek ellenére a rendőrségi „szakértő” gond nélkül beleírta a szakvéleménybe, hogy „akár készítés közben is felrobbanhatott volna”, meg, hogy „beláthatatlan következményekkel járt volna”, továbbá hogy a fenti anyagok keveréke „kiszámíthatatlan, kontrollálhatatlan” és veszélyes”. Igen, nyilván azért mutatják ezeket be minden magyar állampolgárnak a hetedik osztályban, kémiaórán. Egyébként józan ésszel belátható, egy füstképző anyagnak éppen az a lényege, hogy lassan ég és tökéletlenül, hogy minél több égéstermékkel produkáljon, nem pedig gyorsan, ami a robbanóanyagok tulajdonsága.

No, mindegy, a lényeg, hogy a fakabát meghallgatta a valloomásomat, ami az eddigiek rövidített változata volt, és közölte, hogy 72 órára őrizetbe vesz. Anyádat... Velem együtt kasztlították be Gergőt és Ágit is. Most is itt ülök, a Gyorskocsi utcai fogdában, de ezt nyilván tudjátok.

Két napig unatkoztam a négy csupasz fal között. Jöttek-mentek a cellatársak. Először egy drogfutár, egy kiló exszel, meg speed-del bukott meg. Egész nap panaszkodott, hogy elbaszta az életét.

- Csőszerelő voltam - mondta. - Nettó száztízet kerestem, - amin még a rendőr is elcsodálkozott. Pedig a száztíz nálunk már jónak számít! És akkor jönnek, hogy itt egy táska, ülj fel a buszra, és vidd el a szomszéd kerületbe ötvenezerért. Most erre az a rendőr nemet mondana? Vagy te?

Másnap elvitték a csókát, nyolc évet kapott. Hoztak helyette egy románt, aki egyébként székely volt, csak nem akart magyarul beszélni a rendőrökkel. Hadd higgyék, hogy nem ért semmit.

- 1999-ben aláírtam valamit - foglalta össze - aztán 2001-ben valaki az én aláírással céget alapított, és egy csomót sikkasztott. Interpol-körözést adtak ki. Én vagyok az első román állampolgár, akit Románia kiadott - tette hozzá kétes büszkeséggel.

- És hány évet kapsz?

- A helyzet az, hogy én 2000 óta nem jártam Magyarországon, és ehhez elég megnézni a határállomások belépési adatait.

A „románt” aznap vitték tárgyalásra, amikor engem. Rabomobilba ültettek, és a veszedelmes terroristáknak kijáró módon elől-hátul egy-egy szirénázó rendőrautó által közrefogva végigrongyoltak velem a városon. Kiszálltam, elolvastam a táblát: Pesti Központi Kerületi Bíróság, BK osztály.

- Mi az a BK? - kérdeztem a kíséző rendőrt.

- Bekasztilizási Osztály - vont vállat az egyenruhás, és beeresztett az épületbe. Odabent kamerák és villogó vakuk fogadtak, majd becsukták mögöttünk az ajtót, és egy várakozóhelyiségbe kerülünk. Odakint még láttam feltűnni Athinát, anyámat és néhány barátomat. Őket sem engedték be. csak akkori ügyvédemet, Dr. Balogh Gábort.

A két kíséző rendőr szomorúan egyetértett: ez egy nevetséges ügy. Egyikük kulcstartóján egy rakamazi Turult forgatott, és nem írom le, mit mondott a rendőrségről, mert olyan véleménye neki nem lehet.

- A tévéostromnál kiverték tíz fogamat - mondta. - Egy bazalt kockakövel jól fejbedobtak. De se akkor, se most nem arra haragudtam, aki a követ dobta. Hanem aki miatt dobta.

- Ja - mondta a másik. - Nekünk is tele a faszunk az egésszel. A rendőrök hetven százaléka veletek van. Ennyi hiányzik a zendüléshez - mutatta az ujjával.

- De mégsem tehetjük - mondta keserűen a másik.

Kisvártatva jött az ügyésznő, hogy fáradjunk be a tárgyalóterembe. Megnyitották a tárgyalást. Felvették az adataimat, majd a bíró elkezdte jegyzőkönyvbe diktálni, ami az előtte lévő papíron állt.

- A vádlott ellen jelenleg is több büntetőeljárás folyik ... sorolom ... a IX. kerületi kapitányságon fegyveres rablás... súlyos testi sértés... garázdaság... lopás ... csalás...

- Elnézést, tisztelt bíróság - szóltam közbe - ezeket honnan veszik?

- A bűnügyi nyilvántartásból.

- Hát, onnan biztos nem! Soha nem folyt ellenem eljárás se rablásért, se súlyos testi sértésért, se csalásért, és számos ügy, amit Ön az imént felsorolt, vagy nem is létezik, vagy már régen lezárták és felmentettek!

- Hát, ezt nem tudom ellenőrizni, nekem ezt írták fel.

- Akkor itt valami nagy hiba van, mert ilyen ügyeim nincsenek!

A bírónő jegyzőkönyvbe vette a megjegyzést, de nem foglalkozott különösebben az „aprósággal”. Ezután meghallgattak, én pedig elmondtam, amit a vallomásban is, bemutatva egy közveszély okozására alkalmas eszközt - egy doboz gyufát!

- Akár erre is mondhatja a rendőrség, hogy ismeretlen helyen és időben közveszély okozására akartam felhasználni.

Ezután ügyvédem emelkedett szólásra, és felhívta a figyelmet, hogy a törvényi feltételek szerint nem állnak meg a megalapozott gyanú körülményei. Ezt követően a tárgyalás véget ért, és visszatértünk a váróterembe az ítélethozatalig.

- Nehéz dolguk lehet - spekuláltunk. - Nyilván magas helyről rendelték el, hogy fújják fel az ügyet, így ha felmentenek, esetleg kapnak érte. De ha nem mentenek fel, akkor annál nagyobb lesz a botrány, ha a valódi eljárásban felmentenek.

- Ötven-ötven százalék - vélte a rendőr.

- Vagy benéz a medve a tévétorony ablakán, vagy nem.

Másfél óra várakozás után megtudtuk, hogy nem néz be. A T. Bíróság elrendelte az előzetes letartóztatásomat, arra hivatkozva, hogy nem lévén kémiai szakértelmük, nem áll jogukban felülbírálni a szakértői véleményt. Azt ugyan elismerték, hogy nem áll fenn a szökés és elrejtőzés veszélye, ám kijelentették, hogy ha szabadlábra kerülnek, „véghezvinném a tervezett bűncselekményt”, Azt a bűncselekményt, aminek a tervezésére semmiféle jel nem utalt! Végül indoklásként hozták fel azt, hogy jelenleg is „több nagy tárgyi súlyú bűncselekmény miatt” folyik ellenem eljárás. Fel is sorolta ezeket. Érdekes módon azonban ezek nem azok voltak, amelyek a tárgyalás elején elhangzottak, sőt, kivétel nélkül nem létező ügyek voltak!! Tessék, idemásolom nektek a listát.

Polgár Tamással szemben a rendelkezésre álló nyilvántartási adatok alapján több büntetőeljárás is van folyamatban:

- *A Bp-i XIII. ker. Rendőrfőkapitányságon 153/5070/2004. bü. számon csalás vétsége* (Nincs ilyen ügyem, nem is volt soha!)

- *153/6157/2004. bü. számon garázdaság vétsége* (Ez sem igaz, 2004-ben semmiféle ilyen ügyem nem volt!)

- *A XI. ker. Rendőrkapitányságon 151/4274/2004 bü. számon súlyos testi sértés büntette miatt* (Nem igaz! Ez súlyos testi sértés kísérlete volt, de már 2005-en vádemelés nélkül felmentettek, és az ügyet lezárták.)

- *A VIII. kerületi Rendőrkapitányságon 148/192/2006 bü. számon kifosztás miatt* (Nem igaz! A kifosztást már egy éve törölték a gyanúsításból, és a „sértett” ellen hamis vád miatt eljárás indult!)

- *a Püspökladányi Városi Rendőrkapitányságon 998/3/2006 számon rendzavarás szabálysértése miatt* (Ezt is már régen ejtették!)

- *Az NNI-nél 171/2006 számon rongálás vétsége miatt* (Ez sem kerek, mert rongálásban való feltételezett bűnrészesség a gyanú)

- *A Szigetszentmiklósi Városi Rendőrkapitányságon 98/631/2006 számon garázdaság vétsége miatt* (Ez sem igaz, soha nem is jártam Szigetszentmiklóson..)

Ezek után mindenki döntse el, mennyire manipulálták a független bíróság döntését, hiszen egy-két téves adat még talán előfordulhat, de ekkora fiktív bűnlajstrom nem keletkezik egy apró számítógépes hibából, és a cukor sem válik robbanóanyaggá attól, hogy egy „szakértő” ezt kijelentette.

Most itt ülök megint a Gyorskocsi utcában. Szerencsére új cellatársat kaptam, aki hozott magával tévét. Azon néztem meg, mit hazudnak rólam a híradók. Anyukámnak ezúton gratulálok, hogy a

tévékamerák előtt „robbanékonyak” nevezett! Van érzéke a megfelelő helyen használni a megfelelő kifejezést, naná, hogy ezt vágta be az összes médiageci. Remélem, a bírósági adatok meghamisítását is megemlítik egyszer a híradókban.

Előzetes letartóztatásom az elsőfokú bíróságnak a tárgyalási előkészítése során hozott határozatáig, de legfeljebb 2007. évi június hó 11-ig tart. Persze fellebbezést adtunk be; a múltkori, őszi előzetesből sikerült így kihozni, meglátjuk, most is működik-e.

Szinte biztos vagyok benne, hogy nem, hiszen a hatóságok minden igyekezetükkel próbálnak engem elmeszelni, mivel politikailag fontos. Muszáj lecsukni egy „fasiszta terroristát”, különben hiába riogatták a népet. Üdvözli a kedves Olvasókat a kézzel fogható Veszély.

Börtönnapló II.

2007.05.12.

A magyarok kevésbé fogékonyak az AIDS-fertőzésre, mint az afrikai vagy a mediterrán népek, magyarázza egy doki a rádióból. A rádiót az új zárvatársam hozta. Lopásban való bűnrészességgel vádolják. Egy üzletben beszélgetett valakivel, akinek később eltűnt a pénztárcája. Hogy volt-e hozzá köze, egyszerű eldönteni, mivel elmondása szerint milliomos és egy rajzfilmkészítő csapat producere. Most nem írom le, melyiké, de történetesen én is ismerem a csapatot, mivel van némi demoscene-kötődésük. Kicsi a világ. A srác hozott egy kis zsebtévé, azon megnéztem magam a híradókban. „Bombagyár”, „vegyszerek” „nagy mennyiségben”, „tüzérségi lőszer”, „gyújtózsinór”, riadozz, birka, ezt mind találtuk, féljél. Az egész ügynek csak másodlagos célja, hogy lecsukjanak, a fő cél az, hogy az én nevemről mindenkinek a „bombagyár” jusson eszébe, ez volt az a terrorista, tudjátok. Egy hét múlva lesz a másodfokú tárgyalás, meglátjuk, kiengednek-e. Ha sikerül keríteniünk egy normális, elfogulatlan pirotechnikus szakértőt, aki nem sipákol öregasszonyként a „vegyszer” szó hallatán, ki fognak engedni. Ha nem, hát akkor majd június 11-én.

Tegnap kérdezte az egyik őr, hogy miért vagyok bent. Mindenki látta a tévében a képet, afféle híresség lettem itt, a Gyorskocsiban. Mondtam neki, hogy terrorista vagyok.

- Terrorista? Miért, mit csináltál?
- Néhány füstbombát.
- Füstbombát?
- Igen.
- De hát én emlékszem rád, amikor március 15-én behoztak. Akkor is volt nálad két füstbomba, el is vettük, és amikor kiengedtünk, visszakaptad. Most hogyhogy előzetesbe raktak érte?

Hoppá, való igaz. A fogda nyilvántartásában ez visszakereshető. Tényleg volt nálam aznap két füstbomba, még durvábbak is, mint ezek a cukor-salétrom cuccok, és nem csak a Domszky megdobálása miatti előállítás során nem érdekelt senkit, de mint itt, a blogon is beszámoltam róla, simán beengedtek vele a hermetikusan lezárt, beléptetőkapukkal védett Kossuth térre. No, ezt majd elmondom a bíróságon.

Csöngetnek odakinn. Meghozták a józsefvárosi taxis támadóját. Naná, hogy cigány. Alig egy órája mondta be a rádió, hogy elfogták.

Börtönnapló III.

2007.05.13.

Éjjel a szomszédos BV-szárnnyban a cigányok nagy verekedést csaptak. Üvöltöztek, rikoltoztak, verték az ablakokat, meg persze egymást. Hallottuk, ahogy felment a készültség, akkor pár percig gumibotok csattogtak, aztán csend lett. Sikerült a felzárkóztatás.

Itt, a rendőrségi fogdán, legalábbis a mi emeletünkön, nincsenek cigányok. Pár fehér, kínai akad, meg két román, akik percek alatt disznóóllá alakították a zárkát. Nálunk tisztaság van, mindennap felseprünk, fel is mosunk. Az örök tisztességesek velünk, néha, főleg esténként, idejönnek beszélgetni, politizálni. Nagyot változott a világ a rendőrök közt is ősz óta. Az egyszerű közrendőr is tisztában van már mindazzal, amit a média gőzerővel próbál elnyomni, cáfolni. Olvasnak olyasmit, ami még egy éve is bűncselekményszámba ment, tisztában vannak letagadott történelmünkkel, tisztán látják a dolgokat.

Én meg várom a másodfokú tárgyalást. Rabtársam szerint két-három hét, míg kiírják. Én azért remélem, hogy nem. Tavaly ősszel csak egy hét volt. Van egy seb az ujjamon, a forró cukor égette meg „bombacsínálás” közben. Remélem, mire begyógyul, kint leszek. A múltkor a kezemen volt seb, az is a „bűncselekmény elkövetése” során keletkezett, és már szabad voltam, mire begyógyult. Most nem vagyok úgy kétségbeesve, mint tavaly. Akkor csak kevésen múlt, hogy az elhurcolt, összevert százakat nem zárták be hosszú évekre. Most azért egyszerűbb a helyzet. Csak a szakértő véleményétől függ minden. Az pedig hiába beszél hülyeségeket, meg lehet cáfolni. Az persze más kérdés, hogy a bíróság mondhatja azt, hogy nem foglalkozik a független szakértők véleményével.

Ma végre kaphattunk csomagot. Tiszta ruha, tisztálkodószerek, jó sok csoki érkezett, de sajnos könyvet nem kaptam. A társam adott egyet, azt olvasgatom esténként. Ken Follett: Az éden kalapácsa. Tetszik. Ha nem olvasok, írok. Páran már rácsodálkoztak, mennyit. Minden nap vagy két oldalnyi börtönnapló, bár azt kapásból húsz oldallal kezdtem, levelek a külvilágnak, ügyvédemnek, és egy kis könyv, amit majd szabadulásom után megjelentetek. A címe: *A zsidókról*. Naná. Hiszen a magamfajtatól szinte elvárás, hogy zsidókról írjon könyvet a börtönben. Persze nem lesz olyan nagy, mint a Mein Kampf, viszont sokkal érdekesebb.

Például megtudhatjátok belőle, hogyan érkeztek a zsidók Magyarországra varjú képében. Ezt nekem menyei fény kíséretében a Földre szállt, szittya sámánszellemek mondták el. Bizony.

Társam kapott valami újságot, benne van, hogy téma voltam a Heti Hetesben. Nem baj, a Heti Hetes is téma lesz az én könyvemben.

Börtönnapló IV.

2007.05.14.

Úr ír. Az úr a pokolban is úr. Tehát írok.

A zárka háromszor öt lépés. Az ablakon szürke katedrálüveg, előtte rács, csak résnyire nyitható, s nem lehet kilátni rajta. Idebent nincs víz, se WC, a villanyt is kintről kapcsolják. Naponta egyszer séta; ilyenkor lemegyünk a földszintre, ahol öt lépés széles és tíz lépés hosszú, fallal körülvett rekeszekben lehet ácsorogni vagy körbe-körbe mászkálni, de itt is hullámlemez tető van, és csak egy centis résen jön be a „friss levegő”. Az eget sosem látni.

Azon gondolkodtam, hogy vajon ha fegyvert találtak volna nálam, akkor is emberölés előkészülete lenne a vád, vagy csak az ilyenkor szokásos lőfegyverrel való visszaélés?

Ma végre tudtam telefonálni. Ügyvédem azonban azt mondta, Athina ma bement hozzá, visszavonta a megbízását, és bizonyos dr. Futó Barnabást bízott meg helyette. Azon gondolkodom, hol hallottam már a nevét. Remélem, tudja, mit csinál. Dr. Balogh Gábor szerint azonban nem sanszos, hogy a másodfokú tárgyaláson kiengednének, dacára a precízen összeállított fellebbezési iratnak. Inkább az valószínű, hogy az ügyészség pár nappal később kienged.

Zárkatársam magabiztosan kijelentette, hogy 30-ból - mármint a harminc napból - tuti kijövök, mert nem vagyok visszaeső. Igaza lehet, hiszen elvileg azért vagyok itt, nehogy befolyásoljam a tanúkat vagy eltüntessem bizonyítékokat. Így tehát azok begyűjtése után semmi oka a fogvatartásomnak. Rossz hír persze, hogy a letartóztatásról döntő bíróság nem foglalkozik bizonyítékokkal, így valójában nem lehet bizonyítani nekik, hogy nem készítettünk robbanóanyagot.

Szóval nekem most rossz. Még 27 napig szinte biztosan. El tudom képzelni persze, hogy azok a suttyók, akik mindig is ott sündörögnek a blogom körül az Interneten, most milyen boldogok, legalább annyira, mint szeptemberben. Aztán amikor kijövök, ezek megint nagyon gyorsan el fognak kussolni. Nekem persze sokkal többet jelentenek azok, akik velem vannak, még a tárgyalásra is eljöttek. Láttalak titeket a tévében, hallottam, ahogy kiabáltok nekem. Tudom, hogy ti vagytok többen. Köszönöm.

Egyébként tiszta sor ez az egész. Először elkezdünk felfuttatni egy jelentéktelen kis zsidó bloggert, akit a gonosz fasiszták szájon vágtak. Aztán a gonosz fasisztákról kiderítjük, hogy bombagyárat üzemeltetnek, legalábbis az egyik. Arra nincs magyarázat, hogy például miért csakis én befolyásolhatok tanúkat vagy tüntethetek el bizonyítékokat, két társam miért nem. Szóval hazudozunk mindenfélét, orientáljuk a népet, aztán majd halkan kérünk bocsánatot, mint ahogy Geszti is csak az apróbetűs részben említette, hogy lopott zenével akarta kifejezni hazafiságát. Ezt a trükköt a show-businessben karakterrombolásnak nevezik, s nyilván nem kell elmondanom, hogy milyen előszeretettel alkalmazzák a politika terén. Toroczkai ügynök, Budaházy elmebeteg, én meg terrorista vagyok. Így megy ez.

Hétfő van, dél körül. Mindjárt hozzák az ebédet. Voltam orvosnál, mert ott kell kérelmezni a vegetáriánus étrendet. Biztató, hogy szerdán talán már kaphatok. Egy hete kenyeret eszem, meg amit a zárkatársam adni tud. Szerencsére neki nem csak csokit küldenek be.

Úr ír. És vár.

Börtönnapló V.

2007.05.14.

Kevéssel azután, hogy megtudtam, új ügyvédem van, dr. Futó már meg is érkezett. Levittek a földszintre, és nagyjából egy óra alatt átbeszéltük az ügyet. Kisült, hogy ő védte néhány hónapja azt a srácot, akinél egy liter benzin feltalálása után akut terrorizmus tüneteit vélte felfedezni a rendőrség. Ő már rég szabadlábon van, de az ő ügye nem is kavart akkora vihart, mint az enyém. Most pontosan ugyanazt a forgatókönyvet játszották újra. Házkutatás, keresünk akármit, találunk is, aztán diadalmasan tájékoztatjuk a sajtót, hogy egy nappal egy nagy esemény előtt mekkora katasztrófát hiúsítottunk meg. Akkor március 15., most a Duna-parti zsidófelvonulás volt az ürügy.

Ügyvédem szerint van némi esély a másodfokon, és közben igyekszünk tartani a kapcsolatot a médiával. Folyamatosan tájékoztatja a Hír Tv-t, holnap reggel pedig a Mokka vendége lesz.

Én sajnos nem fogom látni, mert ma délután más zárkába kerültem. Négy-öt naponta mozgatják az embereket, mert az jól tesz a biztonságnak. Egy jóval kisebb zárkában vagyok most, egy idősebb faszival, aki nem mond magáról semmit, csak a nevét: Tamás. Április óta van idebenn, s gyanítom, annak a sikkasztó bandának a tagja, amelyről előző zárkatársam, Sanyi mesélt nekem, s akik állítólag Gyurcsány elvtárs közvetlen holdudvarához tartoztak, amíg valami gebasz nem történt. Három doktor és egy volt pénzügyőr. Tamásnak volt néhány újságja, amiben letartóztatásunk híre is szerepelt. A Magyar Nemzet korrektül számolt be, a Blikk nem. Értékes információkat sikerült azonban leszűrni e két cikkből, azon túl persze, hogy a Blikket fikarcnyit sem érdeklik a tények, még az sem, hogy hívják az elkövetőt, és lazán lopnak képet az én blogomról illusztrációnak, persze forrásmegjelölés nélkül, ha épp olyan kedvük van.

A Blikk először is „mázsányi vegyianyagot” hangsúlyozott, amivel természetesen „egy emeletes házat is fel lehetne robbantani”. Illusztrációként kihívtak a ház elé egy ott lakó cigányasszonyt a purdjával, és megkérték, hogy nagyon felháborodva mutasson felfelé, a tizedik emelet felé, ahol a „bombagyár” működött. Megtudtam, hogy „vas-oxid kénport” találtak a lakásban, de 40 kiló kristálycukrot is megemlítettek, mert 20 kiló abból nem tűnt eléggé veszélyesnek. Végezetül Gergő barátomat kinevezték „közismert rasszistának”, aki nem átallott „ballonkabátban, kardokkal” mázskálni, külön kiemelve, hogy kapcsolatot tartott Mortimerrel, aki ugyebár maga a Sátán, de legalábbis közeli munkatársa. De nem is ez az igazán érdekes, hanem hogy a lap kijelenti, hogy a rendőrség közlése szerint a másnapi MSZP-balhén terveztünk robbantani.

Valóban? Ezek szerint a rendőrség szándékos lejáratásomra törekszik, hiszen ilyesmivel nem gyanúsítottak, nem került szóba, és senki sem mondott ilyet. Kibújt azonban a szög a zsákból. Miért közöl alaptalan rémhírt a BRFK a legolvasottabb magyarországi napilappal? Hát, mert miért ne.

Ám vegyük csak magunk elé az ugyanaznapi Magyar Nemzetet! Érdekes módon velük nem közölt ilyesmit a rendőrség. Nos, akkor vagy a Blikkel sem, vagy célzatosan csak velük, ami rágalmazás büntette. A Magyar Nemzet ugyanis a következőt írta: *„A tűzszerész, vegyész és fegyverszakértő elsődleges helyszíni vizsgálata szerint a lakásban talált anyagok keveréke elsősorban füstgyertyák, füstbombák házi előállítására alkalmas, illetve azok alkalmazásával olyan intenzíven magas hőfokon égő elegy hozható létre, amely nehezen oltható, ezért gyújtóhatásra alkalmas.”*

Utóbbiak a vas-oxidra és az alumíniumporra vonatkoznak, amelyek együtt termitet képeznek. Ez egy ipari hegesztőanyag, kb. 2000 fokon ég, ha sikerül meggyújtani, mert ahhoz is legalább 800-1000°C kell, amit elég nehéz gyufával elérni. Arról nem is beszélve, hogy a fellelt 5 gramm alumíniumból kb. 7 gramm termit hozható létre, ami kb. egy lobbanásra elég. Ennyi alumíniumhoz viszont nem kell 3 kg vas-oxid, amit a helyszínen találtak - s mint korábban említettem már, ezek festékpigmentek, amiket Ági festéshez használnak.

Három embert elkaptak, vegyi anyagokat foglaltak le Csepelen

Bombagyár a házunkban

A szakértők szerint a hozzávalók felrobbanhatnak egy házban

Tomcatet újra bevitték a zsaruk

BUDAPEST – Döbbenetes! Egy emeletes házban levegőbe került volna repíteni azzal a mázsányi vegyi anyaggal, amelyeket kedd este foglaltak le a rendőrök egy csepeli lakótelepi lakásban. A több zsák műtrágya, kénpor, vas-oxid önmagában ártalmatlan, ám elegyük veszélyes lehet. A rendőrök a lakásban talált három személyt őrizetbe vették, köztük a radikális nézetéről ismert P. Tamást (30), ismeretebb nevén Tomcatet.

Pirotechnikai és robbanóeszközök készítésére alkalmas vegyi anyagokat talált a rendőrség egy XXL kerületi panelház egyik lakásában. A lakásban elfogták P. Tamást (30), azaz Tomcatet is, aki az őszi utcai zavargások és nyíltan hangzottatott cigányellenes nézeteiről vált ismertté a médiában. Ugyancsak őrizetbe vették a lakás tulajdonosait, D. Gergőt (21) és édesanyját, F. Agnést (48) is.

Egy névtelen bejelentés alapján jutottak el a zsaruk a Nap utcai házba: a bejelentő csak annyit közölt, hogy a liftben vele együtt utazó férfi – feltehetően Tomcat – telefonálás közben azt mondta: „Jól megcsináltuk, ma este robbantunk.” Ezután még megfigyelte, hogy az ismeretlen melyik lakásba megy be, majd értesítette a rendőrséget.

A lakásban a rendőrök többek között tűzészeti hüvelyt, kémfémnyi gyújtózsínort, két zsák vas-oxid-kénport, egy zsák műtrágyát, mintegy 25 kilogramm kálium-nitrátot, 40 kilogramm kristálycukrot, 4 kilogramm kénport, 3 kilogramm vas-oxidot találtak.

Egy neve elhallgatását kérő tűzszekész szakértő szerint ezek az anyagok szabadon, bármilyen mennyiségben, legálisan beszerezhetők. Önmagukban veszélytelenek, azonban robbanóképes elegy készíthető belőlük. Ha a lakásban akarták volna összekeverni az alkotóelemeket, veszélynek tették volna ki a lakókat.

A Nap utcai házban mindenki felháborodott, hiszen levegőbe repülhetett volna a toronyház. Az itt lakók szerint D. Gergőnek jó barátja volt az a Mortimer, aki a 21-es buszon kardjával keresztülszúrt egy roma fiút.

– Este tíz órakor jöttek a kommandósok és a kutyás rendőrök, és reggel kilencig helyszíneltek. Amikor megtudtam, hogy fel is robbanhattunk volna, nagyon megijedtem, dühös voltam, hiszen mindig itthon vagyok a másfél éves kislányommal, Tiffanival – magyarázta Zsuzsanna (23). A házban lakók többsége rossz szemmel nézte a fiatal Gergőt, aki rasszista nézeteiről volt hírhedt, s állandóan ballonkabátban, alatta pedig kardokkal járkált, ugyanúgy, mint Mortimer. De azt senki sem gondolta, hogy mire készülnek a 10. emeleten.

– A vegyi anyagok mellett egy utazóböröndben különböző csontokat is találtak a kollégáim, az orvos szakértő véleménye alapján emberi maradványokról, lábszárcsontokról és bordákról van szó – mondta Jármay Tibor, a BRFK szóvivője.

A Blikk úgy tudja, rendőrség nem feltételezi, hogy a nemrégiben ellopott Kádár-csontokat találták meg.

Cs. K.–S. D.

Zsuzsanna utólag is retteg, ha belegondol: bombagyár működött a házban

Fotó: Földi Koppány

Rendőrségi gyanú: az MSZP rendezvényén tervezték a robbantást

Kétarcú ünnep a pesti Duna-parton

Most Gyurcsány Ferencet védtek esernyőkkel a biztonságiak az antirasszista felvonuláson

A fasizmus áldozataira emlékezett, illetve antifasizista tüntetést tartott az MSZP Gyurcsány Ferenc pártelnök vezetésével a pesti rakparton a II. világháború európai befejezésének évfordulóján, ahol ellentüntetők zavarták meg a rendezvényt. Gyurcsány rövid beszédében azt mondta: ami sipólassal, füttlyel kezdődik, az gyilkolással folytatódik. Rogán Antal Belváros-Lipótváros fideszes polgármestere egy másik megemlékezéssel azt fejezte: május 9. kétarcú ünnep, mert a fasizmus feletti győzelem Közép- és Kelet-Európában nem szabadság, hanem diktatúra követte.

Török László

Tojásokkal dobálták meg Gyurcsány Ferencet a pesti rakparton, amikor az MSZP Béke-lánc elnevezésű faklós felvonulá-sára érkezett. A kormányfőt – aki mosolygva integetett az őt szidalmazóknak – biztonsági embe-rek sokasága igyekezett elszigetel-ni a tiltakozóktól, esernyőkkel védte őt (ahogy Demszky Gáborrt március 15-én), illetve mentőautó kísérte. A tömegben az emberek többször lökdösődni kezdtek, szitkozavakat kiabáltak egymásra, és mutogattak. Amikor Gyurcsány beszélni kezdett, a rohamrend-őrök dupla sorban álltak fel az an-tifasizista megemlékezők, illetve a tiltakozók közé.

A miniszterelnök szónoklatá-ban kifejtette: nem engedi, hogy a dühöngő hazugság legyen úrrá az országban. – Nem félünk többet, otthon vagyunk, eljött az ideje, hogy kimenjünk az utcára – mondta. Szerinte ami sipólassal, füttlyel kezdődik, az gyilkolással folytatódik. – Aki csak dobálni tud, az nem demokrata – jelentette ki szenvedélyesen a kormányfő. „Ha megdobnak kövel, dob vissza ke-nyérrel” – idézte Gyurcsány a mondást, majd hozzátette, ha megdobják tojással, elviseli ezt a méltánytalanságot, és nem fogja szivárolni azokat, akik ezt teszik.

Hozzátette: ő a szeretet országát szeretné megteremteni. A rendez-vény résztvevői „Hajrá, Feri!” beki-abással biztatták a miniszterel-nöket. Gyurcsány a beszéd után végigsétált a pesti alsó rakparton, több emberrel kezelt fogott.

Az esemény alatt egy ember rosszul lett, három embert előállít-tottak. A szervezők tájékoztatása szerint mintegy nyolcezeren, de egy másik, ugyancsak a szervezőktől érkezett, viszont rendőrségi forrá-sokra hivatkozó információ szer-int közel 15 ezren vettek részt a felvonuláson.

Gyurcsány Ferenc előzőleg újra aláírta a Zéró tolerancia kiáltványt, amelyet ő indított útjára. A doku-mentumot az ellenzék parlamenti

képviselői is ellátták kézjegyükkel azóta. A pesti alsó rakparton, a Ci-pők a Duna-parton emlékmű köze-lében elhelyezett molinón lévő szö-veget ezután Szili Katalin házelnök, Lendvai Ildikó, az MSZP frak-cióvezetője, Suchman Tamás szoc-ialista országgyűlési képviselő is aláírta, utána Zoltai Gusztáv, a Ma-gyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége (Mazsihisz) ügyvezető igazgatója, Feldmayer Péter, a Mazsihisz elnöke, majd Kolompár Orsolya, az Országos Cigány Önkör-mányzat elnöke látta el kézjeggyel a felhívást. Az aláírást megelőzően Burány Sándor fővárosi MSZP-el-nök hangsúlyozta: tiltakozni kell a kirekesztés, a gyűlöletkeltés, az an-tiszemmitizmus és a rasszizmus minden formája és megnyilvánulá-sa ellen, nem szabad megengedni, hogy „ezek az aljas gondolatok ki-terjedésének”. A politikus felhívta a figyelmet arra, tenni kell a kire-kesztés ellen. Emlékeztetett: a Zéró tolerancia kiáltvány kezdeménye-zője a miniszterelnök volt, és a fel-hívást valamennyi országgyűlési képviselő aláírta.

„Nem hagyjuk, hogy a dühöngő hazugság legyen úrrá az országban”

FOTO: NAGY BELA

Rogán Antal, Belváros-Lipót- város fideszes polgármestere azt fejejtette tegnap: május 9. kétarcú ünnep, mert a fasizmus feletti győzelem napja, Közép- és Kelet-

Európában viszont nem szabad-ság, hanem diktatúra követte. A fideszes politikus azt követően be-szélt arról újságíróknak, hogy a nyilatkozatok áldozataira em-lekezve előbb a Cipők a Duna-par-ton emlékműnél, majd a Honvéd téri Gulag-emlékműnél a szovjet kényszermunkatáborokban el-pusztultak emlékére helyezett el-koszorút. Rogán Antal azt mon-da, május 9-ével a fasizmus véget ért Európában, de elkezdődött egy másik diktatúra. – Az érem mind-két oldalát nézni kell – hang-súlyozta a polgármester. Fontosnak nevezte, hogy május 9. ne a me-gosztottságot, hanem az összefo-gást jelentse.

TOMCAT ÖRIZETBEN. Az MSZP felvonulása előtt pár órával a rend-őrség őrizetbe vette Polgár Ta-

most, aki Tomcat néven publikál az interneten, és aki egyéni akciói-val már többször felhívta magára a figyelmet, élesen bírálva például magát a miniszterelnöket vagy a kormánypártokat is. A Budapesti Rendőr-főkapitányság tájékozta-sa szerint közveszélykozas elő-készülete miatt kapták el két tár-sával együtt, mert egy XXI. kerü-leti lakásban robbanószer előállít-ásához szükséges vegyi anyagok-at találtak. A tűzterész, vegyész és fegyverszakértő elsődleges helyszíni vizsgálata szerint a la-kásban talált anyagok keveréke el-sősorban füstgyertyák, füstbom-bák házi előállítására alkalmas, il-letve azok alkalmazásával olyan intenzíven, magas hőfokon égő elegy hozható létre, amely nehe-zen oltható, ezért gyújtóhatásra alkalmas.

BELPOLITIKAI ÜZENETEK AZ EURÓPA-NAPON. Apám félt a rendszerváltástól, mert attól tartott, hogy akkor Bu-dapest utcáin újra megjelennek az Árpád-sávos loabogók – kezdte egy személyes emlékekkel ünnepi beszédét tegnap Eörsi Mátyas, az Országgyűlés európai ügyek bizottságá-nak elnöke. A Külügyminisztériumban megtartott Európa-napon a résztvevők az Európai Szén- és Acélközösség 57 évvel ezelőtti megalapítását ünnepelték. Eörsi szerint az újonnan csatlakozott államok az elmúlt évek során jól megtanulták nemzeti érdekeik védelmét, ám rámutatott, hogy a történelem továbbra is terhel a diktatúra alól fel-szabadult országokat. „Tessék megnézni ősszel Budapest utcáit, megnézni Tallinn utcáit, a lengyel vagy a román politikai küzdelmeket. Amíg a Nyugat leteszi a múltat, itt, Közép-Európában küszködünk a múlttal” – vélte a szabad

demokrata politikus. A rendezvényen felszólaló Gyurcsány Ferenc leszögezte, Magyarország támogatja az uniós „új alapokra helyezését”, azaz egy alaptörvénynek megfelelő szerződés megalkotását és elfogadását a 2009-es európai parlamenti választások előtt. A kormányfő egyúttal kitért az energetikai ügyekre is. Úgy vélte, „bolond az az ország, amely örül, hogy egyetlen forrástól függ egy stratégiai ter-mék beszerzésében”, ám szerinte amíg a közös európai energiapolitika valósággá nem válik, az a feladat, hogy mindig hozzájárasson a gázhoz a magyar lakosság. Szij-jártó Péter, a Fidesz szóvivője azt mondta: „Pontosan Gyurcsány Ferenc volt az, aki korábban az orosz hatalmi érdekek szószólójaként a közös európai energiapolitikával szemben foglalt állást, jelentős károkat okozva ezáltal (...) Magyarország megítélésének” (S. L.)

Termitet tehát nem készítettünk. De egyébként is nehéz lenne a termitnek olyan alkalmazást találni, ami egy szigorúan őrzött MSZP-rendezvény megzavarására szolgál. Baromi nehéz hozzá acetilénpákát szerezni, hogy begyűjtsuk. Marad tehát a füstbomba, amit már mondtam nektek. De az MN nem tud olyan rendőrségi közléstről, hogy akárcsak ezt az MSZP felvonulására készítettük volna. Mi több, én lennék az első, akivel ilyen gyanút közöltek volna.

S ami még érdekesebb, hogy a bíróság egészen másféle elsődleges szakvéleményt kapott. Miért? Hogy a Magyar Nemzet esetleg hazudik, és nekik is robbanóanyagot mondtak, csak meghamisították az információt? Jó, de akkor honnan tudták, hogy füstbombáról kell írniuk, hogy egybevágjon az én állításommal? A vallomásom nyomozati anyag, és május 10-e hajnaláig, amikor a lap nyomdába került, még az ügyvédem sem tudta, hogy füstbombát készítettem. Vagyis: a szakértő helyesen állapította meg, hogy mit talált, de ezen valakinek az utasítására változtattak.

Egyébként örülök, hogy ismét kint voltak páran, megdobálni ezeket a szemét vörösöket, meg az ostoba rajongóikat. Annak is örülök, hogy több helyen megakadályozták a drogosok marihuána-párti tüntetését. S annak leginkább, hogy hiába ment ki Gyurcsány, Szili, Lendvai meg az összes többi gazember, csak 8-10 ezren voltak rájuk kíváncsiak. Egy tömegpártnak, amely ilyen erőteljes kampányt folytat, katasztrófa az ilyen alacsony részvétel. Összehasonlításképp: ez az én blogom napi olvasottsága. Ezért dobnak be mindent: rendőrséget, sajtót, rágalmazást, riogatást. De nem is baj: ha a sok birka rendre azt hallja, hogy bombamerénylet készül ellenük, majd ennyien se lesznek.

Tamás közben elmondta, hogy orgazdaságért ül. Pedig olyan sikkasztós feje van.

Börtönnapló VI.

2007.05.15.

Ez a zárka két és fél lépés, sokkal szűkebb, mint az előző. Az ablak az udvarra néz - kilátni itt sem lehet - egész nap halljuk a BV-s elítélteket. Most éppen pingpongoznak. Éjjel nagy vígság volt náluk, zenéltek, dajdajoztak, nagy hanggal voltak.

Valaki fúrja és kalapálja a falat egész nap. Remegnek a zárka falai, hallom, ahogy potyognak valahol a darabok. Éjjel meg valami ventillátor zúg, el van görbülve, ütemesen nyikorog egyfolytában. Afféle idegszanatóriumi hangulat. De itt legalább van falikút, nem kell folyton kicsengetni vízért, noha nyilván az összes cigánynak, akit ide behoztak, első dolga volt behugyozni. Tőlük továbbra is el vagyunk különítvam noha nyomaikat rendre felfedezzük. Mindegyik fontosnak tartja, hogy megörökítse a nevét a fogdaajtón. Minél nagyobb gazember, annál nagyobb betűkkel. (Lám, mire volt jó a felzárkóztatás, most már tudnak írni.) Öles betűkkel írta ki magát mindenhová egy székesfehérvári Kincsó. Rájuk emlékszem még katonakoromból, Vác és Fehérvár nehézfiúi. Van itt aztán mindenféle Lakatos - abból sokat gyártottak - Mohácsi, Sztojka, Liget, és mellette, hogy ki mennyit kapott. Harminc nap, aztán hatvan, aztán alatta: „*ÖT ÉV, FUCK OF POLIC!*”. De van itt egy rekorder is: „*Bp. X. ker. Molnár László. EDDIG 12 év Szeged. Most még jön 20 év. Vagy 25 év.*” Na, ez se tyúkot lopott. Alatta egy jótanács: „*Soha ne fuss el*”. Egy értelmezhetetlen üzenet: „*Nádasdy korszak, Erzsébet Vilmos korszak a gyerekek VAGY A BÁTYA*” - áll itt félajtónyi betűkkel. Ugyanettől a kéztől térdmagasságban, tenyérsnyi betűkkel odakaristolva: „*Mé MINDEN 1. HÓN KEREK 1.000.000*”

Persze nem csak cigányok kerülnek ide. „*SS Tatabánya Frenzi*”, kínosan vezetett SS rúnákkal. „*Szemét zsidók, uralják Magyarországot!*” És az elmaradhatatlan „*Gyurcsány, takarodj!*”. Közérdekű közlemény. „*Ha valaki összekerül Domozival Ceglédről, bassza szét a fejét. Wamzer geci!*”

Kedd van, bevásárlónap. Ilyenkor le lehet adni a fogdaparancsnoknak egy listát arról, amire szükségünk van, aztán vagy megveszi a letéti pénzből, vagy nem. Sajtót, friss zöldséget rendeltem, pár folyóiratot, bélyeget és borítékot. Nagy felárat raknak rá, jó duplájáért hozzák be, mint amibe odakinn került. A telefonkártya is hármoszor gyorsabban ketyeg, mint rendesen. De hát tudjuk, kik uralják Magyarországot. Remélem, legalább az olvasnivalót megszerzi, mert vasárnap kaphatok csak csomagot. Igaz, a mai bevásárlást is csak csütörtökön adják ide. Itt senkinek sem sürgős semmi.

Jó lenne tudni, mit alakított ügyvédem reggel a Mokkában. Vajon a tegnapi Kék Fényben benne voltam?

No, írjuk tovább a zsidók történetét. Ez a mai nap eseménytelennek ígérkezik.

Börtönnapló VII.

2007.05.16.

Megint hurcolkodtunk. Tegnap este az egész szintet eggyel lejjebb költöztették, az alattunk levőket meg a mi helyünkre. Ugyanott vagyunk, csak eggyel lejjebb. Nesze, most így jobb lesz a biztonság.

Reggel kihallgatásra vittek. Vártam, mit akarnak hallani, de nem akartak semmit, csak jegyzőkönyvbe vették a mobiltelefonom lefoglalását - egy hét után már ideje volt - és elvittek ujjlenyomatot venni. Mondtam, hogy a DNS-t se felejtsek el. A hadnagy csodálkozva nézett rám, és azt mondta, azt csak 5 év, vagy annál súlyosabb szabadságvesztéssel sújtható ügyekben lehet levenni.

- Érdekes, nekem nemrég egy sima pénzbüntetési garázdaság miatt is levették. Külön ezért rendelték vissza.

- Az nem lehet!

- Dehogynem lehet, hát nem mondanám, ha nem így lenne.

Ez még a telefonfülkében rommá lőtt cigány esete volt. Akkor sem értettem, minek nekik több hónappal az előállításom után, pótlólagosan a DNS-minta. Ma sem értem, de nyilván semmi köze szerény személyemhez, mindenkire így odafigyelnek.

A hadnagy aláíratta velem a telefon lefoglalási jegyzőkönyvét, majd elém tett egy határozatot, melyben szakértőt rendeltek ki az ügyben. Nem is akárkit: Dr. Molnár Lászlót, a hadtudományok kandidátusát és a Magyar Hadtudományi Társaság robbanóanyag-szakértőjét. A szakértői vélemény előterjesztésének határideje: május 20. A vizsgálatnak a következő kérdésekre kell válaszolnia (zárójelben a saját válaszaim):

1.) A lefoglalt 4 db mécsesbe töltött, sárgásbarna színű anyag milyen anyagokat tartalmaz? Robbanóanyagnak, vagy pirotechnikai anyagnak minősül-e? Milyen hatást vált ki felhasználása esetén?

(Cukor és kálium-nitrát keveréke. Pirotechnikai anyag. Füstképző anyag, lassan és tökéletlenül ég.)

2.) A 2db, 3 dl-es pohárba töltött anyag milyen anyag, milyen anyagokat tartalmaz? Robbanóanyagnak, vagy pirotechnikai anyagnak minősül-e? Milyen hatást vált ki felhasználása esetén?

(A válasz ugyanaz, annyival, hogy az egyik pohárban van egy kiskanálnyi kén is.)

3.) A lakásban lefoglalt anyagokból milyen robbanóanyagot vagy pirotechnikai anyagot lehetett volna készíteni, és azoknak milyen hatást váltottak volna ki (sic!), milyen fokú sérüléseket okozhattak volna?

(Az anyagokból a szintén fellelt „candy”, illetve kis mennyiségű termit állítható elő, a hatást már írtam, sérülést pedig okozhat például égésit, ha valaki olyan hülye, hogy égés közben tapogatja.)

4.) Az elsődleges szakvélemény szerint: „a kálium-nitrát és a cukor keverékét elsősorban füstgyertyák, füstbombák házilagos előállításánál szokták alkalmazni. Ha ehhez a még kénport is adnak, intenzíven égő, durranó anyagot kapnak. A vasoxid-port alumínium porral keverve termit-elegyet kapnak, ami intenzíven, magas hőfokon égő, nehezen oldható el (sic!), ezért gyújtóhatásra alkalmas anyag (sic!)” Ennek megfelelően a lefoglalt anyagok ezek előállítására megfelelő arányban voltak-e? Feltehető, hogy akár ilyen anyagot akartak a lakásban lévő anyagokból előállítani?

(Ez a kérdés azért fontos, bepillantást nyerhetünk az elsődleges szakértői véleménybe, és egyértelműen láthatjuk, hogy az nem említ robbanásveszélyt, sem robbanóanyagot! A bíróság előtt

mégis ilyen anyagokat emlegettek. Nem is beszélve a meghamisított bűnügyi nyilvántartásról. Kezd érdekes lenni a dolog! A kérdésekre a válasz a következő. A lefoglalt anyagok az említett füstképző anyag előállításához elégségesek. Más robbanóanyag ezekből nem állítható elő. Termit előállítása a leírt anyagokból lehetséges, de csak igen kis mennyiségben, és a fellelt anyagok aránya (3 kg vas-oxid és 5g alumínium) ezt nem teszik valószínűvé. A termit helyes keverési aránya ugyanis 2 rész Al (alumínium-por), 1 rész FeO₂ (vasoxid-por). A candyhez valóban lehet ként adagolni, de jóval nagyobb arányban kell ezt megtenni, mint mi tettük, ellenkező esetben nem durran, csak a füst lesz tőle bűdös.)

5.) *A lefoglalt, csappantyúval ellátott hüvely lőszernek minősül-e?*

(Nem, hanem lőszerelemnek, de ez legyen Robin gondja, meg azé a balfasz boltosé, akitől vette.)

6.) *A lefoglalt gyújtózsínor robbanóanyagnak minősül-e?*

(Nem, szabadon megvásárolható pirotechnikai eszköz.)

7.) *A lefoglalt anyagokból, a gyanúsított védekezést figyelembe véve, milyen műtrágyát lehetett volna előállítani?*

(Nem kell előállítani, a KNO₃ ugyanis készen felhasználható.)

Kérdeztem a hadnagyot. miért tájékoztatták úgy a sajtót, hogy robbantásos merényletre készültünk az MSZP felvonulásán.

- Mi illet biztosan nem mondtunk a sajtónak.
- De a Blikk rendőrségi forrásra hivatkozva állította ezt.
- Biztosan nem mondtunk nekik illet. Persze, hogy a sajtó mit vél kiolvasni a közleményünkből, ugye...
- Jó, az lehet, hogy félreértettek valamit, de egyértelmű gyanúsítást ők sem szophatnak a kisujjukból, különösen nem rendőrségi forrásra hivatkozva. Ki tájékoztatta a sajtót?
- Egy belső tájékoztatás készül ilyenkor, és az megy át a BRFK sajtóosztályának, ők állítják össze abból a sajtóanyagot.
- Láthatom ezt a feljegyzést? Vagy az ügyvédem?
- Nem, sajnos ez belső anyag, nem tartozik az ügghöz.
- De azt mondja, nem volt benne olyan, hogy konkrét merényletet készítettem volna elő?
- Nem, ilyen biztosan nem.
- Csak hogy kiderítsem, a lap vagy a BRFK követte-e el a rágalmazás büntetét.
- Ezt nem tudom, erről nem nyilatkozhatok.

Ültünk, vártuk, hogy jöjjön a telefon a laborból, hogy mehetünk ujjlenyomatot venni. Bejött egy nyomozó, kinyitotta a lemezszekrényt, elővett belőle egy bűnjelcédulával feldíszített, méteres machetét.

- No, csak nem egy cigányé volt? - kérdeztem.
- De igen - felelte - de ez mellékes, nekünk érdekesebb, hogy gyilkos, meg néhány más dolgot is csinált.
- Kit ölt meg?
- A Ragyás Tónit. Legalábbis eddig csak azt sikerült bizonyítani.
- És még?
- Valami nőket kényszerítettek prostitúcióra, meg még sok egyebet is csinált. Hosszú a lista, tele vele a nyilvántartás.
- Apropos, nyilvántartás. Amikor lezárnak egy ügyet, az ugye regisztrálásra kerül a bűnügyi nyilvántartásban?
- Persze.

- Azonnal?
- Igen, elvileg azonnal.
- És ha egy már lezárt ügyről a rendőrség vagy a bíróság úgy tudja, hogy még mindig folyamatban van, annak mi lehet az oka?
- Hát, elvileg előfordulhat, hogy az ezzel megbízott rendőrségi személy trehány és elfelejti lezárni.
- Tehát csakis rendőrségi hanyagság lehet az oka?
- Igen.
- És olyan lehetséges, hogy olyan ügyeket, amihez semmi közöm sincs, ellenem folyó eljárásként tartalmazzon a bűnügyi nyilvántartás?
- Nem, ezt nem tudom elképzelni.
- Biztos?
- Biztos.
- Akkor nézze majd meg az előzetesbe helyező bírósági végzésemet. Vagy öt ilyen „tévedés” szerepel rajta.
- Hogy?
- Ahogy mondom. Beszéljessünk politikai háttérrel?
- Hát ... ööö ... erről nem nyilatkoznék.

Naná, hogy nem. De hát biztosan nem is egy ilyen kis nyomozócska húzogatja a szálakat, és nem is a főnöke. De ne felejtsük el, hogy egy közvetlen BRFK-alárendeltségben működő részleg vezeti a nyomozást.

Délután beszéltem telefonon ügyvéddel, mondtam neki, hogy szakértőt rendeltem ki hozzám, és hogy kezdem unni magam idebenn. Ő elmondta, hogy valószínűleg pénteken lesz a letartóztatásom másodfokú tárgyalása. Ha addig elkészül a szakértői jelentés - és a 20-i határidőt tekintve erre van némi esély - még az is lehet, hogy kiengednek. Hát, vagy nem. De másodfokon már három bíró dugja össze a fejét, csak lesz annyi eszük együtt, hogy kell ez a hely valami cigánynak, és kiengednek.

Mondtam az ügyvédnek a Blikk hazugságát, egyetértett, hogy ez tényleg kimeríti a rágalmazás fogalmát, és mindenképpen tegyek büntetőfeljelentést. Kérdeztem tőle azt is, hogy mi volt a Mekkában. Elmondta, hogy az aránylag jó volt, percek alatt leszerelte a bombákról, meg terroristákról sipákoló Jakupcsek Gabriellát, és elmondott a nézőknek minden lényegeset.

Ennyit mára a Gyorskocsi utca és a büntetőjog érdekességeiről. Legközelebb holnap jelentkezem, bár minden bizonnyal nem sok érdemlegesről fogok tudni beszámolni. Tegnap óta végre vegetáriánus kosztos vagyok, boldogság és grenadírmars, továbbá sajt. Allah akbar!

Börtönnapló VIII.

2007.05.17.

Nagy tahók ez a Boross meg a Bochkor, nem véletlenül nem voltam kíváncsi sose a műsorukra. Most éppen hallom őket, de hogy minek? Erőltetett, bunkó poénkodás, de hát erre vevő az átlaghülye, munkába tartó állatpolgár. Tegnap találtam normális műsort is. Épp azon panaszkodtam, hogy az összes rádión csakis húsz évvel ezelőtti alapos okkal elfelejtett „slágerek” hallhatók – a Sláger Rádió például éppen egy Boney-M szám után nyektették aznap harmadszor a *Józsi, hol vagy*-ot, ami minimum életfogytiglani faszkorbáccsal büntetendő - aztán egy véletlen tekergetés után egy ismeretlen adó jött be az FM 88.1-en, ahol éppen Rammstein szólt.

Magyar adó volt, az hamar kiderült. Aztán az is, hogy ez a Pont FM, a műsor pedig a *Dögrovás* címet viseli, és meglepetésemre Ganxsta Zoli szerkeszti. Nem hittem volna, hogy ért a zenéhez. Végre egy hallgatható műsor. Persze a Szent Korona Rádió jobb lenne, de az nincs.

A reggeli: 1 db mackósajt, 1 pohár joghurt, negyed kiló kenyér. Meg kéne enni. Amúgy fél tíz van.

Fél tizenegy...

Fél egy... Ebéd. Szójakocka, csigatészta.

Fél kettő. Tele a tököm a keresztretjtvényekkel. Állítólag kurva művelt lesz tőle az ember. Naponta hetvenötször elismételheti, hogy az angol sörféle az ALE, Kaluga folyója az OKA, valamint kötelező a TALMI szó ismerete, és orosz teherautó kizárólag a ZIL lehet. Van valahol egy szenilis, vén marha, aki ugyanazt az ötszáz szót kombinálja hétről hétre, hogy azokból olyan „poénokat” lehessen előszedni, amelyek már a hatvanas években is legfeljebb egy fejcsóválásra voltak méltatva, ma pedig már legalább olyan anakronisztikusnak számítanak, mint a ferde orrú Bruce Lee és Schwarzenegger-portrék az utazó vidámparkok céllövöldéinek falán. Ráadásul tele van helyesírási hibákkal, és nem egyszer maga az ábra is hibás. Nem baj, amíg azok a szellemi fogyatékosok, akik a műveltség csúcsaként a keresztretjtvényt jelölik meg, ki nem hálnak, a műfaj is marad. Ha meg kihal, hát majd börtönökben el lehet adni a maradékot. Feltéve persze, ha jelentős itt az írástudók száma, amit az udvarról beszűrődő hangokból ítélve kétlek.

Vajon mikor kapom meg a kedden rendelt bevásárlást? És vajon hoznak újságokat, vagy unatkozni fogok egész hétvégén? Na, majd meglátjuk.

Most mindjárt sétaidő van. Megyek le, körbejárni. Zárvatársam, Tamás sose megy, már április 16 óta itt ül a zárkában. Hja, alacsony aktivitású ember. Én begolyóznék, ha két hónapon át rádiót kellene hallgatnom és sudokut fejtenem. Ha nem hoznak újságot, hát majd holnap megkérem az ügyvédet, hogy hozzon.

Tamás most mondja, hogy ő volt egyszer itt, igen régen, 1981-ben. Akkor nem volt semmi, se rádió, se újság, csak az üres fapriccs, meg egy kétdecis vizesbögre. Nem volt ügyvéd, nem volt látogató, se csomag. Na, nesze, a régi idők borzalmai.

Fél három. Érdekességek a keresztretjtvények világából. Mérgező anyag: NEURON. Hm. Valamint a tizenegyedik aradi vértanú: ÖN_DOCH. Aki a hiányzó betűt megfejtí, szóljon. A keresztneve amúgy Károly.

Na, megjött a bevásárolt cucc. Paprika, paradicsom, ásványvíz. Sajt nincs, mert tilos. Ezért adnak minden reggel. Okos... Újság persze szintén nincs. Minek, ugye... Ja, és egy kiló paprika egyenlő két darabbal. Nehogy már cipelni kelljen. Anyátok, az...

Haha! A Pont FM műsorán a Szeretem Magyarországot mozgalom aktivistája beszél arról, hogy rövidesen társadalmi munkában fel fogják újítani a városligeti KRESZ-parkot (ami nagyon is helyes). A műsorvezetők mindjárt megkérdezik, hogyan lehet segíteni.

- Vasárnap bárki jöhet - felelte a riortalany.
- Mit kell vinni?
- Lesz nálunk ásó, lapát, ecset, festék, metszőolló... de hát aki akar, hozzon még, amit akar.
- Csak műtrágyát ne, mert esetleg a rendőrség kezében köt ki az ember...

Köszí, kedves rádiósok, vagy öt percig röhögtünl. Egyébként jó kis adónak tűnik ez. Azt hiszem, ezt fogom hallgatni ezentúl. Most éppen a rendőrség színvonalán keseregnek az október 23-i eseményektől a közelmúltban történt bankrablás után lopkodó kommandóson át az öt rendőr által megerőszakolt lányig. Alig egy órája egy okoskodó SZDSZ-es képviselőnőt aláztak porba, aki azért vinnyogott, mert kevés a nő a parlamentben.

Hopp! Most én is szóba kerültem egy kicsit. Úgy látszik, nem mindenki hitte el a bombagyáros mesét. Szóval egy kicsit én is a rendőrség szégyene lettem, köszönöm a megtiszteltetést. Most már kiengednek?

Ja, Borsodban közben 16 rendőrt vettek őrizetbe. Miért? Nem tudni. A BRFK, mint a rádióban mondták, „nem nyilatkozhat”. Biztos félnek valamitől.

Hopp #2.: Most mondják, hogy a megerőszakolt lány felismerte a támadóit öt REBISZ-es rendőr személyében. Na, van színvonal a Cégnél, mit ne mondjak.

- Mit szól a kollégái alakításához? - kérdeztem később az őrt.
- Én ezt már megszoktam - felelte blazírtan.
- Az ilyen eseteket?
- Persze, tudja, hány ilyen láttam már?
- Itt, a Cégnél?
- Persze, sok ilyen volt már.

Azzal becsukta az ajtót.

Börtönnapló IX.

2007.05.18.

- Á, láttam én már durvábbat is - legyintett Tamás - Amikor sitten voltam, írnok voltam, átment a kezemen az összes ügyirat. Egyszer volt egy eset, tatai katonák követtek el csoportos nemi erőszakot. Egy nőn, valami 270-en.

- Most szívatsz?

- Nem, dehogy szívatlak. Ekkora paksaméta volt csak a vádirat. Bevitték a csajt a laktanyába hárman, azok végigmentek rajta, aztán belökték a többieknek, hogy nesztek, itt van. Ez péntek este volt. Hétfőig bent volt a nő étlen-szomjan, utána dobták ki a kapun. A járókelők találtak rá. Hát, persze, hogy hogy nézett ki, az más kérdés...

- És 270 elkövető volt? Egy egész zászlóalj?

- Igen, ennyit raktak előzetesbe.

- Mikor volt ez?

- 1982 körül.

- Ez a csaj egy kurva volt?

- Nem, valami kocsmában szedték fel.

Szép dolgok vannak, na.

Reggel ügyvédi beszélő. Dr. Futó híreket hozott. Mindenekelőtt egy svájci emberi jogi csoport vezetőjének kinyomtatott e-mail üzenetét. A csoport felháborodását fejezi ki a letartóztatásom körülményei és az alvásmegvonással történő vallatás miatt. Egy tagjuk azonnaél Magyarországra repül tájékozódni. Az ilyesmi egyébként elég rosszul szokott mutatni mindenféle országjelentésben. Ügyvédem elmondta azt is, hogy ma reggel a Napkelte stúdiójában kezdett, ahol lényegében ugyanazt mondta el, mint a minap a Mokka-ban. Megnézte a zárkatársam újságjából kivágott Blikk-cikket is, és egyetértett, hogy azonnal tegyek büntetőfeljelentést.

Odakintről nem sok jó hírrel szolgált. A kirendelt szakértő hétfőig Kuvaitban tartózkodik, ezért el sem tudta kezdeni a vizsgálatot. A másodfokú bíróság egyébként vagy ma, vagy hétfőn dönt. Dr. Futó szoros figyelemmel kíséri a munkájukat. Azt mondja, a háromfős bírói tanácsban benne van az az a bíró is, aki a múltkori „Molotov-gyárost” kiengedte. Persze ez nem jelenti, hogy engem is ki fognak. Majd meglátjuk. De ha itt tartanak is, amint megvan a szakértői vizsgálat, ügyvédem ismét kezdeményezni fogja a szabadlábra helyezést. Feltéve persze, ha nem inkorrekt a szakvélemény, vagy nem hamisítják meg. De előbbit nem hiszem, utóbbi pedig aránylag könnyen kivédhető egy független szakértő bevonásával - csak sajnos az több napba telik.

A legszörnyűbb ebben az egész bohózatban, hogy Athina blogjának olvasottsága meghaladta az enyémet! Borzalom! Na, *ezt* sose bocsátom meg a mocskos kommunistáknak. Ezért személyesen belezem ki Che Guevarát.

Ráadásul napok óta ég a szemem. A cellában ugyanis két fénycső világít, s mindkettő neon. Most voltam orvosnál, de azt mondta, nem tud mit tenni, írjak kérelmi lapot, hogy cseréljék ki, de úgyse fogják. Az ágy fölött, a sűrű dróthálóval elzárt ablakpárkányon pedig méteres porréteg áll, pont alatta alszunk, tüsszögünk is egész éjjel. Egészséges környezethez való jog, mint olyan.

Mi a fene lesz itt, ha ma se engednek ki?! Könyvem nincs, a keresztretjtvényeket kivégeztem, és már a papírom is fogytán. Athina csak vasárnap tud beküldeni bármit is. Annak is a felét vissza fogják dobni. Remélem, legalább egy új zárkatársat kaphatok, mert Tamás afféle horkoló világbjnok. Eddig használt neki a fütyülés, de ma éjjel talált egy olyan testhelyzetet, amiben füttyögés, bökdösés, ébresztgetés mindhiába. Valami vérnyomásgyógyszert kap, attól alszik így el.

Éjjel baromi unalmas. Hallgatom a rádiót, de az se mindig köt le. Óráként jön az őr hesszelni: felnyitja az ajtón a kis kukucskáló fedelét, és egy pillanatra felkapcsolja a villanyt. Na, ezt addig csinálta, míg oda nem álltam az ajtóhoz, és rá nem kiáltottam, hogy *hu!* Szegény őrmester jó nagyot ugrott hátra, majd levegő után kapkodva érdeklődött, hogy mi a faszt szórakozom. Infantilisnek lenni jó.

Hallgatom a rádiót. A belügyminiszter 15 évre emelte a szolgálatban elkövetett nemi erőszak büntetnének büntetését. Na, nesze, ezzel meg nem történtté van téve minden, el vagyunk határolódva, oszt' jóvan.

Az előbb jöttem fel sétáról. Bátorkodtam igénybe venni a liftet. Merthogy van, de még a rendőröknek is tilos használni, mert csak. Kopik. Tényleg elég anakronisztikus látvány a romos, több, mint száz éves lépcsőházban a modern, csillogó-villogó lift, a digitális kijelzőjével, nem csodálom, hogy a helyiek egyfajta babonás tisztelettel tekintenek a különös, ismeretlen világból érkezett csodára, és érinteni se merik. Én meg fogtam magam, és megszenteltségtelenítettem a Szent Fülkét! Atyaúristen, most mi lesz. A fogdaőr csaj azonnal dührohamot kapott, percek alatt lamentált, majd felhívta a fogdaparancsnokot a „rendkívüli esemény” miatt. Az meg idejött nekem a zárkába őberkodni, mert hát neki három csillagot is adott a Jóisten, tehát neki személyesen kell kioktatnia engem arról, hogy a lift az csak *dísz*, és ne merjek még egyszer hozzányúlni. Büntetésből holnap nem mehetek le sétálni ebéd után. Ó, gyász, most aztán meg vagyok fenytve! De keményen ám...

Ha a Sláger Rádió még egy Rapülők vagy Ace of Base számot előszed, bizisten felrobbantom őket.

Börtönnapló X.

2007.05.19.

Nahát, tényleg nem mentem le ebéd után az udvarra. Helyette ebéd előtt.

A nyitott ablakon át hallom, ahogy egy cigány kornyikál. Zeng tőle az udvar. Áriázik. Ezeknek még a hangjuk is sunyi. Az a fajta zavaró ordítás, amire előbb-utóbb odaszól valaki, hogy hagyja abba. Akkor persze „jogosan” fel lehet háborodni azon, hogy szegénybe „belekötöttek”, amikor pedig csak békésen dalolt, és persze mindjárt meg is lehet torolni az „aljasságot”. Mocskos egy népség ez. Egész nap ricsajoznak, mint a majmok.

Egyébként igen, úgy tűnik, ma sem engedtek ki. Pedig Sodi megírta, hogy mikor szabadulok. Mert ő tudja ám! Aztán mégse tudta. Egyébként Sodi az egyik, akit nem tudom, minek él. A jobboldalnak nincs szüksége saját Trychydts-re, köszönjük. Szóval pénteken vagy nem volt másodfok, vagy nem engedtek ki. Azt hiszem, hétfőig várnom kell a válasza.

Most mondja a rádió, hogy Gyurcsány kirúgja Benét és Gergényit. Röhög a vakbelem. Erre már tényleg nem tudok mit mondani, ez már bohózat. Vajon Gyurcsányt mikor rúgják ki? És ki? (Megmondom: Putyin, ha még egyszer lebontjuk a Szabadság téri emlékművet. Szóval hajrá!)

Ez a jegyzetomb utolsó lapja. Már csak pár A4-es papírom maradt. Egy hét alatt teleírtam hetven lapot, száznegyven oldalt. Az sok. Ezeken szinte mindig magamról írtam. Ez már unalmas (meg ez a kornyikáló cigány is, valaki löje már agyon), ezért mesélek neked, kedves Olvasó, arról, aki ezt a börtönnaplót gépeli. Athináról.

Athina egy olyan nő, akiről nem lehet akármit írni. Más nőkről lehet és szoktak is olyanokat mondani, hogy „életem párja”, meg „nem tudom elképzelni az életem nélküle” és hasonló frázisokat, s ezeket aztán óraszám sorolja majd a kereskedelmi rádió műsorvezetője, egy-egy ostoba popmuzsika felvezetéseként, mármint hogy mit üzen a tehenész Pista a kukoricacímerezésen dolgozó Borcsának. Athina más minőség, nem csak nem való, de nem is helyénvaló őt közönséges nők közé keverni, fröccsöntött tucatszavakkal őt kifejezni nem lehet.

Ebben persze semmi új nincs, legalábbis neki, mert ezt már magánlevélben is írtam neki, most azt kellene a világ elé tárnai, hogy micsoda is tulajdonképpen egy Athina, aki egyetlen rezdülésével is nőbb, mint legtöbbször valaha is szeretnének lenni (mármint a nők, természetesen), és nem csak egy magasabb szintjét, de más minőségét képezi a nőségnek, végső soron pedig ő maga az Abszolút Femina, akiről lehet dalt írni, de úgyse sikerül. ő maga a dal, legfeljebb imitálni lehet. De a dal mindig egy kicsit hamis lesz, mert őt a Jóisten dalolta ide, a földre, és sajnos nem adott hozzá etalont, hogy viszonyítsuk.

Athina, ha jól megnézem, egy tigris. Olyan csíkos fajta, aki harap. Persze a tigris ilyenén leírása legalább olyan pongyola, mint Athináé, ha egyszer szembetalálkozunk vele. Találkoztál már tigrissel? Na ja, csíkos és harap. De ha egyszer találkozol eggyel, meg fogod látni, hogy bár e szavak fedik az igazságot, a tigris valahogy mégis messze túlmutat a leíráson, és a harapás például nem egészen olyan, amit el lehet képzelni anélkül, hogy az ember megtapasztalná.

Athina tehát egy tigris, aki mellel Athina, vagy fordítva. S még mindig nem tudtam definiálni azt az örvényként magába rántó csodát, ami belőle árad. Örvénytigris. Beteker és megharap. Hogy milyen szándékkal, azt majd ő eldönti. De harap, ha tetszik, ha nem.

Még soha nem állt mellettem olyan erős és hűséges társ, mint Athina. Most is ő az, aki foggal-örvénnel küzd, míg én csak ülök. (Mondjuk mi mást is tehetnék itt...) Athina az én másik felem,

elválaszthatatlan örök társam. Ez egy afféle sorozatgyártott, sovány körülírás volt ("a tigris harap"), de ennél többet földi nyelven kifejezni nem lehet, lelki nyelven meg úgysem értitek, vagy ha igen, akkor meg nincs is szükségetek magyarázatra.

Van, akinek barátnője van, nekem Athinám. S ahogy ő mellettem áll tűzön-vízen át, úgy én is... de hát ez már megint csak egy földi frázis, aminek nincs semmi értelme, ha még nem láttál tigrist.

Ennyit mára az athinológia újdonságaiból, a kutatás legújabb eredményeiből. Athina törönkorf dudgény.

N'awtaki haw'rathai lun.

A cigány pedig továbbra is énekel, pedig már délután öt óra van. Reggel kilenc felé kezdte. Lehet, hogy pont ezért van bent? Holnap vasárnap, jöhet be végre csomag. S ez volt fogságom nyolcadik napja.

Börtönnapló XI.

2007.05.20.

A kilencedik nap. Várom a csomagot.

664-es a nyilvántartási számom. Nem tudom, ki nyerte a kettővel utána következőt. A 667-es az az erdélyi gyerek volt, aki az első napokban velem volt. Szóval ide lehet küldeni levelet, képeslapot, akármit, és én nagyon fogok neki örülni, mert kurva unalmas itt. Természetesen minden levelet elolvasnak az őrök, ezért lehetőleg ne levélben valljátok be, ha épp most daraboltátok fel a nagyit, és kóstolót se küldjetelek belőle, mert élelmiszert nem lehet beküldeni, se mást, csak közönséges levelet. Választ nem ígérhetek, mert akkor külön kapcsolattartási engedély kell az ügyésztől, azt meg nem adnak.

Lassan két hete agyalnak azon, hogy szabad-e nekem kapcsolatot tartanom a családommal, pláne Athinával.

És most várunk. Ma jöhet be csomag, de ezt tegnap már írtam. Holnap pedig talán kiszabadulok. Előre szólok mindenkinek, aki távollétemben Athinát mocskolta, hogy kezdje ásni a sírját. Lehet, hogy mégsem holnap, de biztos kikerülök innen, és előbb, mint szeretnék.

Börtönnapló XII.

2007.05.21.

Ha ezt olvassátok, akkor nem engedtek ki. Hétfő van, lassan vége a májusnak, és én előzetes letartóztatásban vagyok, immár a tizedik napja.

Ha érdekel a történet, hogyan lettem bloggerből terrorista, és ennek minden mellékága - sajtóhecckampány, meghamisított bírósági adatok, politikai motivációk, satöbbi - az lapozzon vissza 2007. május 11-ig, ahol elolvashatjátok a nagy-nagy terrorcselekmény leleplezését, elfogásunk történetét géppisztolyos, golyóálló mellényes rendőrök és bombakereső kutyák bevetésével, egy jogtipró kihallgatás történetét (egy svájci emberjogi csoport már foglalkozik velünk), és végül napról-napra azt, mit lehet csinálni egy fürdőszobányi zárkában tíz napon át, állandóan énekelgető, ricsajozó cigányok között.

De várjunk csak. Hiszen ha kiengednek, akkor is el fogjátok ezt olvasni, csak akkor már személyesen gépelhetem be nektek. De most még nem tudom, mi lesz holnap, ugyanis egyelőre az előző nap estéje van, május 20-a. Na, aludjunk egyet, és nézzük, mit hoz a holnap...

...
...

Na, az nyert, aki X-re vette. Még molyolnak rajta pár napot. Pénteken kapta meg az ügyet a bírói tanács. Az ügyvéd azt mondta a telefonban, hogy mindjárt felhívja őket, mert délután szoktak dönteni (most fél négy van), de egyáltalán nem biztos, hogy ma döntés születik. Jól meg kell ezt rágni, hátha mégis terrorista vagyok.

Hogy az esélyeim milyenek? Dr. Futó szerint alapos gyanú esetén a 30 napot ki szokták tölteni. Némi reményt ad az, hogy a bíróság utána néz az elsőfokú határozatban foglalt kamuügyeknek, vagyis az a pont, miszerint előzetes letartóztatásomat indokolja az ellenem már folyó számos, jelentős tárgyi súlyú büntetőeljárás, biztosan borulni fog. Ami magát a gyanút illeti, dr. Futó azzal érvel, hogy mivel semmiféle szakértői jelentés nincs, ezért nincs, ami a gyanút megalapozza. Remélem, tudja, mit csinál. Azt is mondta, hogy a főrendőrök leváltása és még hozzá az NBH főnökének csendesebb eltávolítása szintén ad némi reményt, hiszen a bírók esetleg más szemmel tekintenek az ügyre.

Szóval lehet totózni, kedves olvasóim, a hét közepéig biztosan. Nem tudni, mikorra döntenek. Remélem, mielőbb. Unom ezt a lepratelepet. De addig is olvasgatom a Bhagavad-gitát.

18:15. A Pont FM *Demokrácia Rt* című műsorában a sorozatos rendőrbűncselekményekről van szó, és fel lett téve a kérdés, hogy konkrétan én mit keresek a sitten. Hát, fiúk, szeretnék betelefonálni, de innen nem lehet. A legközelebbi telefon a szomszéd zárkában van, néha zavarja a rádióinkat. De ezt inkább le se írom.

Börtönnapló XIII.

2007.05.22.

Ma amolyan nincs-kedvem-semmihez hangulatom van, ami voltaképpen a legcélszerűbb ezen a helyen, hiszen itt nem is lehet csinálni semmit. Jobb híján a rádiót tekergetem, így megtudtam, hogy Székesfehérvár és Pusztaszabolcs között százakárhány év után hirtelen gazdaságtalanná vált a vasútvonal, és az is marad akkor is, ha amúgy a fél vidék azzal jár naponta. Azt is megtudtam, hogy 1896-ban húsz perc alatt ment végig a vonalon a gőzös, de ma, a modern technika korában sikerült ezt egy órára feltornászni. Gondolom, ezért akarják megszüntetni, mert ez így tényleg elég égő.

Délután egy óra van, most volt ebéd (híg krumplifőzelék, sportleves), és megint az van, ami tegnap, tegnapelőtt és azelőtt: semmi. Az ajtón tizenegy strigula, holnap lesz két hete, hogy bezártak ide. Elvileg tegnap jött haza a kirendelt szakértő Kuvaiból, s meglátjuk, mikor lát munkához.

A bíróság pedig még mindig molyol.

Én meg mindjárt lemegyek az udvarra, bámulni az üres falat. A nap fénypontja, komolyan. Tudtátok, hogy a cigányok után a legtöbb őrizetes kínai?

Na, üdvözli Önöket a 664/212-es számú, nem emberi lény.

Börtönnapló XIV.

2007.05.23.

Reggel tíz óra után jött az ór, hogy jöjjenek ügyvédi beszélőre. Kicsit elkámpicsorodva raktam a kezem a vezetőbilincsbe, mert abban maradtunk Dr. Futóval, hogy csak akkor jön be, ha megvan a másodfokú döntés. Tehát megvan, és nem engednek ki, mert ha kiengednének, nem beszélőre jönne. Lent, a beszélőszobában azonban megnyugtató, hogy nem, még nincs döntés, de akár már délután is várható. Azért jött, hogy egyéb fejleményekről beszámoljon.

A rendőrség mindent megtesz, hogy a bíróság munkáját akadályozza. Nem csak a bűnügyi nyilvántartás meghamisításában merült ez ki. Egy csomó iratot nem küldtek meg a bíróságnak, egyebek közt a szakértőt kirendelő határozatot sem. Ezeket mind ügyvédeknek kellett pótolnia. A bíróság is érzi az ügy politikai súlyát, ezért különösen körültekintően járnak el. Minden részletet megvizsgálunk a döntés előtt. Ez persze további helybetopit jelent nekem, teljesen elzárva a külvilágtól. Kapcsolattartási engedély továbbra sincs, se Athinával, se a családdal. A nekem küldött könyveket, újságokat sem engedik be, mondván, hogy csak egyet tarthatok magamnál. (Más rabokra ez nem vonatkozik.) Csak a Bhagavad-Gíta van velem, de nem is baj, az ilyen magányos, ingerszegény hely épp a legjobb a meditációhoz.

Megint megtudtam, hogy a média hazugságkampánya ellenére mennyien velem vagytok, s hogy még olyanok is hevesen tiltakoznak, vagy segítségüket ajánlják fel, akik alapvetően nem értenek egyet nézeteimmel. Ez nem csak személyemnek jó érzés, hanem az is örömmel tölt el, hogy vannak még, nem is kevesen, akik még hisznek a jogállamban. Mint megtudtam, odakint az is eszükbe jutott néhányaknak, hogy talán megérett a helyzet egy tüntetésre, ha nem is személyem, hanem a diktatúrákat idéző helyzet miatt. No, hát csak gyertek, ha a Gyorskocsi utcai kapunál elég nagy hanggal vagytok, hallani is fogom. A kaput ne döntsétek be, a múlt héten javították meg.

Dr. Futó egyébként azt is mondta, hogy ha a szakértői vélemény nem támasztja alá robbanóanyagok jelenlétét – s mint már többször kifejtettem, nem támaszthatja alá – úgy az egész, ellenem folyó eljárás alaptalan, és tetemes kártérítésbe fog kerülni a BRFK-nak. Nem is beszélve a sajtókártérítésekről. Még a végén ebből leszek milliomos?

Az egészben csak az a szörnyű, hogy Athina mennyire egyedül van. Mert hát erős nő, kitart, meg minden, de a nőket nem erre tervezték. Ott lenne a helyem mellette. Nem tőlem vettek el valamit, hanem tőle. Bár, ha belegondolok, ha történetesen otthon vagyok május 8-án, és ott törik rám az ajtót, akkor őt is elviszik. Valamit biztos találtak volna, ami megfelelő ürügyként szolgál. S akkor itt rohadna ő is, egy emelettel lejjebb, valami retkes cigányasszony társaságában. Na, hát szerencse, ez hogy nem következett be, mert akkor tényleg csinálnék bombát. Sokat.

Mindjárt dél. Hamarosan hozzák a moslékot. Nem főznek jól. Az egyetlen jó dolog itt, hogy csak a rádióból tudom, hogy kint 30-35 fok van. Ezek a jó vaskos, százéves falak nem sokat engednek át belőle. Ráadásul a cella északi fekvésű.

Börtönnapló XV.

2007.05.24.

A fülemüle egyszerre négy különálló hang megszólaltatására képes. Hát ez remek, akkor lehet rá MOD lejátszót írni. (Na, ezt is egyre kevesebben értik... rég volt már az Amiga, meg PC-n a Visual Player...) Én pedig már megint csalog a naplóval, mert ma még tegnap van, röviddel vacsora előtt. Már zörögnek kint a moslékos edényekkel. Most tehát berekesztem az írást holnapig, amit ti úgysem vesztek észre, mert a szövegben nehéz egy éjszakányi üres helyet kihagyni, viszont én tudni fogom, hol kell folytatnom, mert a notesz itt lesz, az asztalon reggel, ahol hagytam, rajta a tollal. (Ezúton felteszem a költői kérdést is, hogy a Parker gyárban nincs egyetlen szájbarakott ergomókus sem, aki észrevehette volna, hogy a kb. hatvan éve változatlan golyóstollaik fogása kurva kényelmetlen?)

Holnapi – illetve, nektek, mai – témáink: fejlemények bombaügyben, zárkatársam sanyarú sorsa, illetve mit is fog tudni az új blogmotor. Azt ugyanis még itt is tervezgetem, fejben.

Na, itt a vacsora. Szója, főtt krumpli, uborka. Jó étvágyat.

-- EGY ÉJSZAKÁNYI SZÜNET --

A reggeli pedig 1 db. mackósajt, 1 pohár joghurt és némi ócska kenyér. Jó étvágyat. Közben bekapcsolom a tévét, hátha van benne valami, de nincs. Tegnap megnéztük a Híradót, bemutatták, ahogy a rendőrségi terrorelhárítók megrohamoztak egy csepeli lakást, ahol egy elmebeteg túszul ejtette a saját anyját, vagy kijét. Ez ugyanaz a ház volt, ahonnan minket elvittek, csak a szomszédos lépcsőház. Mozgalmas az élet arrafelé. De hát Csepel ilyen.

Tegnap tehát történt néhány dolog, de hogy mára is maradjon írnivaló, ma írom meg. Az ügyben annyi a fejlemény, hogy tegnap lejött hozzám az előadó, és hozott két sajtópapírt. Az egyik megismétli a szakértő kirendelését, kiegészítve azzal, hogy azt is kérdezik tőle, hogy „*a vallomásban említett vegyület előállításából milyen anyag hozható létre?*” Na, hát ez igazi, okos rendőri kérdés, tehát hogy X anyag előállítása során vajon milyen anyag jön létre. Nyilván X anyag... A szakvélemény beterjesztésének új határideje május 25, vagyis péntek, ami holnap van. Ügyvédem szerint előbb is meglesz, ugyanis a szakértő előtt megvizsgálja a cuccot egy csapat vegyész is, tehát neki már csak annyi a dolga, hogy megmondja, a kielemezett anyagnak van-e katonai felhasználása és elnevezése, illetve hogy kivigye a lőtérré, és megnézzé, mekkorát robban. Azt meg úgysem fog.

A másik sajtópapír az ügyésztől jött, és az állt rajta, hogy a Magyar Nemzet újságírójával kérelmezett kapcsolattartást nem engedélyezi, mert az sértené a nyomozás érdekeit. Kérdeztem, ugyan miben sértené, de azt a választ kaptam, hogy ezt nem kell tudnom. Na, persze, nyilván zavarná a Céget, ha elmondanám, mit műveltek velem. Még nem esett le nekik, hogy úgymint el fogom?

- És a családommal való kapcsolattartásról semmi? - kérdeztem.

- Hát, mivel arról nem mondott semmit az ügyész, de meg nem tiltotta, tehát vegyük úgy, hogy engedélyezte.

Rendes gyerek ez a hadnagy. Mindjárt megígérte azt is, hogy a jövő hétre elrendez egy beszélőt Athinával. Azért én remélem, hogy addigra már nem leszek itt. De hát ezt remélem már mióta.

Zárkatársam csaknem egész nap kihallgatáson volt, egyedül unatkoztam. Késő délután hozták vissza, nagyon bosszús volt. Kiderült, hogy a rendőrök elintézték neki az előzetes letartóztatás 60 napos meghosszabbítását, pedig hétfőn már szabadult volna. Mint korábban írtam, orgazdasággal

gyanúsítják. Építőanyag-kereskedőként felvásárolt egy csomó építőanyagot, és továbbértékesítette, ám utóbb kiderült, hogy az anyag lopott volt. Az egyáltalán nem érdekelte a rendőrséget, hogy mindent teljesen legálisan, piaci áron, számlával vásárolt meg, és nem tudta, hogy lopott, mert természetesen nem kérdezte meg a beszállítót, hogy „*ugye, ez nem lopott?*” Tekintettel arra, hogy huszonöt évvel ezelőtt sittes volt, bezárták ide. Pedig tíz év elteltével állítólag törlik a priuszt. Ennyire. Most akkor számítsátok ki, mennyi kárt okoz egy vállalkozónak, ha hónapokra bezárják, „a biztonság kedvéért”, noha első látásra egyértelmű, hogy nem követett el semmit, hiszen átadta az összes számlát, és megnevezte azt is, hogy kitől vásárolt. Attól, hogy több, mint negyedszázaddal ezelőtt bűnös volt, nem okvetlenül az ezúttal is.

Érdemes lenne utánanézni, hogy a Magyarországon előzetesbe tett gyanúsítottak közül hányat ítélnék el. Amennyit nem, az mind ártatlanul került börtönbe. Emlékeztek még az őszi Börtönaplóban említett cigány punkra, akit azzal gyanúsítottak, hogy egy skinheadbanda vezére? Félelmetesen sok ilyen eset van. Na, ezzel foglalkozzon az Amnesty International!

Ugyanakkor tessék fellapozni, mondjuk, a Zsaru magazint, és elolvasgatni a bravúros elfogások végkimenetelét. Sokszoros rablókat, betörőket hagynak futni, szabadlábbon védekezni. Például a tavalyi érdi gázoló is szabadlábbon maradt. Hát, igen, ott csak valami négy ember halt meg, szegény gázolót biztos megviselte, ne terheljük meg még azzal is, hogy előzetesbe tesszük.

Ennyit a kiváló magyar bűnüldözés világáról, most pedig bemutatom nektek az új blogmotort.

A design alaposan át fog alakulni, a mostani szimpla hat ikonhoz képest egy repülőgép műszerfala lesz. A hat ikon történetesen marad, de lesz mellettük még ez-az. Mindenekelőtt kereső, amivel lehet majd keresni szóra, keresőszóra, bejegyzés címére egyaránt. Hiszen a blogmotor azért motor, mert adatbázis-alapú, nem ilyen HTML-es gányolás. A bejegyzéseket nem csak így lehet majd megnézni, mint most, de lesz hozzájuk PDF generátor, vagyis nyomtatóbarát (sőt, -testvér) formában is meg lehet majd őket sasolni, esetleg, ha kell, eltenni. Évente generál majd a rendszer PDF-et az összes bejegyzésből, afféle évkönyv gyanánt. Ezeket is el lehet majd tenni, tisztelt gyűjtőszenvédélyűek. (Karácsonykor esetleg dedikálom is.)

A képek továbbra is ugyanúgy jelennek meg, vagyis thumbnail formában, amire rákattintva kapjuk meg popup ablakban a teljes méretű változatot. Ez nem nektek, hanem nekem hoz majd újdonságot, de erről később. A zenéket és videófilmeket YouTube-szerű, Flash-es lejátszóappletben lehet majd megbámulni, de persze letölteni is lehet majd, ha valaki erre vágynak.

Újdonság lesz, hogy lehet majd regisztrálni. Ez arra lesz jó, hogy a bejegyzések végén lehessen kommentálgatni, természetesen elegáns kis avatárral felszerelve. Azt majd meglátjuk, lesz-e Gravatar támogatás. Persze ez nem lesz nyitva minden suttyónak, a kommentálási jog kizárólag az én indokolatlan kegyelmemből nyilvánul majd meg egyesek számára, a többi meg sírhat máshol, hogy biztos azért basztam ki, mert „fáj az igazság”, „nincsenek érveim”, meg a többi. Természetesen a kommentek között is lehet majd keresni. Bizonyos júzerek segíthetnek nekem a kommentek cenzúrázásában is, de ahhoz nagyon nagy ajándékokkal kell engem elhalmozni, és alapkövetelmény a mélytorok-technika ismerete.

Lesz továbbá oneliner, magyarán üzenőfal, de ez is csak regisztrált felhasználóknak, s azok közül is csak az erre jogosultaknak. Persze, ez a jogosulósdi elég rugalmas, mert az ötcsillagos szuperjúzereknek (aki én vagyok) lesz egy kezelőpanel, ahol lehet majd állítgatni ilyeneket, hogy kell-e regisztráció vagy jogosultság bizonyos funkciókhoz, vagy sem. Egy gombnyomás, és lehet anyázni. Még egy gombnyomás, és kuss mindenkinek. Azért, mert istent játszani jó.

Majd' elfelejtettem, a bejegyzésekben lehet majd közvéleményt is kutatni. Fel lehet tenni okos

kérdéseket, amit majd a buta júzerek megválaszolhatnak, és akkor majd tudni fogom, mit szóltok valamihez. Lehet feltenni egy szál kérdést, de akár tucatnyit is.

Lesz afféle „best of” válogatás a legsikeresebb vagy legérdekesebb blogbejegyzésekből, lesz olvasottsági toplista, és természetesen közönséges tartalomjegyzék is. A boltból már ismert üzenőrendszer klónja itt is megjelenik, ez a levrov kezelésében jelent majd könnyebbséget nekem. Azoknak pedig, akik idestova három éve ezért vinnyognak, lesz RSS feed.

Röviden ennyi, pedig folytathatnám még, hiszen a bejegyzések szerkesztése is újszerűvé válik (naná, hiszen eddig Notepad-ben írtam a HTML kódot minden este). Cuki kis WYSIWYG szerkesztőben fogok eztán dolgozni, bár ez még nem hanyattvágódós dolog, hiszen ilyet a legtöbb blogmotor tud. Ennek viszont lesznek olyan funkciói, mint kép, hang vagy videó bebaszarintására szolgáló gombok, amit lehet link formájában, külső forrásból, vagy saját szerverről, ízléses kis kiválogató ablakban megadni. Itt lehet szerkeszteni és beilleszteni közvélemény-kutató kérdőíveket is, illetve képgalériákat feltölteni. Ez úgy működik, hogy fogom a fényképeket, úgy, ahogy vannak, bezippelem, felrakom a szerverre, és közlöm vele, hogy ez lesz, mondjuk, a *Repülőnap* elnevezésű galéria. Erre a PHP szépen kipakolja a ZIP-et, lekicsinyíti az esetleg túl nagy képeket 800×600-ra (de ez is beállítható a már említett kezelőpanelen), csinál hozzájuk thumbnaileket, és szépen beilleszti a WYSIWYG szerkesztőbe az összes képet, ahová akarom. Egymás alá, mellé, közé, ahol tetszik. Ezzel jó sok munkát levesz majd a vállamról, mert bár a galériákat eddig is program generálta – egy Delphiben írt cucc rakta össze a HTML kódot, amit aztán Notepad-del beillesztettem – a képeket Photoshoppal magam méretezgettem, forgattam be, és a thumbnaileket is így csináltam. Persze, van *Automate/Batch* funkció, nyilván nem kézzel.

No, hát nagyjából ennyit fog tudni a készülő BlogGép, illetve ennek 70 százalékát már tudja is. Csak azt tudnám, mikor fogom végre befejezni!

Időközben Tamáshoz feljött az orvos, megmérte a vérnyomását, majd közölte vele, hogy átszállítják a tököli rabkórházba. Egyedül maradtam hát, remélem, nem sokáig. Az orvos tízpontos javaslata egyébként az volt, hogy zárkatársam *sportoljon többet*. Aha, persze. Hol? Tamás elment, én meg itt maradtam egymagam, csak a rádió és a Bhagavad-Gíta társaságában. Tamás búcsúzóul rám testálta két műanyag kését. Legalább lesz mivel felvágnom a paprikát, vagy ha elborulok, az ereimet.

17:30. A *Demokrácia Rt.* műsorában megint én vagyok a téma, és megállapították, hogy nem vagyok normális. Egy betelefonáló szerint én olyan vagyok Magyarországnak, mint Amerikának a gyilkos méhek. Nem túl érdekes, de lehet vele riogatni. Meg hogy feltűnési viszketegségben szenvedek. Hopp, most esik le, hogy az egész műsor témája én vagyok. Épp a Börtönaplót olvassák fel. A T. műsorvezetőknek üzenem, hogy sajnos ez se nem fikció, se nem egy film forgatókönyve. A rendőr tényleg úgy tépett a csepeli úton, ahogy leírtam, és Farkas Vladimir könyve is ott volt a polcon. Amúgy Farkas Vladimir nem vérbíró volt, csak sima ÁVH-s főtiszt. Azt mondjuk csak most tudtam meg – a műsorból – hogy Vladimir barátunk annak idején, a börtönben, belehugyzott Kádár János szájába. Ez azért valahol jó pont neki.

Épp a vacsorát hozták, amikor a műsorvezetők „önjelölt népvezérnek” neveztek ki. Aztán most az a heherészés tárgya, hogy nemrég még azért emeltem fel a szavam, hogy bánjanak keményebben a bűnözőkkel, és most pont ezt kaptam meg. Na, álljon meg a vonat, én bűnözőkről beszéltem. Továbbá nem vagyok fasiszta, és vallatótiszt sem akartam lenni sosem. De azért köszí.

Börtönnapló XVI.

2007.05.25.

Nagyszerű intézmény ám az ébresztő. Reggel hétkor jönnek, felvernek, csak azért, hogy megkérdezzék, nincs-e semmi problémám. Á, nincsen, csak nem hagyok aludni. Kurva fontos ám felkelteni, hogy tovább ne csináljak itt semmit. Kösz. De legalább horkoló társaság nélkül voltam az éjjel. Nyugodtabban is aludtam.

Mielőtt azonban Tamást elvitték, elmesélte nekem egy régi balhétjét. Többet is elmondott, hiszen egész életében necceskedett, nemegyszer kergették a rendőrök, és számtalan ügye volt, noha csak egyszer tudták megcsípni. Továbbadok nektek egy sztorit, aztán a magukat Sherlock Holmes-nak képzelők akár utána is járhatnak.

Mint írtam volt, zárkatársam már a nyolcvanas években sem vetette meg a könnyű keresetet. Csencselt arannyal, csempészett hi-fit Bécsből, üzletelt mindenféle áruval, de hát ezt csinálta minden értelmes ember az „átkosban”. Az egyik nagy ötlete akkor támadt, amikor Pepsi kólát szállított az országban, 1980 körül. Nagy újdonság volt a kóla akkoriban. Nos, Tamás barátunk arra jött rá, hogy minden szállítás során a kólásüvegek jó 30 százaléka tönkremegy, mert ahogy a nyári melegben zötykölődött az IFA platóján, a sok üveg kipukkadozott, lelökte a kupakot. Erről a cég is tudott, elfogadott szállítási veszteség volt. Igen ám, de ez rengeteg pénz, ami kárba vészett. Tamás rájött, hogy egyszerűen naponta többször meg kell locsolni a szállítmányt hideg vízzel, és akkor nincs törés. Ezért már felvehetett volna némi újíttási pénzt, de ő nem volt hülye: az így megmentett kólát inkább eladogatta maszek büféseknek, gebines boltosoknak. Szép kis fizetéskiegészítés lett belőle, no meg ételre-italra sem volt többé gondja, hiszen volt, ahol ebéddel fizették ki a négy-öt rekesznyit üdítőt. Minden helyen, ahol megállt, elkérte a slagot, meglocsolta a teherautót, és már ment is tovább. Ismerte az egész megye összes boltosát, s jól működő kis „magánhálózatot” épített ki.

Volt egy partnere, egy lacikonyhás az esztergomi strandon, akit éppen Lacinak hívtak. Jól fizető, korrekt emberke volt, minden nap nála kezdte Tomi a körfuvar. Egyszer ez az ember megkérte őt, hogy ugyan vinné fel Pestre a teherautóval, megfizeti. Jó pénzért miért ne, gondolta Tamás. Felvitte, a főszert bement valahová, majd kisvártatva visszatért, és már mentek is vissza Esztergomba. Érkezéskor Laci átadott Tamásnak harmincezer forintot.

- Az útiköltség – mondta.

Nézett is nagyot Tamásunk, hiszen ez iszony nagy pénz volt akkoriban. Egy mérnök öt-hatezer forintot vitt haza havonta, százezerért már Zsigulit lehetett venni. Sejtette, hogy ezzel a fuvarral valami nem stimmel, de nem szólt semmit, eltette a pénzt. Végül is mi baja lehet, ő csak elvitte a haverját Pestre, aztán ki látta, hogy mennyit kapott? Ez a fuvar aztán többször megismétlődött, mindig hasonló fizetéssel.

Telt-múlt az idő. Tams már pótkocsival járta a vidéket, kapott egy rakodót is. Persze ő is kivette a részét a csencselésből, a nagyobb mennyiségből neki is csinos rész jutott. Továbbra is gyakran megfordultak Laci boltjánál, és ment minden a maga útján. Amikor a strandon vendégházak épültek, leboltolták, hogy a leszállított kóla fejében inkább eljőnnének ezekbe a házakba hétvégenként bulizni. Így is történt, nyáron családosul kitelepültek valamennyien, s élvezték az ingyen strandot, kempinget.

Laci egy szép napon gondterhelt arccal közölte velük, hogy kicsit vissza kell fogni a bizniszt, mert rosszul megy a bolt, és több százezer forinttal tartozik az ÁFÉSZ-nek, akitől az üzlethelyiséget bérelte.

- Hát ez meg hogy sikerült? - csodálkoztak, hiszen ez volt a környék legjobban menő büféje.

Laci nem magyarázta el, viszont egyre gyakrabban érkezett a bolthoz egy nyugatnémet rendszámú BMW, benne két Bundesliga-sérős aranyifjúval. Ilyenkor Laci mindig kitette a *Rögtön jövők* feliratot, majd amikor távoztak, egyre gondterheltebb arccal nézett az elporzó nyugati járgány után.

Egy reggel Laci nem nyitott ki. Tamásék benéztek a hátsó ablakon, hát, látták, hogy a büfés vérbeborulva fekszik a hűtőláda tetején. Hamar felfeszítették az ajtót. Szerencsére élt, de nagyon megverték. Akkor nyögte el, hogy 150 000 márkával tartozik ezeknek a németeknek, meg egy fegyver is van nála. Tyúha, hát ennek fele se tréfa! (Ez 75 ezer euró, azaz 19 millió forint lenne mai árfolyamon!) De hogy hová tette, mi lett vele, s ha van fegyvere, miért nem használta, nem mondta el. Betuszkolták egy kocsiba, s vitték Szönybe, a kórházba. Ott rakták össze, nagy nehezen.

Hanem az ügynek ezzel nem lett vége, hiszen a pénz nem került elő. Laci, amint lábra állt, mondta neki, hogy jöjjenek át vele a szomszédos női kórterembe, mert az élettársa ott fekszik. Nagyon csinos, szőke német lány volt, s mint kiderült, azért volt bent, mert időközben agydaganata lett. Rövidesen megvakult a fél szemére, majd a másikra is, és nem sok jót tudtak mondani az orvosok a jövőre nézve sem. Laci később kikerült a kórházból, de a következő hónapban újra jöttek a németek, megint összeverték, és se az ő pénzük, se az ÁFÉSZ pénze nem került elő. A bolt akadozott, aztán el is vették tőle a gebint, kereset nélkül maradt. A német lány pedig haldoklott. Laci teljesen magába roskadt, látszott, hogy az öngyilkosság foglalkoztatja. A kólás srácok éppen nem voltak se ostobák, se irgalmas szamaritánusok, úgy gondolták, hogy aki hülye, haljon meg, de azért aggasztotta őket, hogy ebben az ügyben most már ők is benne vannak, és ha Lacinak eszébe jut előkapni a fegyvert, ki tudja, pillanatnyi elmezavarában ki ellen fordítja?

Egy napon esztergomi bérelt lakásán keresték fel a büfést, amikor éppen kiengedték a kórházból a soros verés után. Hárman megbeszélték, hogy néhány nap múlva találkozni, és kitalálni valamit, hogyan intézzék el ezeket a németeket. Ám amikor a találkozó létrejött, civil ruhás rendőrök ütöttek rajtuk. Szétpakolták a kocsijukat, bevitték őket, ki is vallattak mindenkit. Persze Tamás és a kocsikísérő nem tudtak semmit, Laci pedig nem mondott. A rendőrök végigkutatták a büfés albérletét, majd lepecsételték az ajtót. De se a pénz, se a fegyver nem lett meg.

No, rendben, akkor nem lett meg, de honnan tudtak a rendőrök a találkozóról, amikor csak hárman beszéltek meg? S pláne honnan tudtak a 150 000 márkáról és a pisztolyról? Nézték egymást, vajon melyikük köpött? De hát nyilván egyikük sem! Aztán kiderült a banális magyarázat: a lakást kiadó öregasszony hallgatózott. A szobában álló szekrény ugyanis nem fal, hanem egy üres ajtókeret előtt állt, s azon át mindent kihallgatott, hiszen egyébként is szokása volt éjjel-nappal kagylózni.

Másnap reggel, a kihallgatás után elindultak haza a tatabányai kapitányságról Esztergomba, jobb híján vonattal. A peronon állva arról beszélgettek, hogyhogy nem találták meg a szobában a rendőrök a rejtékhelyet.

- Nem jól keresték – mondta Laci. - Pedig ott van az.

Azzal se szó, se beszéd, az áthaladó tehervonat alá vetette magát. Placcs! Azonnal meghalt. Lett is nagy pánik, üvöltözés, rohangálás, sínek mentén szétkent belek miatt tömeges ájulás. Két perc sem telt bele, Tamásnak és a társának már megint bilincs volt a kezén. A rendőrök biztosak voltak benne, hogy ők lökték a vonat alá a társukat, ki tudja, miért. Persze a tanúk hamar tisztázták őket, el is engedték mindkettőjüket. Hazamentek, később elmentek szegény Laci temetésére, aztán pár hónap múlva a német lányt is eltemették, és az ügy lezárult.

Hogy mi lett a pénzzel?

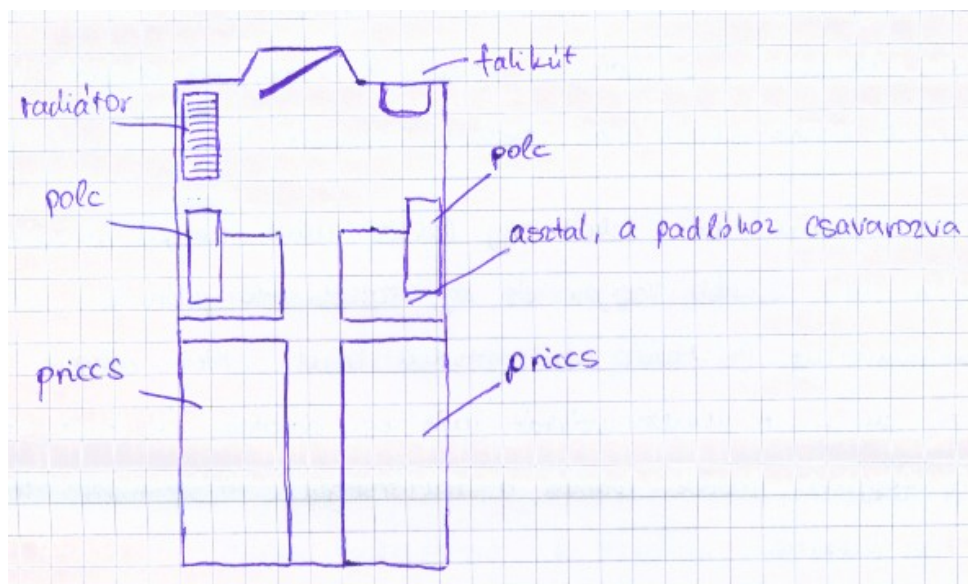
A németeket nem látták többé Esztergomban. Az öregasszony sem találta meg, hiszen pár év múlva ugyanebben a lakásban halt meg, szerény nyugdíjasként. Ma a rokonai laknak ott, és ők sem különösebben gazdagok. Tamást néhány hónap múlva három évre lecsukták sikkasztásért, s sohasem ment el, hogy az elrejtett kincset megkeresse. A kocsikísérőről nem tudok semmit.

Valahol Esztergomban van tehát egy lakás, ahol negyed évszázada hever elrejtve egy kisebb vagyon és egy rozsdásodó pisztoly. Ebben a történetben mindent leírtam, amit tudni lehet. Aki akarja, menjen, és keresse meg. A német márkát ugyan már nem lehet átváltani euróra, de a százmárkásokért elég jó pénzt adnak a gyűjtők, rendszerint ezer forint körül, így hát 1500 darab százas még így is korrekt értéket képvisel. A fegyvert tessék leadni a rendőrségen. A megtaláló hívjon meg egy pizzára.

Egyébként péntek van, s biztos vagyok benne, hogy ma se jutok haza. Úgy tűnik, ezt a kapcsolattartás-dolgát sem gondolta túl komolyan a hadnagy, mert hiába adtam le szerdán telefonálási kérelmet, nincs rá válasz, se bü, se bá. Pedig valamelyest könnyebbé tenné a helyzetet, ha idejönne egy rendőrtiszt, és hivatalosan kijelentené, hogy bü. Vagy bá. Esetleg leírná három példányban, hitelesítve.

Ez a nap pedig olyan, mint a tegnapi: semmilyen. Süt a nap, én bent unatkozom, az örök kint. Ócska rizs, szója. Séta közben eszembe jutott egy, az enyémhez nagyon hasonló eset a közelmúltból. Talán emlékeztek rá, hogy két-három éve Magyarországra látogatott valamelyik vezető izraeli politikus. A főzsidó tiszteletére a rendőrség gyorsan őrizetbe vett egy palesztin származású fogorvost, arra hivatkozva, hogy terrorcselekményt akart előkészíteni. Akkor is ugyanez volt: jól bevitték a faszit, előzetes letartóztatásba helyezték, aztán hónapok múlva csendben kiengedték, és elnézést kértek, mert amúgy semmiféle terrorcselekményre nem készült. Úgy látszik, ez lesz a bevett módszer a megfelelő politikai légkör kialakítására.

Lerajzolom nektek, mekkora helyre vagyok bezárva.

Az egész cella szélessége akkora, hogy ha középre állok, a kezeimet oldalt kitartva mindkét irányban egy-két centire van az ujjaim hegye a falaktól. Nem sok hely van tehát. Kedves gesztus persze, hogy az egyik asztal lapjára sakktáblát, a másikra pedig malomtáblát festettek, de még ha lenne is mivel játszani, akkor sem tudnánk körülülni. Meg persze, ha lenne kívül játszani, mert momentán az sincs.

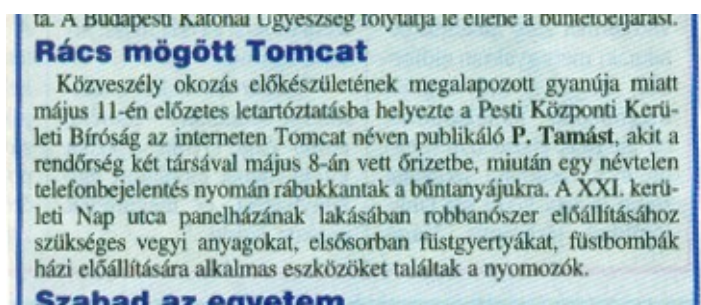
Ma kell elkészülnie a szakértői jelentésnek. Kíváncsian várom.

Börtönnapló XVII.

2007.05.26.

Hétféjére új zárkába kerültem. Társam egy másik ötvenes faszi, orgazdaságért van bent, éppen 30 napja. Nagy repülő- és fegyverbuzi, tele van ilyen témájú könyvekkel és újságokkal, szóval hála Istennek, nem kell végigunatkoznom a hosszú hétféjét. Ráadásul nagy kutyás is, szóval a közös témák megvannak. Csak az a baj vele, hogy ha egyszer megszólal, rájön a szófosás, és nem veszi észre, hogy már rég olvasnék, aludnék, rádiót hallgatnék, még ötször belekezd a taxisbölcsességekkel és közhelyekkel tűzdelt mondókájába. Egy idő után igyekszem nem beszélgetni vele.

Újságjai között találtam egy Zsaru magazint. Ebből megtudtam, hogy engem nem egyszerűen elfogtak, hanem – idézem - „rábukkantak a bűntanyáinkra.” Igen, nekem olyanom is van ám. Oda jártam bebűnözni. Már csak azt kérdezném meg a T. Szerkesztőségtől, hogy milyen bűncselekmények helyszíne volt ez az ún. „bűntanya”. Persze, ezt majd a bíróság.

Érdekesek ezek a rendőrségi magazinok. Eleve kevés szöveggel és sok képpel készülnek, mert... mert... mert a rendőrnek biztos nincs ideje olvasni. Nincs, mert egész nap az ún. *bűnözők* (és bűntanyáik) után lohol, hogy megvéddesse tőlük az ártatlanul csillogó szemű, becsületes állampolgárokat. Ez a kétféle ember létezik a rendőrről kívül. A bűnöző az ostoba, hülye, szárnalmas, pancser, néha persze nem az, de akkor is a rendőr az okosabb, ha meg mégsem, akkor úgyse írjuk meg. A rendőr amúgy hős, s mint ilyen, a társadalomtól különálló kasztot képez, nem csak más ruhát hord és okosabb, ügyesebb, rátermettebb mindenkinél, de hétköznapi életét is a lenézett civilektől külön éli, külön rendőr-horgászverseny, rendőr-csocsóbajnokság, rendőrmotorostalálkozó és rendőr-vécé jár neki. Aki a rendőrséget kritizálja, arról a rendőrök lapjában úgy írunk, hogy „*lila gondolatokkal terhelt leánykák bizottságosdit játszanak*” (ez természetesen Morvai Krisztina lenne, de a nevét nem írják le, mert épp az előző oldalon nyüzszített tele egy teljes hasábot az egyik kolléga, hogy milyen szar nekik, mert folyton beperelik a lapjukat), avagy „ostoba”, csak így, ex cathedra, aminek bizonyítására máris odateszik Erős János alőrmester fényképét, aki egymaga tizenkét éhező kisgyermeket mentett ki a rettenetes nyírbogdáni halastóból, miközben minimálbéren él, s ez már magában is megszegyenülésre és elgondolkodásra ad okot azoknak, akik holmi kilőtt szemeket, megerőszakolt lányokat, esetleg emberrablásokat próbál számon kérni a Testületen.

Fentiek ellenére persze Erős János alőrmester tényleg létezik, és tényleg megmenti a gyerekeket. De pszt! Nem azért teszi, hogy a rendőrségnek legyen hivatkozási alapja, hanem mert ez a dolga. Ezért ment rendőrnek, ezért képezték ki, és ezért fizetjük.

A *Hajnali Krimi* című másik lap szerkesztőinek jelzem, hogy ha már minden második oldalon Bächer Ivántól szerepeltetnek idézeteket, legalább írják le helyesen a nevét.

Szintén a Zsaru magazint lapozgatva ámuldozok azon, hogy mennyi bűnözőt *nem* dugnak előzetes letartóztatásba. A cikkek tartalma mindig ugyanaz: XY körözött bűnöző lopott, csalt, hazudott,

gyilkolt, akármit csinált, végül Parubszky Ede Csilla törzsőrmester elkapta, a lakásán 37593 rendbeli súlyos bűncselekményre találtak bizonyítékot, happy end, gondolhatnánk. Ám a cikkek utolsó mondata szinte mindig ez: „*XY szabadlábbon védekezhet.*”

Mellékelek nektek egy ilyen cikket. *(Azaz mellékelnék, ha nem hányódott volna el, mire a kézzel írt papírt begépelhettem. A zsaru.hu-n sincs már fent. Bocs. De a lényeg itt van. – tomcat)* Nincs benne semmi érdekes, minden héten nyolc-tíz ilyen szerepel a rendőrség lapjában. Olvassuk csak! A lényeg: adott egy ún. „toplistás” körözött személy, akit több, jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetése miatt keres halálra a rendőrség. Betörés, lopás, csalás, ráadásul fogolyszökés, szóval nem egyszerű eset. Az ürgét végre sikerült becserkészni Budapesten, el is fogták, fasza. Táskája tele volt lopott cuccokkal. Gondolná a naiv olvasó, hogy a láncüzem félévi termését az ürgére tekerték, úgy vitték a fogdába. Hát, nem. Bevitték, kihallgatták, mindent beismert, és mi történt vele?

„*D. Sándor másnap szabadon távozhatott, előtte megadott egy telefonszámot a rendőröknek, amin kereshetik. Ha a következő kihallgatásra nem tudják beidézni a salgótarjáni lakcíméről, ahonnan két éve nyoma veszett, a rendőrség ismét elrendeli a körözését.*”

Tetszik érteni? D. Sándornál nem áll fenn a szökés és elrejtőzés veszélye, a bűnismétlés meg pláne nem, ugyan, hát hadd menjen, ahová akar. Kit érdekel az a kis lopkodás, meg az a két-három elfogatóparancs, amit az elmúlt években kiadtak ellene. Én meg persze maradjak. Aki tojáást dob Demszky felé, ki tudja, mire képes.

Börtönnapló XVIII.

2007.05.28.

Vasárnap van, félidejébe érkezett az idétlen hosszú hétvége, és csomagom érkezett. Nagy élmény! Kaptam egy csomó kísérleti élelmiszert. Azért kísérleti, mert nagy részüket odakint nem is ismertem, ha meg igen, hát bottal sem piszkálnám. Ilyen például az aszalt meggy. Rühellem a meggyet, de az aszalt gyümölcsöket is. El lehet képzelni az örömet, amikor mindjárt három zacskónyi is előkerült a csomagból. Aztán öt zacskó ananász ízesítésű tejsavó-pasztilla. Eddig szőlőcukrot küldtek szekénderékszám, azzal még elvoltam, de ezzel már nem tudom, mit kezdjek. Jött továbbá hat doboz zöldséges szendvicskrém, ami mondjuk finom, de joghurtos, tehát nagyjából holnap reggelre zölde zselévé fog változni ebben a párás hőségben. Az alma, a paprika és a banán már jobb, csak a banánt még egy hétig érlelni kellene, mert zöld. Könyvnek megint nyoma sincs, csak egy *Aranyas* magazin jött, de azt már olvastam. Legalább a tiszta alsóneműnek hasznát veszem. Köztük megkaptam az ünneplő nadrágomat is, jó volt találkozni vele, haza is küldtem mindjárt. Ennyit a csomagvárásról. Ja, meg van végre borítékom és bélyegem. Tudok levelet írni, hurrá. Kár, hogy nem viszik el. Telefonálni sem engednek.

Így hát nem marad más, mint várni a hosszú hétvége végét, ami nagyjából olyan érzés, mint úrhajóval megkerülni a Holdat. Amíg mögötte vagyok, se kép, se hang, nincs kapcsolat a külvilággal, és hiába szeretnék hazamenni. Nem kapkodnak el ezek itt semmit. Behozni marha gyorsan behoznak, de kiengedni, az ráér. Korábbi cellatársam, Sanyi például azért volt bent, mert állítólagos bűntársát – aki a lopást valóban elkövette – nem sikerült elfogni. Egy napon a felesége lélekszakadva hívta az ügy előadóját, hogy itt van a faszi, ebben és ebben a kocsmában játszik, most elkaphatják. A nyomozó azonban közölte, hogy sajnos tíz perc múlva letelik a munkaideje, és letette a telefont. Hát, ennyire érdekli a rendőrséget, hogy okkal vagy anélkül tartanak-e valakit fogva.

Tegnap este az őr, egy öszülő főtörzs azzal köszönt jó éjszakát, hogy aznap láttuk őt utoljára, mert nyugdíjba megy. Hogy rohan az idő. Ilyen régen itt volnék már?

19:30. A paprikás cukkinikrém most landolt a kukában. Nem szeretem a citromízű hányást. A tormás-almás joghurt felbontatlanul ment utána, meg se mertem nézni. Azt hiszem, jobb lesz, ha maradok a börtönkosztnál. A mangós csicseriborsó-krémnek adok még egy esélyt.

Börtönnapló XIX.

2007.05.28.

Reggel megkóstoltam a mangós krémet. Természetesen ehetetlennek bizonyult. Ilyen borzalmas trutymót még életemben nem kóstoltam. Úgy látszik, az élelmiszeriparban elterjedt a tévhit, hogy a vegetáriánusok nem normálisak, tehát csakis egymással abszolút összeférhetetlen ételeket eszik, csak az a lényeg, hogy *BIO* legyen, csupa nagybetűvel. Mangó tormával, citrom tejföllel, kakaó mustárral. A joghurt-paprika krém az utolsó, ami még a polcon maradt, persze ezek után kevés bizalmam van hozzá, de holnap is kell öklendezni valamitől. E csodás élelmiszerek ismeretében már kezdem értékelni a börtönkosztot.

Börtönnapló XX.

2007.05.29.

Épp elkezdtem a napi rendszeres körbe-körbe sétálgatást a „karámban”, amikor kinyílt az ajtó, és kihívtak azzal, hogy beszélőre mehetek. Átvittek az irodai szárnyba – nagy élmény volt két hét után egy percig ismét szabad eget látni – aztán az előadóm irodájában végre viszontláthattam Athinát és a szüleimet. Ez még nagyobb élmény volt, mint az ég látványa. Athi gyönyörűen felöltözött, kicsinosította magát, apámnak meg pár napja eltört a műfogsora, és elég idétlenül nézett ki. Hoztak fényképeket Zénó kutyáról, akit Athina adoptált a napokban, gyönyörű jószág. Jenny állítólag már ledominálta, beosztása tehát alfarkas. Könyveket is hoztak, hármat is, de ezek egyelőre az irodán maradtak, mert hosszas eljárást igényel a befogadásuk. Meg kell vizsgálni, tényleg csak az időt tudom-e velük agyonütni. Vagy hogy nem robbannak-e.

Mi van odakint? Mindenki él, és jól van. Állítólag a Heti Hetesben is kiröhögték ezt a nevetséges bombaügyet. Havas Henrik is jelentéktelennek nevezte a Mokkában. Én is annak nevezem itt bent. Úgy látszik, végül az emberek mégsem hiszik el a terroristákról és bombagyárakról szóló rémmeséket. Az egyetlen kivétel a Blikk, amelynek munkatársai – független napilaphoz méltón, ugye – körömszakadtukig ragaszkodnak a hazugságokhoz, és már „megszólaltatták” Athinát is, pontosabban azt hazudták, hogy ő ezt meg azt nyilatkozta nekik, holott nem is beszélt velük. Nem baj, fiúk, a gatyátok rámege majd a kártérítésekre.

Többet nem tudhattam meg az ügyről, mert nem is volt szabad beszélünk róla, csak a családról és egyéb témákról eshetett szó. Megtudtam, hogy Blogadmin a barátnője utasítására (!) abbahagyta a blogolást. Hát, kérem, ebből az szűrhető le, hogy Blogadmin egy nyimnyám papucs, akinek holmi barátnők csak úgy bevezényelhetnek. Micsoda dolog ez?! És még ő állítja, hogy „blogozni tulajdonképpen muszáj”. Puhapöcs!

Athina elmondta, hogy néhányan megint nem bírnak magukkal, és amióta bent vagyok, többen megfenyegették. Mondtam, hogy nyugodjon meg, majd ha kijövök, el fognak kussolni, amelyik meg nem, azt szokás szerint felhívom, és beolvasom neki a személyi adatait, ez általában emlékezteti őket, hogy hol a helyük.

- Na, ilyet ne mondjon! - szólt rám a hadnagy.
- Miért, valami baj van ezzel?
- Jobb, ha nem itt beszéli meg, hogy kiket fenyeget meg.
- Nem fenyegetek senkit, csak néhány netpatkányt emlékeztetek rá, hogy nem ő az élet császára.
- Éppen ezt nem kéne, amennyi feljelentés van maga ellen!
- Milyen feljelentés, kitől?
- Hasonló ügyek miatt!
- Én egyről sem tudok, felvilágosítana?
- Hát, erről nem kellene tudnia, de láttam dolgokat a gépen.
- Azért érdekelne, ki jelentett fel és mikor.
- Majd megtudja időben!

Szóval jó tudni, hogy egynéhány kis patkány már ennyire nem bír magával. Vagy egy nagy patkány a bűnügyi nyilvántartó környékén. Majd elválik.

A félórányi beszélő végeztével elbúcsúztam a szüleimtől, megöleltük egymást Athinával, és megkértem őket, hogy küldjenek be fejfájás elleni port. Amióta ez a zivataros időjárás van, állandóan migrénem van.

Kérdeztem Athinát, kiírta-e már a blogra, hogy írjatok nekem levelet. Igen. Igen ám, de most

megtudtuk a hadnagytól, hogy mégsem lehet nekem csak úgy írogatni. Csak az engedélyezett kapcsolattartók küldhetnek be nekem bármit is, mindenki másnak visszapasszolják.

Most megtudtam, hogy volt már látogatóm is. Vasárnap a csomagbeadásnál várakozott a család, amikor, elmondásuk szerint, egy elegáns, középkorú hölgy érkezett, és azt kérte az őrségtől, hogy engem meglátogathasson. Kérdezték, rokonom-e, mire mondtam, hogy nem, csak kedvel engem, és mivel már jó ideje nem hallott hírt felőlem, eljött a Gyorskocsi utcába személyesen. Persze nem engedték be. Én azonban ezúton köszönöm neki a kedves gesztust. Remélem, rövidesen odakinn találkozhatunk, akkor nagyon szívesen elmesélem neki, mi volt és hogy volt velem. Addig is a Jóisten áldja a kedvességéért.

Ez volt ma, a 18. napon (vagyis a 20.-on), amikor megint nem mehettem haza, de végre láthattam az én kedves kis tigrisemet. Azt továbbra is csak remélem, hogy hamarosan vége ennek a baromságnak. Míg a zárkába visszavezetett, megkérdeztem a hadnagyot, szerinte kiengednek-e másodfokon.

- Szerintem nem – felelte.
- Miért nem?
- Hát, nézze, nem én vagyok, aki eldönti, de évek tapasztalata alapján azt kell mondanom, nem.
- De hát már kész van a szakértői jelentés, abban benne van, hogy nem készítettünk semmilyen robbanóanyagot.
- Ha az van benne.
- Miért, mi volna? Tudom, mit csináltam.
- Ezt nem mi döntjük el, hanem a szakértő, de ha igaza van, és a tényállás nem változik, még az is lehet, hogy kiengedik.

Megtudtam, hogy a szakértői vizsgálat a múlt pénteken lezárult, de még beletelik némi idő, míg hitelesítik, legépelik, postázzák, iktatják, szóval nem ma fog a bíróság elé kerülni. Elvileg ez az egész folyamat elviszi a mai napot, de van rá esély, hogy holnap vagy holnapután megkapja a rendőrség a papírokat. Akkor pedig, reményeim szerint, a bíróság is megkapja, ügyvédem által.

Az ügyvéd egyébként egy rakás pénzbe kerül, mert a jogállam úgy működik, hogy akire Állam bácsi rámutat, hogy gyanús, annak legyen ám sok pénze megmondani, hogy nem úgy van, különben sitten rohad meg. Köszí. Ez persze nem perelhető vissza. De hát a pénz verve jó, ugye.

Börtönnapló XXI.

2007.05.30.

Dél előtt telefon Dr. Futónak. Épp a bíróságon volt. A fellebbezést elutasították. Kész van ugyanis a szakértői vizsgálat, és az azt állapította meg, hogy veszélyes robbanóanyagokat találtak, itt, kérem, komplett bombagyár volt, és a többi. A gyanúsítás ezért mostantól robbanóanyaggal való visszaélés, ami 2-8 évig büntetendő. Vagyis a T. Szakértő úr vagy nem ért az elemi kémiához, vagy ledumálták vele, hogy mit írjon, mert politikailag fontos az ügy, és engem bármi áron le kell nyomni. Még nem tudom, pontosan mi áll a jelentésben, de holnap vagy holnapután megtudom. Mindenesetre érdekes. Persze a törvényszéki szakértők mér csak ilyenek. Emlékezhetünk a gázspray-knél alkalmazott „1 ml = 1 g” átszámítási szabályra, vagy cellatársam is mesélhetne az ő szakértőjéről, aki a törtaranyat ékszeráron becsülte fel, háromszorosára növelve a kárértéket és ötszörösére a büntetési tételt. Mindenesetre, ha kiszabadulok, veszek ennek a Dr. Molnár Lászlónak, a haditechnika kandidátusának egy hetedikes kémiatankönyvet.

Ismételten kérem azokat, akik olvassák ezt a blogot, és rendelkeznek vegyész, pirotechnikus, tűzszerész vagy hasonló képesítéssel, és hajlandóak bíróság előtt cáfolni ezt a marhaságot, hogy cukor és kálium-nitrát keveréke robbanóanyagot képez, jelentkezzenek Athinánál! Nem muszáj bemenni a bíróságra, elég, ha írásba adják a szakvéleményüket. Köszönöm.

Eddig egyébként 19 nap. Még 11 van hátra, ha nem raknak rá még. De már biztos vagyok benne, hogy legalább fél évig itt leszek. Ezek nem kockáztatják meg, hogy kijussak és beszéljek. Tomcatet tönkre kell tenni, mert különben más is blogot kezd írni. Gyurcsányia így működik.

Börtönnapló XXII.

2007.05.31.

Ez már a huszadik nap. Még tíz van hátra. Szinte biztos, hogy kapok még hatvanat. Miért ne kapnék? Ebben az országban sok mindenből hiány van, de ebből jut is, marad is.

Reggeli: mackósajt, margarin. Ha innen kijutok, az életben nem akarok több mackósajtot látni. Tegnap egyébként megint cukrozott hányás volt vacsorára. Még a konyhás sem tudta megmondani, mi az. Helyette megettem a reggeliről maradt... na, mit? Mackósajtot margarinnal, igen. Hogy találtátok ki?

Délelőtt ügyvédi vizit. Rövid, mert Dr. Futó, nomen est omen, mindig fut valahová. Nem sokat tudott meg. A szakértői jelentést nem látta, csak a jövő héten mutatják meg neki. Aggodalomra semmi ok, még mindig csak 2-8 évig büntethető, amivel gyanúsítanak. Talált egy független szakértőt, akihez, amint meglesz, eljuttatja a szakvéleményt, és felkéri a cáfolatára. Ehhez egyébként nem is kellene szakértő, elég lenne, mint mondtam, egy kémiakönyv, de hát a bíróság már csak ilyen szabálybuzi, nekik igazolt szakértő kell. Addig is, amíg ez meglesz – bár feltehetőleg, mire ezt olvassátok, már meglesz – legyetek Ti a szakértők. Mindenki menjen el a YouTube-ra, és keressetek rá a *how to make smoke bomb* kifejezésre. A megjelenő videók nagy része az általam is előállított cukor-salétrom (*sugar* illetve *potassium nitrate* vagy *saltpeter*) keveréket mutatja be. Feladat: találjatok egy olyan felvételt, amin ez a keverék felrobban. Nem fogtok, mert nem tud. Olyat persze találhattok, amelyiken készítés közben begyullad, mert hülyén csinálják, de akkor sem robban, csak izzik és olvadt cukrot fröcsköl perceként át. Ennyit a szakvélemény korrektségéről! Fenntartom, hogy amit csináltunk, az nem veszélyesebb, mint egy tortatűzijáték.

Ha elkészül a független szakértői ellenvélemény, megint kérni fogjuk az előzetes letartóztatás megszüntetését. Addig is maradok, kiváló tisztelettel.

Börtönnapló XXIII.

2007.06.01.

Egészen elbűvölő a *Vesztegzár a Grand Hotelben* című könyv azon legújabb átírat, amit éppen olvasok. Azért mondom, hogy átírat, mert Rejtő Jenő biztosan nem ejtett annyi helyesírási hibát az eredetiben, mint amennyi ebben van. Továbbá nem vagyok benne biztos, hogy az eredeti kiadásban is szerepelnek azok az apró kis dramaturgiai hibák, mint például amikor a főszereplő, Van der Gullen Félix messzire hajítja a szálloda ablakából a kést, amivel a regény elején Ranke doktort megölték, ám két oldallal később mégis egy csizmából kerül elő, a szállodán belül. Kedvem lenne az ilyen könyv-átfogalmazókat hosszú percekben át rugdosni, már csak azért is, mert úgy nem lehet olvasni, ha minden oldalon két-három esetben el kell gondolkodnom egy félbenyírt mondat vagy „gépelési hiba” miatt eltorzult szó jelentésén. A szedési hibarekordot persze még ez sem múlja felül, azt Poul Anderson *Időjárőr* című kötete tartja, ami tökéletesen olvashatatlan.

Reggel visszavettem az arcomból. Vagyis megborotválkoztam. Most megint úgy nézek ki, mint egy péklegény, vagy mint egy felkiáltójel a régi Centrum-tévéreklámból. A mai ór először nem ismert meg. Aztán elmondta, hogy látott valami holocaust-kiállítást, és erről én jutottam az eszébe.

Tegnap el is felejtettem megírni, hogy találkoztam egy villámmal. Épp az „udvaron” voltam, amikor kitört a zivatar. Kisvártatva villám vágott az épületbe, és végigfutott a fejem fölött, az acélgerendákon. Nagyon látványos volt. Főleg a rendőrcsaj számára, aki a fémjárdán állt odafönn. Neki a lába alatt futott el. Jó nagyot ugrott, de nem lett semmi baja. Olyan ronda volt, hogy a villám se baszta meg.

Cellatársam délután csomagot kapott. Néhány magazint hozott neki az ügyvédje, köztük egy National Geographic-ot. Ebből a fogdaparancsnok kivetette az inka birodalmat ábrázoló térképet, nehogy szökést tervezzünk vele.

A hétköznapiaknak rövidesen vége. A jövő héten talán megtudom, mit hadovált össze a „szakértő”. Addig marad a kincstári várakozás.

Börtönnapló XXIV.

2007.06.02.

Szombat ide vagy oda, az udvaron minden reggel fél nyolckor nekiállnak flexelni. Közben leengedik a cigányokat az udvarra, hadd gajdoljanak. Ezek aztán nekiállnak megbeszélni az életüket (cigi, pia, baszás) az emeleten maradottakkal, és ezzel meg is van a Gyorskocsi utca egyedi hangulata. Ma ráadásképpen az emeleten is nekiálltak valamit kopácsolni, hadd zengjen a ház. Zeng is.

Ma takarítónap van. Cellatársam lelkesen söpör, sikálja a falikutat. No, hát tegye, ha jólesik neki. Fekete redva áll a csap alján, abba hugyozott éveken át az összes cigány, akit ide behoztak. De azt mondja, valamivel el kell ütni az időt. Én inkább olvasok. Különben is, minek takarítani? Hétfőn szét fognak minket rakni más zárkákba, és ott megint koszos lesz a csap.

Hétfvégén konzervkaja van, nem történik semmi, és sétát is reggel kell tenni. Unalmas. Szerencsére most csak két nap. Úgy sejtem, kedden vagy szerdán leszek beavatva a szakértői jelentés rejtelseibe. A 30 nap jövő vasárnap járna le, de mivel június 11 a vége, valójában 32 nap. Meg amit még ajándékba kapok.

Szilvász Péter, az a derék jó Péter Gábor-wannabe miniszter ma kijelentette, hogy Magyarországon nincs támogatásuk a „szélsőséges, szélsőjobboldali, anarchista” szervezeteknek. Hogy hogy sikerült a szélsőjobboldaliakat az anarchistákkal összehoznia, az nem derült ki a rádióhírből. Az viszont igen, hogy szerinte ilyen csoportok szervezték az őszi zavargásokat, és „igenis, oda kell rájuk figyelni.” Lefordítom nektek magyarra: az őszi események kapcsán mintegy két-két és fél ezer emberről gyűjtött adatokat az NBH, és ezeket most ugyanúgy megfigyelik, lehallgatják, mint engem. Ott voltál a Kossuth téren? Kinyitottad a pofádat az Interneten? Netán lefénképeztek árpádsávos zászlóval? Na, akkor mostantól sörözni is csak a fal mentén indulj, mert ha a rendőrség megtudja, hogy a barátaiddal találkozol, jönnek és letartóztatnak. (Ne felejsük el, hogy több eset volt, amikor tucatnyi nyomozó eredt az én nyomomba is, ha úgy ítélték meg, hogy valamilyen terrorveszélyes dolog sülni ki abból, ha Blogadminnal és Loydival találkozom a Nyugatinál.)

Szilvász nyilatkozata, párosítva Gyurcsány tirádájával a „zéró tolerancia” elvéről, mely természetesen a „szélsőséges nézeteket hangoztatók” ellen irányul, félelmetes deklaráció, igazi kommunista hadüzenet a nemzet hagyományos értékeiben gondolkodók ellen. Az üzenet alján véres és mocskos pecsétek: az október 23-i vérfürdő, a terrorveszélyről hazudozás, majd a kisebb-nagyobb erődemonstrációk, a titkosszolgálat által megfenyegetett Magyar Nemzettől a századnyi rohamrendőrrel őrzött kommunista koszorúzókon át az én látványos letartóztatásomig. Üzenet a nemzetnek: aki meg meri kérdőjelezni a kozmopolita, neoliberális, „felvilágosult” demagógiát, annak máától kezdve csengőfrászban kell élnie, rettegni a névtelen telefonálóktól, feljelentőktől, mert előfordulhat, hogy a kerti kapáját fegyvernek minősíti a rendőrségi szakértő. Orbán Viktor attól tartott nemrég, a rendőri vezetők leváltása kapcsán, hogy olyan vezetői garnitúra kerül pozícióba, amely a rendőrséget politikai megrendelések teljesítésére használja majd fel. Orbán atyuskának elkerülte a figyelmét, hogy ez már régen így van, csak nem az ő haverjait csócsálgatják.

Gyurcsány Ferenc és Orbán Viktor elévülhetetlen érdeme a kelet-európai országok egyetlen sikeres politikai visszarendeződése. Magyarország nyugodtan kijelentheti, hogy a rendszerváltási kísérlet nem csak átmenetileg, de végérvényesen elbukott. Nem csak névleg, nem csak véleményyszerűen. Ténylegesen és visszafordíthatatlanul.

Börtönnapló XXV.

2007.06.03.

Egyre több 30 grammos lekvárt gyűjtünk össze. Minden reggel azt kapunk, hétvégén pedig még vacsorára is. Jobb, ha megszabadulok tőle, mielőtt ebből is robbanóanyagot csinál valami szakértő. Mézből is annyi van már, mint az istennyila, halmokban áll a polcon. Olyan nincs, hogy nem kérjük.

Zárkatársammal este 1956-ról beszélgettünk. Kiderült, hogy több '56-os harcost is ismert, akik annak idején életfogytiglanit kaptak, és amikor ő a nyolcvanas évek elején szigorítottba került, még ott voltak. Nem mind az '56-os balhék miatt, volt, aki amnesztiával szabadult ugyan, de később visszakérültek köztörvényes bűncselekményekért. Ismerte például „SS Robit”, a Móricz Zsigmond körtéren harcoló, egykori Hunyadi-gránátost.

- Egyébként nekem is adhatnának valami '56-os emlékérmét. Vagyok én is annyira hős, mint ezek közül némelyik.

- Miért, mit csináltál te '56-ban?

- Igaz, hogy csak hat és fél éves voltam, de többet, mint egyes mai nagy „forradalmárok”. Hú, de elpicsázott érte az anyám...

Azzal elmesélte, micsoda „hőstettet” hajtott végre, amikor az oroszok bejöttek.

Pesterzsébeten laktak, kertés házban, a kertvárosban. Akkor még nagyon külváros volt az a vidék, egyetlen villamos járt ki oda, az egész vonalon egyetlen motorkocsi ingázott fel-alá. A piac mellett volt egy régi ház, lakatlan, mert a benne lakó zsidó családot 1944-ben elvitték. De a gazzal felvert kertben még teremtek az almafák, és a környék összes gyereke gondoskodott róla, hogy ne vesszen kárba. Ő is gyakran járt ott, s így volt ez aznap is, amikor egy század szovjet harckocsi becsörömpölt az utcába, s megálltak a villamos végállomásánál, hogy az Üllői út felől érdeklődjenek. A nyolc T-34-es ellepte az utcát, s az egyik éppen az üres ház előtt állt meg, ahol a gyerekek lapultak a kertben. A lánckereke alig karnyújtásnyira volt a kerítéstől, attól a helytől, ahol két lécz meg volt lazulva, ott járkált ki-be a gyerekcsapat.

Nosza, ezzel muszáj valamit kezdeni! Az egyik csibész, Szőnyeg Tibi talált a fűben egy vastag, rozsdás acélrudat. Kiókumlálták, hogy ezt pont be lehet dugni a hajtókerék és a lánctalp közé, és akkor valami történni fog, de vajon mi? Nosza, nézzük meg! Rövid vita után leendő zárkatársamra esett a választás, ő hajtsa végre a feladatot, mert ő volt a legkisebb, őt biztos nem veszik észre. Hát, jó. Elhúzta a kilazult kerítéslécezt, körülnézett – sehol senki, a tank tornyán sem. Akkor hajrá! Egy lépés, a rúd pont becsúszott a kiszemelt helyre, a csillagkerék mellé, és a „merénylő” már el is tűnt a kerítés mögött, helyére illesztve a kimozdult lécezt. Négyen hasaltak a magas fűben, lélegzetviassafojtva lesve, mi lesz ebből.

Kisvártatva jött vissza a ruszki parancsnok, felmászott a tankra, és kézjellel intett a többieknek: *davaj!* Mert ráadásul ez pont a parancsnoki jármű volt. Felbőgtek a motorok, dízelkorom szállt, aztán egyszer csak éktelen reccsenés, csikorgás, és a harckocsi elkezdett körbe-körbe forogni. A kerék alá szorult vasrúd ugyanis elszakította a lánctalpat. Lett is anyázás, tanácstalanság és vörös fejű századparancsnok! Amíg a katonák a tartalék láncszemet szerelték a kitörött helyére, a parancsnok pár emberrel a merénylő nyomába eredt. De hová lett? Senki sem látott senkit a jármű közelében. Bementek néhány házba, jól megvertek néhány értetlen civilt, de a srácokat nem találták meg, túl voltak azok már ungon-berken. Többórás szöszmötölés árán végre sikerült megcsinálniuk a lánctalpat, és eldübörögtek a belváros felé.

Estére megtudta a gyerek anyja, hogy mit művelt a hülye fia. Az egyik társa ugyanis elmondta

otthon, és az ő anyja továbbmondta mindenkinek. Ki is kapta a fakanalat a mákos tésztából, úgy, ahogy volt, mákot-tésztát le sem törölve úgy elkezdte gyepálni a hős merénylőt, mint a záporoső. Erre az átmenekült a szomszédba, a nagyszülőkhöz. Nagyapja, egy öreg, nyugalmazott ludovikás katonatiszt végighallgatta a történetet, majd így szólt:

- Na, fiacskám, ha ezt csináltad, akkor viseld férfiasan a büntetést. Mert erre a csínyedre rámehetett volna az egész család.

De mivel az anyja még mindig villámló szemekkel lóbálta a fakanalat, hozzátette:

- De hogy ne legyen ebből több baj, gyere, aludj ma este nálunk.

Ezzel megmentette őt a további veréstől, és este el is mondhatta neki, mifélek ezek a ruszkik, és miért sodorta veszélybe az egész családot. Azóta nem is csinált ilyet, igaz, több orosz tank nem is parkolt le azóta előtte.

- Szóval, mondom, én is kérhetnék ilyen emlékérmét, mint ezek – fejezte be a történetet elmerengve. - De hát szarom le, minek az nekem...

Börtönnapló XXVI.

2007.06.04.

Trianon 87. évfordulóját a fodrász székében kezdtem. Egy félcigány asszonyság jött, hogy a BRFK ingyenes szolgáltatása keretében lenyírja azon őrizeteseik haját, akik legalább két hete vannak itt, és úgy gondolják, a tollazatuk igazításra szorul. Bár ne gondoltam volna én is úgy. Leültetett egy stokira, egy spanyolfal mögött, amire azért volt szükség, nehogy hajvágás közben szemügyre vegyem a folyosót, amin amúgy naponta legalább tizenötször megfordulok, és nekem esett egy múzeumba való, enyhén kehes nullásgéppel. A hajvágás szót csak eufemizmusból alkalmazták a processzusra, ugyanis a betegesen vinnyogó kézikészülék inkább szaggatta a hajamat, mint vágta, és utána imitt-amott csomókban ágaskodott az eredeti hosszúságú fejszőrzet. Köszö... A nő szabadkozott egy kicsit, hogy már többször beadta „kitisztíttatni”, de hát sajnos ilyen trehány munkát végeztek, „ezek már csak ilyenek.” (Kik? A Nullásgép-karbantartó Állami Vállalat?) Este sajnálkozva borotváltam csontkopaszra a búrám, de hát ez az egyetlen módja, hogy eltüntessem a tépkedés nyomait. Legalább nem leszek tetves. Igaz, most nincs is cigány az egész emeleten.

A cigányokról jut eszembe, kész droidsztorit produkált ma az egyik kereskedelmi rádió. Bemutattak egy fiatalembert, aki nagyon okos volt, mert egyetemre is járt, akárcsak Trychydts, hát igen, dicső hazánk művelt ifjúsága. Ez az okos ifjú egy napon lakótelepi házuk lépcsőházában összetalálkozott egy nyüzüge, sunyi képű C kategóriás állampolgárral, aki a kezében különféle barkácseszközöket szorongatott: pajszer, fogót, kalapácsot. Nem is foglalkozott vele, gondolta, biztosan új szomszéd, ám a drapp megszólította, és mindenféle kérdés nélkül magyarázni kezdte, hogy mit csinál a házban, hogy ő csak a rokonait jött meglátogatni. Meg is mondta, melyik lakásban laknak, meg hogy hívják őket. A bökkenő az volt, hogy a név az egyetemista fiatalember neve volt, és ebből mindjárt levágta, hogy ez a kátrányos helyzetű bizony betörni jött.

Szokványos droidsztori, legyinthetnénk, ám nem a cigány volt a legnagyobb droid.

Mert ezek után a művelt, egyetemista fiatalember nem rugdosta le a lépcsőn, és nem hívta rá a rendőrséget sem, ugyan, dehogy! Az egyetemista fiatalember átérezte a szerencsétlen, elnyomott, diszkriminált roma férfi szánivaló helyzetét, és nem bántotta. Helyette kézen fogta, és minden egyes lakásba becsöngetett vele, hogy mondja el a háziaknak, mi célból tartózkodott a házban. De nem azért, hogy bántsák! Ha valamelyik szomszéd agyát kissé előntötte a vér, megvédte a szerencsétlen, elnyomott, diszkriminált roma férfit, akit így egyetlen rasszista felhangú pofon sem ért. Végül lekísérte a földszintre, mosolyogva elmagyarázta neki, hogy betörni nem szép dolog, és szélnek eresztette. Most pedig biztos benne, hogy a sz.e.d. roma férfi értett a leckéből, és soha többé nem próbál majd betörni.

A rádió felhívott egy neves viselkedéskutatót is, hogy mit szól a „terápiához”, mire az szinte tapsikolt az örömtől, hogy végre, igen, ez a helyes módszer, ezt kellene alkalmazni mindig!

Lehet, hogy én elmaradott és vaskalapos vagyok, de nem értem. Talán megkérem Trychydts-t, hogy magyarázza el.

Börtönnapló XXVII.

2007.06.05.

Jött ma két csaj a Helsinki Bizottságtól megkérdezni, megfelelőek-e a fogvatartásunk körülményei. Meséltem nekik arról, hogy kerültem ide. Az persze nem érdekelte őket. A lényeg, hogy ne verjenek az örök, meg ilyenek. Azt leszámítva tehát, hogy teljesen jogtalanul tartanak fogva, minden rendben van. Pár dolgot azért sikerült kihúznom belőlük. Például hogy a Tolnai Lajos utcai bíróság tábláján a „BK” rövidítés tényleg a Bekasztlizási Osztályt jelenti, mert ügyvédi pályafutásuk alatt még nem találkoztak olyannal, akit azok ne helyeztek volna automatikusan előzetes letartóztatásba. Kérdeztem, szerintük meghosszabbítják-e az ügyet 60 nappal. Megnézték a bírósági végzést, és azt mondták, hogy ha ennyi ügy van ellenem folyamatban, mint itt írják, akkor magától értetődően. Mondtam, hogy ezekből csak egy valós, az is más jogcímen fut. Erre vonogatták a vállukat, és azt mondták, az ügyvédemet bízzam meg, hogy járjon utána, és kérjen igazolást a nyomozó hatóságtól. Ha ez nincs meg, búcsúzhatok a szabad élettől egy darabig.

- Sajnos sokszor van, hogy elgépelnek ügyszámokat.
- Jó, de ennyire? Hogy teljesen idegen ügyeket a nyakamba varrnak?
- Hát, ilyet még nem láttunk, de elképzelhető...
- Ja, szóval tök hétköznapi dolog, hogy a hatóság elgépel valamit, és ezért valaki börtönbe kerül. Kösz.

Mondtak még valami olyasmit, hogy igazából nekem nem is rendőrségi fogdán kéne lennem, hanem BV-ben, mert a rendőrségi fogda csak akkor indokolt, ha gyakran történnek kihallgatások, amihez kéznél kell lennem. Azt is megtudtam, hogy a családdal való kapcsolattartáshoz nem is kell ügyészi engedély, hanem azonnal és automatikusan járna, csak én nem kaptam meg valamiért.

Összességében tehát megnyugtattak, hogy addig leszek itt, amíg a műanyag lakat is rám rohad, akár csináltam valamit, akár nem, mert a hatóságok fenntartják a tévedés és elgépelés jogát. Őket pedig csak az érdekli, hogy a fogvatartás körülményei EU-konformak legyenek. Remek intézmény ez a Helsinki Bizottság is, na.

Börtönnapló XXVIII.

2007.06.06.

Fejlemények vannak. Azok mindig.

A Budapesti Nyomozó Ügyészség bizonyítékok hiányában megszüntette az ősszel csoportosan, felfegyverkezve elkövetett hatósági személy elleni erőszak alapos gyanújával ellenem indított eljárást. Észrevették végre, hogy azon kívül, hogy ott voltam a tévéostromnál, nem sok bizonyíték van arra, hogy bántottam volna a szegény rohamrendőröket, akik a locsolókocsiban ültek. A szovjet szégyenemlékmű megrongálásának gyanúja marad, de azt összevonták Budaházy György ügyével, aki immár fővádolt, én meg nagyjából huszadmaggal bűnsegéd.

A jelenlegi ügyemben más fejlemények vannak. Mert hát az sem állt meg, az élet megy tovább.

Megtudtam, miféle büntetőügyekre hivatkozott a bíróság, amelyekre – mint emlékezhetek – nem tudtam megmondani, honnan bányászták elő. Nem csak olyan ügyek vannak a listán, amelyek miatt eljárás indult, hanem olyanok is, amelyek miatt nem. (Tehát olyan eljárás, ami miatt nem indult eljárás... jó, mi?) Például ha engem özvegy Nyekerge Izidorné 2003-ban feljelentett, hogy kidobtam az ablakon egy taknyos papírzsepit, vagy sugározta őt, miközben műfogsort mosott, az ugyan nem eredményezett rendőrségi eljárást, de mivel feljelentés történt, bekerült a Robotzsaru nevű számítógépes rendszerbe, s lett belőle egy igen alacsony prioritású, mondhatni, halva született ügy. Sohasem hallgattak ki senkit, nem kaptam róla értesítést sem, mert olyan jelentéktelen az egész, hogy szartak rá. Rendszerint le sem zárják az ilyen ügyeket, mert minek. Kap egy ügyszámot, benne van a gépben, és el van felejtve. Nos, kiderült, hogy a most előkerült, számomra ismeretlen ügyek ilyenek. Ugyanis néhány jótét lélek lényegében a blogom fennállása óta szorgalmasan írogatja ellenem a feljelentéseket, amelyek természetesen mind ebbe a *lószar* feliratú mappába kerültek. Ezekből csemegézte össze a rendőrség a „bűnlajstromot”, megfejelve néhány évek óta lezárt ügygel, mintegy „gépelési hiba” gyanánt. Az, hogy soha semmilyen bűncselekmény miatt nem ítélték el, teljesen mellékes. Ha bűnügy miatt eljárás van folyamatban ellenem, akkor a bíróság automatikusan úgy értékeli, hogy szabadlábon védekezésem esetén fennáll a bűnismétlés veszélye. Az ártatlanság vélelme? Az kiment borért.

Bepillantást sikerült nyernem a rendőrségi „szakértők” világába is. Sokat megtudtam erről a Dr. Molnár Lászlóról is, aki kerek perec mindent robbanóanyagnak minősített, amit átadtak neki, talán még a fakanalat is. Magát a szakértői véleményt persze még mindig nem láttam, feltehetőleg ezen a héten nem is fogom, de a szabadlábra helyezésem elutasító bírói végzést már láttam, és az tartalmazott belőle részleteket.

Dr. Molnár László, röviden kifejezve, egy kontár, és ugyanez elmondható az elsődleges szakértői vizsgálatot végző, Ladocsi nevű alakról. (Nem hiszem, hogy ez a jelző különösebb alátámasztásra szorul a tények ismeretében, mszerint a cukor és a kálium-nitrát keveréke semmilyen körülmények között nem képes felrobbanni, szerinte pedig igen.) Egy tűzszerész szakértő barátom szerint, akit nem egészen úgy kell elképzelni, hogy az alsópiripócsi laktanyában ül a telefon mellett, ennél kissé magasabb polcon van, szóval szerinte az a gáz a magyarországi igazságügyi szakértőkkel, hogy kevesen vannak, és baromi nagy a kollegiális összetartás közöttük. Semmi szín alatt nem lesznek hajlandóak egymás szakvéleményét cáfolni. Hosszas utánajárás igazolta ezt: az igazságügyi szakértők listáján szereplő szakemberek „kollegiális okokra hivatkozva” mind megtagadták Molnár szakvéleményének vizsgálatát. Kivétel nélkül! A bíróság pedig csakis olyan szakértő véleményét fogadja el, aki szerepel ezen a listán. Na, nesze, csinálj valamit, kedves gyanúsított! (Csinálunk is. Már találtunk olyan külföldi szakértőt, akinek jogosítványa van az összes EU-tagállamban bírósági szakértőként működni.) Tűzszerész barátom elmondta azt is, hogy ugyan volt a szakmában egy tisztességes, tényszerűen dolgozó szaki is, de azt tavaly balesetnek álcázva felrobbantották. A

maradék társaság pedig pénzért bármire hajlandó. Ez a Molnár László az egész banda dísz, már több hamis szakvéleményt is adott (érdekes, mégsem csukták le soha hamis tanúzásért). Ráadásul hat évig pszichiátriai kezelés alatt állt, de ez nem akadályozta annak, hogy továbbra is robbanóanyagokkal foglalkozzon. Szakképesítése is kérdéses, ugyanis az egyik papíron a katonai robbanóanyagok szakértőjeként említik, a másikon pirotechnikai szakértő, holott biztosan tudom, hogy nincs is pirotechnikai szakképesítése. A politikai beállítottságáról pedig csak annyit, hogy a nyolcvanas években egy lőszergyár igazgatója volt, ami, stratégiai fontosságú hadiüzem lévén, meglehetősen tiszta káderlapot igényelt.

Független szakértőnk, akinek kilétét egyelőre fedje homály, máris adott egy nem hivatalos, előzetes összefoglalót a fellelt anyagokról. Lényegében ugyanazt állapította meg, amit én is leírtam pár héttel korábban. Vagyis robbanóanyag nincs, nem is volt, és nem is lehet csinálni ezekből. Megállapította továbbá, hogy a BRFK által közzétett fényképen is látható, a házkutatás során lefoglalt gyújtózsínórak a megnevezését sem tudja helyesen ez a Molnár László. Ezt megerősíti majd számos nem igazságügyi, de hozzáértő szakember. Az ő kilétükről sem mondok egyelőre semmit.

Összefoglalva tehát: a rendőrségi szakértőn kívül senki sem állítja, hogy bűncselekményt követtem volna el. A gyanúsítás alaptalan, letartóztatásom célja a politikai hangulatkeltés, az eljárás pedig koncepciós jellegű. Az azonban sajnos 100%, hogy hétfőig elrendelik az előzetes letartóztatás meghosszabbítását. Épp azért tartják vissza a szakértői jelentést, nehogy idejében cáfolni tudjuk. Mindenáron bent akarnak tartani, amíg az ügyet elfelejti a közvélemény. Akkor az sem lesz akkora fiaskó, ha mégsem sikerül elmeszneli.

Üdvözlök mindenkit Gyurcsányiában...

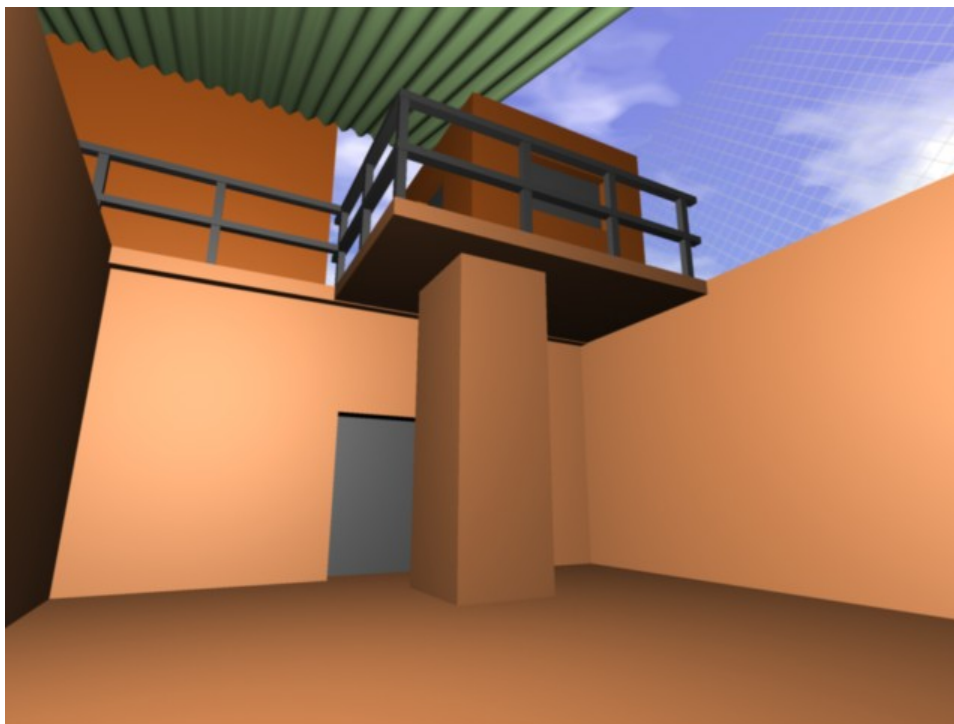
Kedves vihogó farizeusok, veletek nem azért nem történik ilyesmi, mert ti már az óvodában is bölcsességgel teli, megfontolt, érett felnőttek voltatok. Egyszerűen csak még nem történt meg. Ne felejtsük el a régi mondást: „ebben az országban kétféle ember van, aki már börtönben van, és aki oda tart.” A börtön pedig nem szükségszerűen falakból épül. Hidd csak, hogy te vagy a legokosabb, és téged nem érhet baj. Sokan hitték már.

Börtönnapló XXIX.

2007.06.07.

Aránylag nyugodt éjszakánk volt. Ma éjjel ugyanis nem dörömbölt hajnalig a 14-es zárkában a drogos. Egy benga barom, elvonási tünetei vannak, tegnap egész éjjel verte az ajtót és torka szakadtából ordította. Nem tudom, mit csináltak vele, de tegnap reggel óta kussol. Vagy az adagját kapta meg, vagy a gumibotot.

Tegnap volt szerencsém megtekinteni a helyet, ahol a Whiskys megszökött. Állítása szerint az utolsó sétáló-rekeszben volt aznap, és felmászott az ott levő oszlopon az őrség fémjárdájára. Nos, lerajzolom nektek, hogy néz ki ez a hely.

Mint láthatjátok, ez egy magas falakkal határolt, nagyobbacska terület. A falak nagyjából két és félszeres embermagasságúak. Jó két emelet magasságban műanyag hullámlemez a fedél. Ez a fedél végigfut valamennyi rekesz fölött, de mivel ez az utolsó, itt vége van. E rekesz fölött van az őrség fgyelőjárdájának bejárata is, egy kis bódéval, ami, gondolom, valamiféle pihenőhelyiség. A járda másik oldalán az épület fala húzódik, de az is csak eddig tart. A bódé mögött a szabad ég látszik, egyébként egy vaslétra van ott, ami az udvarra vezet. Erről az udvarról lehet, persze különféle biztonsági kódokkal, a többi épületbe átjutni, és ide nyílik a járművek mozgását szolgáló kapuzsilip is.

Az örök bódéja egy kiugró párkányon áll, amit egy kőoszlop tart. Ez nagyjából 60 centi széles, és durva kőporos vakolat fedi, mint minden kültéri felületet. Kamera itt nincs. A Whiskys a könyvében azt állította, hogy az oszlop és a mögötte levő fal között lábát megvetve araszolt fel a falon, majd a párkány peremét elérve felhúzta magát. Fogadjuk el, mert bár ehhez nem mindennapi kondíció szükséges, a Whiskys ugyebár élsportoló volt. Azt is írta, hogy azért nem vették észre, mert éppen nem állt a járdán őr. Ezt nehezen hiszem el, mert mindig kell lennie őrnek, de gyakran nem figyelnek az őrizetesre, hanem a járda túlsó végén - jó ötven méterre - trécselnek a földszinten örökös kollégájukkal, akiknek a sétára érkező és onnan távozó rabok irányítása a feladata. Ha a Whiskys elég gyors volt, másodpercek alatt átsurranhatott a párkányon, s le a vaslétrán, az udvarra. Az elképzelhető, hogy itt nem találkozott senkivel, és az is, hogy a kamerák nem észlelték, mert nem figyelik azokat sem állandóan, és egyébként sem biztos, hogy gyanúsnak tűnik a kezelőknek

egy, az udvaron keresztülvágó alak. Sok civil ruhás mászkál ott, és a Whiskyst csak az tehetne volna gyanússá, ha kiszúrják, hogy nincs cipőfűzője. De ez a kamerán nem látszik.

Állítása szerint nyitva volt, az ajtó, ami az igazgatási épületbe vezetett. Ez egy biztonsági kóddal védett, állandóan kamerával figyelt ajtó. Hogy valaki nyitva hagyja, kevésbé valószínű. Azt inkább elhiszem, hogy éppen jött rajta kifelé valaki, a Whiskys meg fapofával elment mellette. Innen már könnyű dolga volt: keresett egy üres irodát, és a telefonkábelén leereszkedett az utcára. Hogyhogy pont egyenesen a saját előadója irodájába ment, ahol jó esélye volt rá, hogy felismerjék? Miért nem volt lakat pont abban az irodában az ablaknyílást fedő rácson? Gondolom, ez az, amit majd egyszer maga Ambrus Attila fog felfedni. De erre még néhány évig várnunk kell.

Este érdekes társaságom akadt. Mindig egyedül mentem sétálni, de most hozzám csaptak egy korombeli srácot a szomszéd zárkából, aki nem beszélt magyarul. Kiderült, hogy izraeli, és adócsalásért volt bent. Nahát, ilyen is van? Lent, a kerengőben tök jól elbeszélgettünk angolul. Meséltem neki a magyar történelemről, a Szent Koronáról, miegymásról. Nagyon érdekelte, kérte is, hogy mondjak neki szerzőket, akiktől olvashat erről. Aztán jót röhögött azon, hogy terrorista vagyok. Olvasta az újságban (valami angol nyelvűben, gondolom) az esetemet, és már akkor is röhögött rajta. Mondta, hogy egyszer kapnának ezek a fasz Gyurcsányék egy igazi terroristát a nyakukba, lenne itt pislogás meg romeltakarítás. És tényleg.

Este jött az ör, hogy pakoljak, mert levisznek az első emeletre, másik zárkába. Remélem, nem ilyen apró kis lyuk lesz, mint ez. S azt is, hogy nem valami bűdös cigánnyal zárnak össze. Ez volt tehát a 27. nap. Köszönjük figyelmüket. Ja, és ha még egyszer szójapörköltet adnak, a fejükre borítom.

Börtönnapló XXX.

2007.06.08.

Dél előtt nagy boldogan jött Farkas Vladimir-rajongó nyomozóm, hogy kézbesítse az ügyészség határozatát az előzetes letartóztatás augusztus 11-ig történő meghosszabbításáról. Az indoklás változatlan, egyrészt mert sok bűncselekmény miatt folyik ellenem eljárás (már írtam, milyen komolytalan ez), másrészt mert fennáll a veszély, hogy összebeszélek „még ismeretlen bűntársaimmal”, és megghiúsítom a nyomozást. Ugyan semmi sem utal arra, hogy további bűntársaim lennének - azokon kívül persze, akik azóta is szabadlábon vannak, és vígan összebeszélhetnének bárkivel -, de ez egy kiváló ürügy az előzetes letartóztatás végtelen meghosszabbítására, hiszen bármikor kérhetik az újabb hosszabbítást, arra hivatkozva, hogy még mindig keresik a feltételezett bűntársakat. A szakértői véleményt pedig természetesen nem tájékoztatom, mert akkor megcáfolhatnám, és okkal lehetne a szabadlábra helyezésemért fellebbezni. Borítékolom, hogy ezek után a plusz kilencven napot is meg fogom kapni, egészen novemberig, hiszen sajnos nem fogják találni azokat az ismeretlen bűntársakat. Ez lenne a magyar igazságszolgáltatás, köszi szépen. Előbb bezárjuk, aztán nyomozunk.

Tegnap említettem, hogy új zárkába kerültem. Most az első emeleten vagyok, a 107-es szám alatt. Ez végre nagy cella, amilyenben eleinte is voltam, csak nincs benne víz. Zárvatársam egy fiatal srác. Nagyon ismerősek voltunk egymásnak, aztán ő jött rá, honnan. Néhány évvel ezelőtt együtt dolgoztunk egy diákmunka-szervezetben, elmetorna gyanánt a származási helyet igazoló matricákat ragasztgattunk Varta-elemcsomagokra. Na, hát kicsi a világ. Kétmilliárd forint adóhátralék meg nem fizetése miatt van bent. Igen, jól olvastátok, kétmilliárd. Annyi történt, hogy lapított egy bt-t, számítástechnikai eszközökkel kereskedett, és a beszállítójáról kiderült, hogy csempész. Persze akkor mindjárt ő is az, terrorelhárítók rohanták le, és hozták ide megbilincselve. Az, hogy mindent jóhiszeműen és számlával vásárolt, igazolhatóan, nem érdekelte a nyomozókat. Az sem, hogy az egész cége forgalma a húszmilliót sem érte el, nemhogy az adóhátraléka kétmilliárd lehetett volna. A lényeg, hogy ismét javult az elfogási statisztika, és gyakoroltak a csuklyás fiúk is. Ő is huszonvalahány napja rohad itt, neki sem engedték meg a családjával való kapcsolattartást, és neki sincs reménye arra, hogy fél éven belül hazakerül. Dolgozik a magyar rendőrség, okosan, jól...

Így mennek a dolgok itt, a Gyorskocsi utcában. Rövidesen megtudom, melyik BV-be küldenek át. Új kalandok, új barátok, csuhaj. Azt mindenesetre javaslok mindenkinek, aki közületek vállalkozik, hogy sürgősen fejezze be, mert már a sokadik embert látom itt bent, akit csak azért zártak be, mert teljesen legalisan kereskedett, és történetesen nem volt ráírva az árura, hogy lopott vagy csempészett. Hogy számlákkal és hasonlókkal azonnal igazolható az ártatlanság, nem számít. Te is járhatsz így, kedves Olvasó. A fogkefe mindig legyen a pizsamád zsebében.

Börtönnapló XXXI.

2007.06.08.

Alig ért véget az ügyvédi beszélő délután, a zárkaszintre visszatérve azzal fogadott az őr, hogy pakoljak, mert máris visznek át a BV-be. Megkaptam ugyanis a 60 nap extrát. Hogy ezt miért nem tudták előbb közölni, hogy kiúzenjek, ne küldjenek be vasárnap tiszta ruhát, nem mondta. De a helyzeten sokat változtatni nem lehetett. Cucc a szatyorba, paksi a zárkatársnak, és irány a Markó utca.

Nem sok változott itt ősz óta. Az udvar ugyanolyan, az örök pedig továbbra is nagyrészt elállatiasodott proosztók. Az a kettő, amelyik engem kísért, kizárólag ordítva volt képes kommunikálni, bár ezt úgysem hallottam, mert a szolgálati kutyájuk is folyamatosan őrjöngött, nem csak rám acsarkodva, hanem minden másra is, ami mozgott és nem volt BV-s egyenruhában, mint például a lengőajtó szárnya, a rabomobil kereke, vagy az udvaron szálló falevél. A proosztó, akinek a mellére ráírták, hogy kutyavezető, nehogy elfelejtse a kutya, jó viccnek találta, hogy folyamatosan meg-megengedte a pórázát, hadd szarja össze magát az őrizetes, csak ott baszta el, hogy jó pár évig képeztem kutyákat magam is, és nem nagyon ijedek meg egy kettyós német juhásztól, hiába csapkod a szájkosarával. Kissé elszontyolodott ezen, de hamar megtalálta a neki való szórakozást, a kocsiban időnként rám ordított, hogy *NEMPOFÁZIK!!*, annak ellenére, hogy egyedül lévén a kocsiban, nem is volt kivel beszélnem. Ez valami önjáró programrutin lehetett a droidban, mert alapvetően több őrizetes kísérésére tervezték.

A rabó a Venyige utcába vitt, ahol ősszel is raboskodtam. Miután a kutyát sikerült lebeszélni arról, hogy megegye a börtönkaput, és a kísérők megoldották azt a bonyolult feladatot, hogy hogyan hajtsanak be, amikor egy másik furgon éppen kifelé akar jönni, átadtak a helyi személyzetnek, és távoztak. Más világba kerültem. A Venyige utcai örök tavaly is sokkal normálisabbak voltak, most is. Némelyikük emlékezett rám még őszi, az egyik még a zárkám számára is. Egyesek mit meg nem jegyeznek. Mondtam, hogy abban az ügyben épp a napokban mentettek fel, ennek többen is őszintén örültek. A hetedik emeletre kerültem, egyszerű ügyesek közé, nevezetesen két drogdíler és egy tolvaj társaságába. Mindjárt kiderült, hogy bizonyos szerencsém is volt - avagy valakinek a gondoskodó keze tette, a Jóistennél jóval alacsonyabb rendfokozatban -, mert ez a zárka adja az ún. „házi” személyzetet a nyolcadikon. Mi mossuk fel a folyosót minden nap, ami nagyjából tíz perces munka, viszont cserébe minden nap zuhanyozhatunk, ami egyébként csak hetente egyszer járna. A nevelőtiszt, akárcsak a múltkor, eligazított a rendet illetően, de ezúttal nem egy időtlen öregasszonyt nyertem, mint a múltkor, hanem egy kedves, fiatal nőt, aki nem tekintette feladatának a mindenáron történő megnevelésünket, inkább egyszerűen mosolygott és emberként beszélt velem. Most itt ülök tehát a Venyige utcai BV intézet 2735-ös számú zárkájában, kiváló kilátással Ferihegy leszállóirányára, bár sajnos lemaradtam arról, amikor két hete egy sérült F-16-os vergődött el az ablak előtt. Kajámat sajnos elvették a Markó utcában, és megint egy hétig várhatok a vegetáriánus étrendre. De semmi sem tökéletes. Ja, és közölték, hogy július 1-től nem lehet ellenem löfegyvert használni szökés esetén. Király.

Megérkezés után végre megnézegethettem azokat az iratokat, amelyeket ügyvédem, dr. Balogh Gábor hozott nekem. Tessék, hogy nem is ő az ügyvédem? De most már ő is, megint, és rövidesen dr. Gaudi-Nagy Tamás is ringbe száll, mert a Nemzeti Jogvédő Iroda ismét a segítségemre siet. Megbeszéltük, hogy a jelek szerint az ügyészség is kezdi érezni, hogy ez a robbanó cukros mese nem túl hihető, nem is változtatták végül robbanóanyaggal való visszaélésre gyanúsítást, inkább bedobták ezt a marhaságot, hogy sajnos nem találják az ismeretlen tettestársaimat, ezért bent kell engem tartani még ezercsillió évig, nehogy összebeszéljek velük. Szabadlábon levő, ismert bűntársaim persze összebeszélhetnek, az nem baj.

Kaptam néhány fényképet a tüntetésről is. Most már legalább tudom, kik voltak. Köszönöm

nektek még egyszer, hogy ennyien eljöttetek! A kenyeret és a reszelőt, amit a küszöbre tettetek, sajnos nem kaptam meg, de hozzátok el a Venyige utcába, ott majd biztos beengedik... Mostani zárkatársaim mondták, hogy több tévéhíradóban is tudósítottak rólatok.

Ismeretlen tettestársaim jelentkezését pedig a rendőrség várja. Kérek mindenkit, aki tettestársam volt Gyurcsány Ferenc cukorral való felrobbantásának előkészületében, jelentkezzen a BRFK Kiemelt Ügyek osztályán. Én ugyan még mindig nem vagyok biztos benne, büntetőjogilag létezik „pánikkeltésre alkalmas robbanóanyag” (sic!), de aki tudja, mit jelent ez, és konkrét tervekkel rendelkezik ilyen anyag cukorból való előállítására, szóljon a fakabátoknak. Egyszersmind a Nobel-díjra is jelölje magát.

Börtönnapló XXXII.

2007.06.09.

Az első teljes nap a Venyige utcában. Pont olyan, mint ősszel, csak sokkal melegebb van. Ezen az emeleten nincsenek különösebben nagy vaddisznók, de fölöttünk, a nyolcadikon az elmúlt évek legsúlyosabb bűnözőit őrzik. Itt van például a korábban a móri mészárlással gyanúsított Hajdu László, a Fekete Sereg elnevezésű banda tagjai, orosz maffiózók, de Tasnádi Péter is itt van valahol, a szomszéd szárnyban. Mivel, mint tegnap írtam, a mi zárkánk az ún. „házi” cella, mi járunk fel takarítani hozzájuk, azaz egyelőre csak három társam, én csak majd akkor, ha az orvos igazolja, hogy nem szakad le a kezem, ha seprűhöz érek. De ez elvileg már hétfőtől meglesz. Nagy dolog ám, hogy cserébe minden nap zuhanyozhatok. Ma egy rendes őr volt, a társaim megdumálták, hogy engem is engedjen ki. Az őr mondta, hogy jó helyre kerültem, ennél jobb nem is nagyon van, becsüljem meg. Ezt fogom tenni. A zuhany egyébként csak a nyolcadik emeleti keményfiúknak jár minden nap, nekik mindent megadnak, amit csak akarnak. Gondolom, nehogy lázadjanak. Nem mintha akarnának. Ők csak valami húszan vannak az egész szinten, állítólag jó kis közösség, elvannak egymás közt, társasoznak, pingpongoznak, nem vaddisznóskodnak.

Szóval a háziséggel jól jártam, bár hátránya is van. Mint írtam, ezen a szinten nem sok degenerált cigány van, de azért akad. Ezeknek az a rögeszméjük, hogy akit munkára kivesznek, az vamzer. Tehát aki ételt oszt, aki felmos a folyosón, vagy akármi olyat csinál, ami számára felfoghatatlan, az azért csinálja, mert vamzer. Hát, mi lenne.

Találkoztam egyébként igazi vamzerrel is, csak nem volt ráírva. Délelőtt sétára ment az egész szint, ami az épület tetején zajlott. A lapos tetőt aszfalt fedi, sűrű rács veszi körül, és ott mászkálhat fel-alá a száz fogvatartott, gyönyörködve a kőbányai panorámában. Én is azt nézegettem, amikor mellém állt egy lúzerkülsejű, huszonéves kölyök, és ő is nézegetni kezdett. Kérdeztem, ő is most jött-e, hogy így egyedül van, de azt mondta, nem, február óta itt dekkol rablásért. Hát, ha úgy van, akkor úgy van, aki hülye, haljon meg. Pár szót még beszélgettünk, de elég ostoba alak volt, a jelek szerint azt is nehezen jegyzi meg, merre van felfelé. Mászkáltam volna körbe, de le se akart kopni. Később mondták, hogy ez itt a fővamzer, már négy zárkából kipofozták, hét embert nyomott fel. Na nesze, a legjobb társaság. Majd legközelebb nemes egyszerűséggel pofán vágom.

Az udvarról visszafelé jövet egy cigány megkérdezte a gyakorlóm láttán, hogy kommandós vagyok-e. Mondtam, hogy nem. Később az egyik zárkatársammal az őr kutyájáról beszélgettünk, mondtam neki, hogy kutyakiképző voltam, mire a cigány azonnal visszatért, és menten arról kezdett faggatni, hogy milyen „tippet” tudok neki adni házörző kutyák semlegesítéséhez. Kis gondolkodás után bizalmasan megsúgtam neki, hogy öltözzön fekete nadrágba, és azt jó alaposan tapicskolja össze birkavérrel, akkor majd nem mernek a közelébe menni, mert félnek a vér szagától. Nagyon hálás volt, biztos ki fogja próbálni. Sebaj, a tolószéket a TB támogatja, ingyen van.

Így telt el az első nap a Venyige utcában, amit még ki tudja, hány fog követni. Holnap majd írok róla, mi jó és mi nem jó itt. Na persze, itt lenni alaptól nem jó, de hát ez van. Majd, ha megunom, hazamegyek.

Börtönnapló XXXIII.

2007.06.11.

Ma ér véget a 30 napos letartóztatásom, és kezdődik a 60. Persze még lehet fellebbezni. Minden lehetséges.

Mint korábban írtam, a Venyige utcai fegyházban vagyok, az új nevem ES5010, és semmi egyebet nem tudok elmondani. Természetesen nem jó itt. Az elhelyezés körülményei jobbak, mint a Gyorskocsi utcában. Az ablakon besüt a nap, egész nap gyönyörködhetek a mosoda épületében, s mögötte egy nagyobb, beépítetlen területben. Két emeletes ágy, kis vasszekrények, mosdó, ruhaszáritó. A tévé egész nap megy. Marha nehéz megszokni. Nem tudok tőle se aludni, se olvasni. Viszont legalább kapok híreket. A legrosszabb, hogy semmiféle intim tere nincs az embernek. Mint zárkatársam nagyon találóan megjegyezte, a börtönben nem a bezártságot nehéz elviselni, hanem az embereket. Négy vadidegen embert összezárnak, egyiknek sincs helye, mindannyian bizonytalanságban élnek napról napra. Én még jól jártam a srácokkal, egyikünk sem könyöklős fajta. A napunk nagy része azzal telik, hogy igyekszünk egymás számára elviselhetővé tenni az ittlétet. Mindent megosztunk egymással, türelmesen várunk mindenre, és igyekszünk bármire figyelni, csak egymásra nem. Mert akármilyen jóindulatú is a zárkatárs, az állandó stressz hamar megmérgezné a viszonyokat. Ezt mindannyian tudjuk, vigyázunk a nyugalomra.

A kaja a Gyorskocsi utcában borzalmas volt, itt viszont kritikán aluli, és még kevés is. Nekem különösen, mert még nem hagyták jóvá a vegetáriánus étrendet. Tegnap minden, amit ettem, egy kis híg zöldbableves volt, két szelet kenyérrel. Kenyeret annyit adnak, hogy kilószám dobáljuk ki este, de azt eszeveszetten megsózzák, hogy ne lehessen belőle sokat enni. Egy kis margarint kenek rá, az több dobozzal is van a zárkában, úgy majszlok el esténként egy-két szeletet. Vödörszám kell innom utána a vizet.

Sétálni a tetőn lehet. Egyszer elég is volt. Rosszarcú, primitív barmok gyülekezete tekinthető meg odafenn, bár vannak normálisak is. Valamelyik degenerált kitalálta, hogy azért vagyok bakancsban, mert vamzer vagyok. Nincs kedvem ostoba cigányokkal pofozkodni, alkalmanként egy-egy hét magánzárka árán, hogy az ellenkezőjét bizonyítsam. (Ugyanis ez úgy működik itt, hogy addig tekintenek vamzernek, amíg fel nem rúgod, aki ezt kitalálta.) Inkább nem megyek fel a tetőre. Különben is, minek? Hogy hallgassam, ahogy a tompaagyú bűnözők üvöltöznek az udvaron sétálgató haverjaiknak, meg a börtön előtt ácsorgó, rikító picsanaciba öltözött macáiknak? Legyen, amit akarnak, az egyik fele higgyen vamzernek, a másik fele meg kommandósnak. Egyébként nagy hírem van az épületben, minden emeleten téma volt az érkezésem, ma is mindenki bombarecepteket akart tőlem tudakolni, amíg az orvosi befogadásra vártunk. Mindenki tudja, hogy én vagyok a Tomcat, és hogy terrorista vagyok. Maradjanak meg a hitükben.

Szóval az ellátás és a társaság sem túl nívós. Azonban hetente háromszor lehet telefonálni, alkalmanként tíz percet. Levelet is lehet küldeni és fogadni. A rendőrségi fogdával ellentétben azonban csak havonta egyszer lehet bevásárolni, és csomagot is csak havi egyszer fogadhatok. Beszélő havonta egyszer, de az ügyvéd bármikor bejöhet.

Ezzel telnek tehát a napok. Reggel hatkor felvernek, és estig nézzük az ostoba amerikai filmeket, miközben diszkréten éhezünk. Ti is kipróbálhatjátok, a jelek szerint nem kell hozzá sok. Ma találkoztam egy faszival, civilben mérnök, aki három ízben nem fizette a volt feleségének a tartásdíjat. A bírósági tárgyalás kitűzéséig bezárták. Jó, mi?

Börtönnapló XXXIV.

2007.06.12.

Nagy szenzáció ez a hétfvégén fejreállt motoros, aki videóra vette, amint százharminccal beleszállt egy szembejövőbe. Az összes kertvé ezen csámcsog. Éljen a vér. Meg a száguldozó barmok, akik heccből megölnék másokat. Elgondolkodtató, hogy míg a kétszázal száguldozó motorost legfeljebb megbírságotják, ha elkapják, de ha valaki pisztollyal lövöldözne az utcán hasonló vagányságból - pedig az utca üres -, az sok évre börtönbe kerül. Pedig a kettő veszélyessége egy és ugyanaz. Az ilyen brahiból száguldozókat le kéne csukni, meg a motorjukat, autójukat elszedni. Mindjárt meggondolnák, mivel játsszanak. Megjegyzem, bizonyos országokban ezt is teszik. Talán észrevettétek, hogy még azt a világ ribanca Paris Hiltont is gyorsajtásért csukták le. Nyilván nem véletlenül.

Ma megpróbáltam telefonálni a tegnap kézhez kapott kártyámmal. A telefon közölte, hogy az egyenleg nulla forint. Elfoglaltak ezek a BV-s fiúk, nem érnek rá az elvett pénzemet rávezetni az egyenlegemre. Addig se telefon, se semmi. Állítólag két hétbe is beletelik. Úgy látszik, a szervek szabotálni kezdték a kapcsolattartást. Vasárnap, amikor anyámék gyanútlanul vitték be a csomagot a Gyorskocsi utcába, a rendőrök azt hazudták nekik, hogy még ott vagyok, de megtiltották, hogy csomagot kapjak, tilos a kapcsolattartás is, és az ügyész eltiltotta tőlem az ügyvédeimet is. Ezen az ügyvédek csodálkoztak a legjobban, hiszen ehhez nekik súlyos bűncselekményt kellene elkövetniük, például a szökésem előkészítésében részt venniük. Ez már tényleg a kicsinyesség igen magas foka. De hát mit várunk egy olyan rendőrségtől, ahol Farkas Vladimir ajánlott olvasmány.

Ráadásul úgy tűnik, lejött valami értesítés a Venyigébe, hogy engem veszélyesként kell kezelni. Ma reggel egy öreg smasszer vette át a szintet, első dolga volt felkeresni engem, és arrogáns hangnemben kioktatott, hogy mi a kötelességem itt, a börtönben, és hogy itt tizenhat éve nem volt börtönlázadás, ezért meg ne próbáljam a többieket ilyesmire agitálni. Kérdeztem, hogy ezt mindenkinek elmondja-e, de azt mondta, nem, ezt csak nekem tartotta fontosnak külön a lelkemre kötni. Aztán még felsorolta, hányféle módon tudna velem kibaszni, és büszkén elvonult. Kinek mitől áll fel, ugye. Baromi cinikus egy faszkalap, egyébként.

Szóval ez volt ma, 60 napos letartóztatásom első napján. Dr. Balogh szerint legalább egy hónapot le kell ebből húznom, mert a fellebbezés időbe telik, és a rendőrség minden lehetséges módon igyekszik akadályozni az ártatlanságom bizonyítását. Még mindig visszatartják például a szakértői jelentést, és nem hajlandóak kihallgatni engem sem, noha ennek már rég meg kellett volna történnie.

Tegnap levelet írtam az új országos rendőr-főkapitánynak, és megkérdeztem, mit szól ehhez az esethez, a korrupció felszámolásának és a lakossági közbizalom helyreállításának jegyében. Ha mást nem is, de legalább azt megtudjuk, komolyan gondolja-e a szóvirágait.

Egy hét, amíg a 60 nap elleni fellebbezés átfut. Én inkább két hétre tippem. Aztán jön a B terv. Azt még nem tudom, mi lesz, de hát van rá két hét, hogy kitaláljuk, nem igaz?

Zárkatársam ezúton üzeni az emberiségnek, hogy felháborító, hogy idebent nem lehet csokis pudingot kapni, sem csomagban, sem vásárolva. Tényleg szörnyű. Most pedig megyek, és eszem egy kis margarinos kenyeret.

Börtönnapló XXXV.

2007.06.13.

Munkaképtelennek nyilvánítottak. Nem mehetek takarítani, mert az orvos úgy találta, hogy a gyerekkori asztmám súlyos veszélyt jelent, ami a partvisnyél megfogása útján teljesezik ki. Így hát zuhanyozni sem fogok minden nap, csak ha éppen olyan őr van szolgálatban, akit a zárkatársaim ismernek. De tegnap óta úgy tűnik, a szintre új őrállomány kerül, pont most. Remek. Marad a lavór. Mindegy, a semminél jobb.

Megkaptam végre a vegetariánus kaját. Szója, természetesen. Mire ideér, kihűl. Panaszkönyv persze nincs. Az állandóan működő tévét kezdem megszokni. Este hét után egész tűrhetően elmegy vele az idő.

Megint novellát írok. Majd megkapjátok folytatásokban, hadd gépeljen Athina, biztos fog neki örülni. Még persze beletelik pár napba, amíg megkapjátok, mivel csak a jövő héttől írhatok levelet, ha visszajött a kapcsolattartási engedély. Nem ám csak úgy írogatunk!

Lassan lehet fogadásokat kötni, hogy elfogadják-e a letartóztatás meghosszabbításáról szóló határozat elleni fellebbezést. A befolyó összeget a Nemzeti Jogvédő Alapítvány javára utaljuk át. Szabadulásom esélye 10:1-hez. Nem hiszem, hogy pont most engednének haza.

Marad tehát a szója hideg krumplival és a bugyuta tévéorozatok. Tudtátok, hogy a világ tele van emberszabású, természetfeletti lényekkel, akik ellen még az FBI is tehetetlen, és csak más természetfeletti lények tudják megállítani őket, akik természetesen szintén embernek álcázzák magukat? Én is azóta tudom, hogy nézem ezt az idétlen képládát. Továbbá minden héten van néhány világpusztító katasztrófa, ami egy amerikai nagyvárost sújt, ez esetben a tudósok és a hadsereg lép közbe; vagy egy amerikai kisvárost, ez esetben a külvilággal megszakad a kapcsolat, és a helyi seriff a helyi középiskola diákjaival oldja meg a helyzetet. Mindkét esetben elpusztul a lakosság nem megfelelően csinos, fiatal és laza része. Eszébe jutott már valakinek, hogy a Terminátor akár Kőbánya-Kispesten is landolhatott volna, és ebből nem feltétlenül csak paródia lehetne? Tényleg, mi van, ha John Connor magyar?

Unalmas nap ez a mai is. Inkább kiélem írói hajlamaimat.

Börtönnapló XXXVI.

2007.06.14.

Érdekes dolgot mondtak tegnap a Híradóban, ami fejleményt hozhat az én ügyemben is. Erről most nem írok részletesebben, a lényeg, hogy a vád egyre jobban recseg-ropog, idő kérdése, hogy megdőljön. Na jó, kérdés, hogy mennyi idő alatt. Ha továbbra is úgy lassítják az ügyet, ahogy csak tudják, akkor hosszú idő. De hát így megy ez Káeurópában.

Szilvász György terror- és viharzakértő miniszter elvtárs pedig repül. A kampószöveg szerint a tavalyi augusztus 20-i katasztrófa, a korrupciós ügyek és a Magyar Nemzet titkosszolgálati zaklatása miatt. Ezt nagyjából annyira kell elhinni, mint hogy Bene és Gergényi a megerőszakolt Zsanett miatt lettek kirúgva, vagy hogy sajtóból van a Hold. Ha ezek zavarnák a T. Miniszterelnök elvtársat, akkor Szilvász már tavaly augusztus 21-én repült volna. Nekem inkább az a véleményem, hogy Gyurcsány felfogta, hogy az ősszel bevezetett rendőrségi és titkosszolgálati terrort nem lehet tovább jelentős presztízsveszteség nélkül fenntartani, és gyorsan megszabadult az ezzel kapcsolatban exponált főelvtársaktól. Persze a terror ettől még marad, csak a fejek cserélődnek, és ezentúl más retorikával fogják üldözni a hatalomnak nem tetsző „elemeket”, ahogy Jani bácsi idejében nevezték minket. Nem lesz több látványos bejelentés robbantásra készülő, gonosz terroristákról, sem az alkotmányos rend ellen szervezkedő lovasíjászokról. Nem fognak mondani semmit, csak eltüntetik az embereket, ahogy engem.

De hát ez mindennapos dolog, itt mindig csak a fejek változnak, a rendszer sosem.

Idebent annyi a változás, hogy most már nem csak én nem takaríthatok, hanem a zárkatársaim sem. Valaki kitalálta, hogy nem maradhatok egyedül a zárkában, mert ki tudja, mit csinálnék, talán fel is robbannék. Nagyon okosak ám ezek itt. Közben kiderült egyébként, hogy az egyik társamnak asztmatikus porallergiája van, de azért ő lazán takaríthatott jó egy éven át. Érdekes.

A puding után zárkatársam ma a margarin ellen emelt panaszt. Egy tized kocka Rama margarint kaptunk ugyanis négyen, ő pedig úgy tudja, legalább ötödrészt kell kapnunk. Igaz, adtak hozzá kalácsot is, amivel lehet, hogy már megvan a kalóriaérték. Az én véleményem szerint ez éppen elég volt a kalácshoz, de persze csak azért, mert az is kevés volt. A végső konklúzió természetesen az, hogy a kaja ma is szar és kevés. Holnap lesz egy hete, hogy itt dekkolok. Remek.

Börtönnapló XXXVII.

2007.06.15.

Tévedtem. Szilvász mégsem távozik, sőt, most már csak velünk foglalkozik. Mindenki dugja el jól a cukrot, a műtrágyát és a Kárpátia CD-ket. Kérdéseket egyébként köszönöm, kiválóan elvagyok idebenn. Ma éjjel nem vijjogott egész éjjel a riasztó a szomszéd épületben, a mosodában. Ez ugyanis rendszeres szórakozást nyújt nekünk éjszakánként, rendszerint hajnali két óra körül. Ilyenkor jó két órán át csak a töksüket és a nagyon álmos fogvatartottak tudnak aludni, mert az őrség szarik rá, szól a riasztó, és akkor mi van. Az elmaradt alvást délután lehet pótolni, úgy ahogy.

Közben bonyolódik a Zsanett-ügy. A bonyolítás lényege, hogy elkészült egy rakás szakértői jelentés, és azt mondják, hogy ha ezek nem bizonyítják egyértelműen az öt rendőr bűnösségét, akkor ki kell őket engedni az előzetesből. Kezít csókolom, az enyémet sem bizonyítja a szakértői jelentés! Azt is csak halkán bátorkodom megjegyezni, hogy még mindig nem láttam bírósági határozatot a letartóztatásom meghosszabbításáról. Igaz, még van rá három hetük. Ráérnek, na. De hát biztos nem felejtik el Ezt nem.

Na, ennyit mára, most tévét fogok nézni. (Mi mást tehetnék...)

Börtönnapló XXXVIII.

2007.06.16.

Tisztelet az 1956-os mártíroknak az ő újonnan bevezetett emléknapijukon. Sajnos nem lehetek ott egyetlen megemlékezésen sem, de képzeljétek oda. Láttam a képeket a 4-i Trianon-megemlékezésről, ott is kihagyatok nekem egy helyet. Remélem, a következő ünnepen már közöttetek állhatok én is. Addig is helyettesítsetek engem egy szál virággal. Köszö.

Békés szombat délután van itt, a Venyóban. Délig sikerült aludnom, bár szemtanúk szerint a reggeli váltást állva és felöltözve fogadtam, noha erre nem emlékszem. Arra ébredtem, hogy két zárkatársam a Kiskegyed keresztrejtvényét fejti, odakinn pedig borult az ég, és csendesen füstöl a mosoda mögötti susnyás, úgy látszik, ezen a héten is felgyújtották. A Kiskegyed titokzatos úton jutott az épületbe, hozzánk egy másik zárkából került, és a rejtvényt már több egyszerű lelkű bentlakó próbálta megfejteni, kevés sikerrel. A fejtés leginkább az ő „megoldásaik” kijavításából állt. Volt olyan, aki a „kérdézet” megfejtésére (nyolc betű) beírta: BASZTAT. Miután feltűnt neki, hogy egy betű még hiányzik, a végéhez odaírt még egy T-t. Hja, ez egy ilyen hely.

Ebédre meghatározhatatlan pörkölt érkezett, amibe beleborították a elmúlt napok maradékait is, de így legalább volt valami tartalma. Ha valakit érdekel, a reggeli egy (1) szelet csomagolt sajt volt, amit alig lehetett cafatokban kibányászni a fóliából, illetve 20 gramm mogyoróvaj, ami ebéd utáni desszertként lett hasznosítva. Hétvége lévén ebéd után mindjárt megkaptuk a vacsorát is: egy szelet zsírszalonna, egy fél hagyma, nekem pedig egy doboz „Pajtás” márkájú szendvicskrém. Megnéztem, miből van, és egyenesen a kukába továbbítottam. Ne akarjátok tudni.

Börtönnapló XXXIX.

2007.06.17.

Tegnap este megnéztük az Erdei-Blades bokszmeccset, aztán hallgattuk, ahogy döng az épület. Egyszerű lelki, ám izom tekintetében jól ellátott szomszédaink ugyanis továbbvitték a meccset, és remélték, hogy legalább a zárkaajtókon vagy a falakon sikerül technikai KO-t elérniük. Lámpaoltás után ezt még órákig hallgattuk, amíg végre a legkeményebbeknek is lejött a plezúr az ujjairól. Ma vasárnap van, ami felettébb unalmas dolog, akárcsak a múlt héten, és feltételezem, a jövő héten is az lesz. Zárvatársam mai panasza az orvosi ellátást illeti, s magam is csatlakozom hozzá. Orvosi ellátás ugyanis gyakorlatilag nincs, csak a haldoklóknak. Ha valakinek fáj a feje, lázas vagy hány, az nem kaphat ám egy tablettát csak úgy! Tessék kiadni egy kérelmi cédulát, hogy mi a bajod. Ezt csak az esti váltáskor teheted meg, hét óra körül. Ha netán már reggel óta agonizálsz, akkor is legyél türelemmel. A cetlit leviszik az orvosiba, megnézegetik, megvitatják, aztán este 11 felé végre feltámolyog az emeletre a gyógyszeres, és ha szerencséd van, ad valamit a bajodra. Nem biztos, hogy pont azt, amit kértél, vagy ami egyáltalán hat. Azt kapsz, ami van. Persze azt sem ám csak úgy, a kezedbe! Hogyisne, hogy aztán odaadd az aszpirint valaki másnak, aztán az jól bedrogozzon vele! A betegnek egy pohár vízzel és egy kanállal kell jelentkeznie a zárka ajtajában. A kanálba vizet kell merni, abba rakják bele a tablettát, majd a vízzel azonnal lenyelni. Fő a biztonság, le van szarva minden más! Egyébként ez a rendszer elősegíti a természetes gyógyulást. Nekem például elmúlt az egész napos fejfájásom, mire ezek idevánszorogtak egy szaros aszpirinnel. Zárvatársam pedig végighányta a tegnapi napot, és már nem volt mit kihánynia, mire ideértek. Nem kell ide gyógyszer, aki estig nem jön rendbe magától, az úgyis elpatkol. A természet törvénye kegyetlen, ésatöbbi.

Börtönnapló XL.

2007.06.18.

- Lehet kici kíváncsi? - vigyorgott a kínai az udvaron, a pingpongasztalon ülve.
- Hamar megöregszel – figyelmeztettem.
- Te rendőr? - vigyorgott tovább.
- Ki, én?
- Igén.
- Honnan veszed ezt a baromságot?
- Bészélik - vont vállat a sárga.
- Beszélnek hülyeségeket, azt. Te miért vagy bent?
- Anyá!
- Anya?
- Anyá, igén, kici anyá!
- Mármint anyád miatt?
- Igén, anyá miát!
- És mit csináltál az anyáddal?
- Nem, nem anyá! Hánem anyá!
- Mi van?
- Diler! Én lenni diler! Anyá, értéd?
- Ja, hogy anyag. Vágom.

Szóval jelenleg az az álláspont a szinten, hogy rendőr vagyok. De vannak érdekesebb vélemények is.

- Hányan vannak maguk? - jött az őr délután.
- Négyen.
- Jó, négy ember kell takarítani, egy óra múlva.
- Itt vagyunk.
- De maga nem jöhet - mutatott rám az őr.
- Miért nem? - kérdeztem, csak a párbeszéd kedvéért, mert persze tudtam.
- Hát, mert az orvos megtiltotta!
- Ugyan már! Úgy nézek ki, mint aki beteg?
- Hát, én látom, hogy nem az, de hát az orvos dönti el. Én tudom, hogy maga berepülőpilóta, de hát így határoztak.
- Berepülőpilóta?
- Persze, miért, nem az?
- Hát... jó, akkor az vagyok.
- Na, hát az nyilván nem lehetne, ha beteg. Egyébként a bűncselekménye miatt sem dolgozhat.
- Hát ez meg micsoda baromság?
- Én nem tudom, maga mit csinált, de azt mondták, hogy külön figyeljünk magára, és nem dolgozhat.
- Remek, köszönöm a kitüntető figyelmet.

Fent, az emeleten egy másik őr azt kérdezte a társaimtól, hogy bírnak ők, három MSZP-s, elviselni egy „fideszest”. Na, tehát már az is vagyok. Fideszes berepülőpilóta rendőr. Lehet gratulálni az előléptetésemhez.

Börtönnapló XLI.

2007.06.19.

Reggel, félálomban mintha azt hallottam volna, hogy a szcientológusok ezentúl részt vehetnek az állami pedagógusképzésben. Aztán kiderült, hogy nem álmodom. A tévében, a reggeli hírekben tényleg erről volt szó. Igen, kedves olvasóim, az Európa- és Amerika-szerte veszélyes szektának tekintett társaság, amelyet az EU minden erővel próbál visszaszorítani. Nem is mondok semmit. Legfeljebb majd hagyok nektek néhány bombareceptet, mielőtt a bolygó másik oldalára költözöm.

De még ki sem esett a csipa a szememből, már jött is az újabb szenzáció, ami már két napja az, hogy kiengedték a nemi erőszakkal gyanúsított öt rendőrt. Boldogságban úszó család, sikítózó barátnők, eufória a médiában, és egy rögtönzött közvélemény-kutatás szerint a tévénezők immár hetven százaléka nem hisz a megerőszakolt Zsanettnak. Teljesen mindegy, mi történt, a média hetek óta tartó rendőrsajnáló kampánya megtette a hatását. Emlékezhetünk, amikor az ügy kipattant, mekkora volt a felháborodás, aztán elindult a cirkusz a DNS-vizsgálattal, majd szépen, lassan elkezdtek mondogatni, hogy nem is olyan biztos ám, hogy lesz bizonyíték, nem bizonyít ez semmit ám, és ugye senki nem gondolja komolyan, ugye, hogy a rendőrök ilyet, nem, ilyenre a Magyar Rendőr nem vetemedik ám, de nem bizony. És hirtelen Zsanett ügyvédje nem kapott több szót a médiában, ha mégis, akkor csak egy-egy mondatot vágtak be tőle, lehetőleg olyan, titokzatoskodónak tűnő mondatokat, ami az ügyvédi szakmában természetes, de az egyszerű panelproli ezt úgyse tudja, az csak összevonja a szemöldökét, és kiböfög a szalonba mögül, né' má', hogy kamázik a köcsög, még öltönye is van, a kurva anyját, ez biztos hazudik. Órákig mutogatják aztán a gyanúsítottak barátnőit, akik szívszaggatóan zokogva bizonygatják, hogy az ő pasijuk erre képtelen, nincs is neki farka, hagyják már békén szegényt, különben is, Zsanett nagymamája egy faluban lakik a gyanúsított anyja öccse első felesége második férjének harmadik feleségével, ami tény hallatára a panelproli még jobban összevonja a szemöldökét, megállapítja, hogy ugye, hogy igaza volt, és elégedetten az orrába túr.

Közben még mindig nem tudni, mi lett a DNS-vizsgálat eredménye. Nem tudni, a rendőrségi szakértő korrektül dolgozott-e, meg lehet-e ismételni majd a vizsgálatot a bírói szakaszban, vagy „valahogy” megsemmisült az amúgy sem jó minőségű minta. Szabadlábban van az öt gyanúsított is, nincs rá semmi lehetőség, hogy az összebeszélésüket megakadályozzák (de engem persze bent tartanak ugyanezen okból). S most már egyetlen szó sem esik arról, hogy annak idején látletet igazolta, hogy Zsanettet valóban megerőszakolták. Ha így történt, vajon ki tette?

Azok közé tartozom, akik szerint soha nem tudjuk meg az igazságot. Az azonban bizonyos, hogy az ügy már régen politikai színezetet kapott, és innentől semmi garancia a szakszerű nyomozásra. A rendőrségnek végzetes presztízsveszteség lenne, ha a kollégáik bebuknak. Még akkor is, ha például nem erőszak történt, hanem mondjuk Zsanett a zsebbe bírságolás helyett választotta a természetben fizetést, majd ravaszul feljelentette a rendőröket. Ez is egy lehetséges verzió. De hogy a rendőröket nem fogják elítélni, az már zicher. Ez nem azt jelenti, hogy nem bűnösök. Több ügyet láttam magam is, amit a rendőrség kedve szerint elkent vagy felfújt. Kár ezen agyalni: a kettő közül valamelyik történik most is.

Börtönnapló XLII.

2007.06.20.

Reggeli hír: egy 12 éves бүдös cigánypurдé húszcentis kést дөфөтт egy asszony testébe a saját otthonában, mert az korábban be merészelt szólni neki és a kis barátainak (leendő gengsztereknek). Csak a szerencsén múlt, hogy az áldozat túlélte. Most aztán megy a sírás-rívás az RTL Klub reggeli műsorában, de nem ám az asszony miatt, ugyan, dehogy! A szegény, elveszett pici gyerekek miatt, akik a társadalom, és, na jó, egy kicsit, de tényleg csak egy kicsit a szülők hibájából keverednek ilyen ügyekbe. Mellesleg a purдé a kora miatt nem büntethető. Majd elbeszélget vele egy kicsit a gyámhivatal. Az öltönyös faszkalap meg síráshoz közeli, reszkető hangon rebegi el, hogy „*megváltozott a társadalom*”, meg „*a pedagógusok nem tudnak megbirkózni a kihívással*”, és egyéb baromságok. Végül kiböki a konklúziót: azért történnek ilyenek, mert a szülők nem figyelnek a gyerekeikre, és azok bandákba verődve csatangolnak. Úristen! Úristen!

Na, pubi, kapaszkodj: amióta világ a világ, a gyerekek csatangolnak a barátaikkal. Mit gondoltok, én mit csináltam Angyalföldön tíz-tizenkét éves koromban? A haverjaimmal lógtam, bejártuk a környéket keresztül-kasul, felfedeztük a Rákosrendező pályaudvar melletti vonattemetőt, fogtunk sünit a Rákos-pataknál, és a legdurvább balhénk az volt, amikor hárman behugyoztunk az iskola alagsori tanárijának nyitva felejtett ablakán. De eszünkbe sem jutott ölni, rabolni, másokat késsel fenyegetni. Nem volt dolgunk rendőrrel soha, nem is lett közülünk бүнөзөő senki. S ugyanúgy apámból, nagyapámból sem. Pedig a tévében okoskodó balfasz szerint törvényszerűen annak kellett volna lennünk.

Ez az ügy szintiszta cigányügy. Megint a babusgatott kisebbség, meg az ő másságuk, az úgynevezett kultúrájuk. Mert amíg mi gyerekként leselejtezett гөзмөздөnyok kazánтерében бүjөцскáztunk, a cigányok már akkor is késsel mászkáltak, biciklire, walkman-re vadásztak, és nem szégyelltek betörni, lopni, másokra ok nélkül rátámadni. A különbség, hogy akkor még működött az Üteg utcában a körzeti megbízott irodája, és amelyik kis tetves odakerült, azt úgy elpakolták gumibottal, hogy attól koldult. Nem volt ott esettanulmány meg ingyom-bingyom, szegény elkallódott gyermek. Mindenki tudta, hogy a cigányok degenerált, agresszív népség, és mindenki kerülte őket.

Nem arról kellene siránkozni, hogy szegény kicsi babuci még nem büntethető, hanem büntethetővé tenni. S a büntetés ne azt jelentse, hogy egy kicsit becsukják egy állami melegedőbe, ahol hasonszörű haverjaival vígan éli világát, kiépíti kapcsolatait, aztán tizennyolc évesen érett бүнөзөкөнт lép közénk! Meg kell törni, meg kell alázni, kiverni belőle a cigány hajlamot, nem minden hülye jogra hivatkozva óvni-védeni. Ebből már soha nem lesz tisztességes ember! A cigányok degenerált „kultúráját” pedig minden eszközzel vissza kell szorítani, meg kell semmisíteni, mert az társadalomképtelen. El kell különíteni azokat a viperafészkeket, ahonnan az ilyen kis „elveszettek” előbújnak. Meg kell tiltani a бүнөзөкөket védelmező propagandát, elvenni a lehetőséget, hogy бүнөзөкөк népe összekovácsolódjon és a tisztességes polgárok abszurd ellenzékeként tevékenykedjenek, életveszélyessé téve nem csak utcáinkat, de már otthonainkat is. Ha kell, akár a degeneráltak elpusztításával is, mert nekik sincs több joguk az életre, mint áldozataiknak. Az ilyen 12 éves kis szemétládák jól mutatnának az akasztófán, és a többinek oktató jelleggel meg is mutathatnánk. Jöjjenek ki a javítóintézetből összetört, reszkető kocsonyaként, mert inkább féljenek ők, mint mi.

(A szerző címén eladó az Akarat diadala című Leni Riefenstahl-film DVD-n.)

Börtönnapló XLIII.

2007.06.21.

- Micsoda arcok voltak, beszárás - mondogatta zárkatársam a Hitler-szalonna fölött, amit reggelire adtak. Tegnap ugyanis egész napos túrát tett a tököli rabkórházban, mert túl egyszerű lett volna, ha a helyi börtönorvos vizsgálja meg, hogy továbbra is szednie kell-e a gyógyszerét.

- Tiszta Rejtő-regénybe való pofák. Volt velünk egy medvetermetű ukrán, jól összekötözték, még lábbilincs is volt rajta. Aztán nem tudott felszállni a buszra, mert nem tudta felemelni a lábát, hogy a lépcsőre tegye. Az egyiket még csak felügyeskedte valahogy, de a másik lent maradt, se előre, se hátra. Úgy raktuk fel, mint egy próbababát, annyi eszük nem volt, hogy levegyék róla. Fogtuk, aztán felbillentettük.

Aztán ott volt egy öreg faszi, már kilenc éve ül, az elvágta a saját torkát, de belülről! Szikét csinált egy zsilettpengéből meg egy fadarabból, és azzal lenyúlt magának. Profin elvágta az ereit, de túlélte.

- Nem normális.

- Á, mesélte, hogy felvágta a hasát is. Megcsinálta ezt a pengét, és a román, akivel együtt volt, azt mondta, nem meri megcsinálni úgyse. Hát belevágta a pengét a hasába, és kihúzta oldalra. Kivenni már nem tudta.

- És a román?

- Az meg azonnal felkapott egy stokit, kiverte vele az ajtón a „tátikát”, és üvöltött kifelé az őrnek, hogy halló, a majom berágott, jöjjön gyorsan. Aztán az őr bejött, meglátta, és elájult.

- Poén lehetett.

- Az biztos. Most meg mondom, a torkát nyiszálta szét. Infúzióval táplálják. Az egyik őr rendes akart vele lenni, bevitt neki sört. De hát nyelni se tudott, nemhogy sört inni! Pedig kilenc éve nem ivott sört.

Míg a srác megjárta Tökölt, illetve további három budapesti BV-intézetet, mert természetesen az is túl egyszerű lett volna, ha egyenesen odaviszik őket, itt is zajlott az élet. A tévében bemondták, hogy állítólag Szerbiában elfogták Fenyő gyilkosát, és folyik az egyeztetés a magyar és a szerb rendőrség között, hogy kiadják-e. A tévéhíradó még csak ott tartott, hogy holnap magyar rendőrkielégítés indul a szerb határra, kollégáikkal találkozni, amikor az ablakunk előtt hirtelen leállt a ferihegyi leszállóirány forgalma, és negyedórára rendőrségi helikopterek foglalták el az eget, a börtön fölött körözve. Ilyesmi akkor történik, ha nagyon veszélyes őrizetést hoznak, kiemelt biztosítással. Tehát a faszi már rég itt van, a Venyóban, csak ezt nem kell tudni mindenkinek. Valószínűleg pont fölöttünk csücsül, a nyolcadikon.

Jött nekem egy úrlap délután, hozzájárulok-e, hogy az UFI Magazin interjút készítsen velem idebent. Aláírtam. Valamikor a jövő héten jönnek. Jó érzés, hogy még nem felejtettek el teljesen odakint. Egyre hosszabb azoknak a névsora, akiknek köszönetet kell majd mondanom, ha kijutok innen. Ezek közül az egyik máris Te vagy, kedves olvasó, aki szorgalmasan olvasod ezt a naplót. Köszönöm azoknak is, akik az Athinának küldött levelekkel segítenek tartani bennem a lelket. Nehéz terroristának lenni, de ennyi pszichikai bűnseggel valamivel könnyebb. Még egyszer köszönöm.

Börtönnapló XLIV.

2007.06.23.

Megjött végre a csomagom. Könyvek, pár tiszta fehérnemű, papír, toll, és a Catan Telepesei társasjáték. Mint utóbb megtudtam, ez a készlet Dzsordzs (aki az Athina húga) tulajdonát képezi, mert az enyémet az összes kiegészítővel együtt Loydi lenyúlta, és mindmáig nem hozta vissza. (Loydi, 'ázz, ki leszel picsázva!)

A csomagban jött egy fülvédő is, amit azért kértem, hogy bekapcsolt tévé mellett is tudjak nyugodtan olvasni. A smasszer elvette azzal, hogy osszuk be a tévézést úgy, hogy mindenkinek jó legyen, s az arcára volt írva - a származásán kívül -, hogy nagyon büszke salamoni döntésére. El akarta venni a mosdókesztyűt is azzal, hogy kesztyűt csak télen lehet viselni, és kereste a párját a csomagban. Nagy nehezen megértettük vele a csomagokat szortírozó elítélttel, hogy ez a holmi tisztálkodásra szolgál. Végül engedélyezte, de még egy darabig gyanakodva pislogott a rakás tetején árválgató, fél pár kesztyűre, mert hát ki tudja, lehet, hogy ez valami trükk, és még a végén veszélyeztetném az őrzésbiztonságot vele.

Most tehát van végre mit olvasni, és délutánonként már nem csak sakkozni tudunk. Olvasgatom Franka Tibor *Hazugságipar* című könyvét; minő büszkeség, meg vagyok benne említve, meg a pöttyös zászlóm is március 15-éről. Kár, hogy kissé pongyola munka néhány helyen.

Ma végre telefonálnom is sikerült, 110 forintos percdíjért tíz percet. A soromra várva, a közösségi helyiségben érdekes hírt hallottam. Állítólag ez EU megvizsgálta a magyar BV-rendszert, és feltűnt nekik, hogy itt szíre-szóra előzetesbe dugdossák az embereket, gyakran alapos gyanú nélkül (lásd a mellékelt ábrát). Ezért aztán július elsejétől néhány dolog megváltozik, s ebből a legfontosabb, hogy most már csak akkor lehet valakit előzetesbe rakni, ha kétséget kizáró a gyanúsítás alapja. Ez azt jelenti, hogy nagyjából 30-40 százalékkal csökken majd a létszám, hiszen körülbelül ennyi embernek áll a végzésén az, hogy „nem bizonyítható, de feltételezhető, hogy...”. Mivel én is ebbe a 30-40 százalékba esem, engem is muszáj lesz kiengedniük elseje után, legkésőbb augusztus 11-én, amikor a 60 napos hosszabbítás letelik. Kérdés persze, mit hamisítanak még hozzá az eddigi „szakvéleményekhez”, bár az sem érdekes, hiszen mindent meg tudunk cáfolni. Most már csak az iratok visszatartásával tudják lassítani az ügyet. Hétfőn lesz egy hónapja, hogy a szakértői jelentés elkészült, de mindeztidáig senki sem láthatta azt a rendőrségen kívül. Közben a Zsanett-ügyben mindenki azon melegében kézhez kapta a szakértői jelentéseket, amint elkészültek, és 24 órán belül már ott puszkoltak a kiszabadult gyanúsítottak az összes tévé élő adásában.

Úgy hallottam egyébként, hogy rövidesen újabb tüntetés lesz, amit ezúttal a Lelkiismeret 88 csoport szervez. Részleteket, időpontot, helyszínt nem tudok, de gondolom, Kocsis Imréék mindent közzé fognak tenni az l88.hu-n, és Athina is kiteszi majd nektek ide.

Na, további szép szombatot, menjetek, bulizzatok, rúgjatok be, és élvezzétek a szabadságot. Ha találkoztok Loydival, rúgjátok picsán a Catan Telepesei miatt, Blogadmint pedig azért, mert abbahagyta a blogolást. Csókolom!

Börtönnapló XLV.

2007.06.24.

Elraboltak, összekötözték és összeverték egy újságírónőt, aki az olajmaffia kényes ügyeit feszegette. Esete vezető hír az összes híradóban, mindenki fel van háborodva.

Nemrég ugyanígy elhurcoltak, összeverték, alkalmanként megnyomorítottak néhány száz embert, akik ugyanezen maffia viselt dolgait feszegették, de ezen nem voltak felháborodva a híradók. Ezek per definitionem csőcselék, és minek mentek ki az utcára. Ne is vesztegessünk rá szót.

Tudjuk, a patkány és a mókus között nincs jelentős különbség, csak a mókusnak jobb a sajtója. Ha most azt írnám, mit szaglászott a kedves újságíró a maffia körül, mindjárt jönnének a felháborodott levelek. Pedig az ilyesmi sokkal értelemszerűbben hordozza magában az elért következményt, mint egy nemzeti ünnepen felvonulni, esetleg a kormány ellen tüntetni. A maffiának az a dolga, hogy embereket verjen agyon. Mit várt a kollegina, virágcsokrot?

Erről jut eszembe: tudtátok, hogy szépen, csendben győztünk egy kicsit? A napokban írtam róla, hogy felmentettek az őszi ügyekben, a csoportosan, felfegyverkezve elkövetett, hatósági személy elleni erőszak vádja alól. Nem ez a győzelem, hanem hogy szépen, csendben mindenkit felmentettek, akit ősszel meghurcoltak. Gyakorlatilag tehát amnesztiát hirdettek. Ezért tüntettünk, ezt követeltük. Persze közrejátszott benne az is, hogy egyetlen ügyben sem tudtak terhelő bizonyítékot felmutatni. Most már kijelenthetjük, hogy semmiféle csőcselék nem randalírozott az ősszel. Nincs egyetlen elítélt sem. Még a maximálisan elfogult hatóságok sem találtak erre bizonyítékot. Persze a nagyokosok most mindjárt hóbörögni kezhetnek, hogy akkor ki tört-zúzott a tévénél, és ki bántotta a szegény, védtelen rendőröket? A helyes kérdésfeltevés: kit bántottak a rendőrök, akik aztán jól visszaütöttek. Jó reggelt: az önvédelem joga megilleti a társadalmat a törvényt felrúgó hatósággal szemben. Lehet ezt a természetes jogot törvényileg korlátozni, de egy ilyen szabályozás, éppen természetellenessége okán, nem működhet sokáig. *„A szuronyokkal sok mindent meg lehet csinálni, csak rajtuk nyugodtan ülni nem lehet”*, mondotta Bismarck. Zárjunk le egy mellékvágányt az okoskodók előtt: Párizsban nem a rendőrök sértették meg a törvényt, hanem a lázongók. Az ott igazi csőcselék. Tessék odamenni és megnézni. Nem sokáig fog nézelődni, aki megpróbálja. Pesten senki sem bántotta a nézelődőket. Már persze a rendőrségen kívül.

Egyébként jobbulást az összevert kolleginának. Nem érdemelte ezt, akárcsak az őszi áldozatok. De hát a maffiák ilyenek: lövöldöznek és verekednek, különösen akkor, ha valaki túl közel kerül az igazsághoz.

Börtönnapló XLVI.

2007.06.25.

Örvendjünk vala! Ma van az egy hónapos évfordulója, hogy elkészült a szakértői jelentés, amit a mai napig sem látott senki. De hogy ne érje szó a rendőrség portáját, ma utánam küldték a Gyorskocsi utcában letételezett 3 db telefonkártyát. Mégiscsak rend van a Fakabát Rt-nél, nem felejtettek el ezek teljesen. Igaz, ezen kívül nem nagyon foglalkoznak velem. Ma küldöm a negyedik kérelmet, hogy ugyan, hallgassanak már ki. Dr. Futó is naponta cseszegeti őket. De nem csak a szakértői jelentést, hanem minden más iratot is visszatartanak, így például saját vallomásomat, amit még az első napon tettem. Ezt azonnal meg kellett volna kapnom. A 60 napos hosszabbító határozat kézbesítésére még van némi idejük, ha jól számolom, szombaton jár le a 21 napos határidő. Nincs rá nagy szükségem, az ügyvéd már megkapta, de azért kíváncsi vagyok, mennyi idő alatt sikerül nekik. Pártatlan bíróság, mint olyan. Azt sem kötötték még mindig az orromra, hogy mifélek azok az ügyek, amelyeket fogvatartásom okaként sorolt fel az összes határozat, s azt sem mondták még meg, hogy ezek az ügyek miért nem szerepeltek az őszi letartóztatásom alkalmával kiadott iratokon. (És azt sem siettek a sajtó elé tárni, hogy hány ügyben mentettek fel az elmúlt hetekben, az nem érdekes, csak az, ha valakit elhurcolnak.)

Drogdiler zárkatársamnak időközben megjött az idézése a tárgyalásra. Szeptember 17. Örül, mint aki hatost dobott, hiszen három és fél évet leül addigra, legfeljebb kap még rá egy felet, hacsak nem valamelyik vérbírót nyeri meg. Bíró és bíró között ugyanis különbség van; van, aki sokszoros visszaesőket enged futni, mások viszont egy nagyobb kocsmai pofonért is kiosztanak öt éveket. Van itt egy faszi, két éve ül lopásért, mert elcsórt egy ócska motorblokkot. A rendőrségi szakértő által megállapított kár kb. 3000 forint. Korábbi ügyei nincsenek, társai nem voltak. Még csak nem is cigány. Mégis itt rohad, mert valami bírónak rossz napja volt.

Most jött az őr, szólt a másik zárkatársamnak, hogy holnap őt is tárgyalásra viszik. Kített az első fél éve, tárgyalás kell a hosszabbításhoz. Pech, még pont elseje előtt tárgyalják. Nem vonatkozik rá az elsejétől érvényes szabályenyhítés. De azt mondja, nem is akar kimenni. Nem mondja, miért, de maradni akar. Már a tárgyalásra se akar menni. Fekszik az ágyán és káromkodik, mert holnap körbehurcolják a fél városon, mire a bíróságra kerül. Próbálja ki valaki a légmentesen lezárt rabomobilban ebben a dög melegben. Hát, nem irigylem.

Én pedig várok türelmesen, hogy velem is foglalkozzanak.

Börtönnapló XLVII.

2007.06.26.

Reggel megállapítottam, hogy a pokrócomból dől a por. Baromi poros ez a hely. Kirázni persze nem lehet. Régebben le lehetett vinni a pokrócot az udvarra, és kirázni, de ez túl jó volt, ezért betiltották. Jobb híján kimostam a lavórban. Most éppen csöpög, átmenetileg uszodává alakítva a zárka padlóját.

Mosás közben néztem a reggeli híreket. Ma lesz a „Molotov-koktél gyáros” kolléga pere. Őt is dr. Futó védi. Borítékolható, hogy felmentik. Terrorcselekmény előkészületével vádolják, miután pár liter benzint és rongyokat találtak a lakásán. Ne tévesszen meg senkit, hogy beismerő vallomást tett. Azért tette, hogy kiengedjék az előzetesből. Miért ne tette volna, hiszen a terrorcselekmény előkészülete csak akkor állna meg, ha kész eszközt találtak volna. Így azonban legfeljebb az előkészület előkészületéről beszélhetünk, ami nem büntethető. Persze lehet, hogy a bíróság cinkelt lapokkal játszik, akkor viszont lehet menni másodfokra, harmadfokra. Az egészről legfeljebb a média nyerhet valamit, mert lehet emlegetni at ügyet, különös tekintettel a srác „Kossuth téri tüntetők” néven ismert mumusbandával ápolt kapcsolatára. A „Kossuth téri tüntetők” nem emberek, négy karjuk van, zöld a bőruk, az adófizetők gypére szarnak, és alkotmányos rendet esznek. Még szerencse, hogy hős rendőrségünk éberén őrökdi, és Hókuszpók mindig pórul jár.

A televízió közben érkezett a napi kulturális fényponthoz: Paris Hilton gondolatait felolvassa Kelemen Anna. Most képzeljük el, mi lenne, ha a mi Annácskánkat a szőrös markába kaparintaná néhány Kossuth téri tüntető. Még szerencse, hogy a TV2 székházát nem ostromolták meg. Vajon mit olvasnának be ezek minden reggel a mi Annácskánk helyett? Belegondolni is borzasztó, ugye?

Ebéd után jött az őr, és hozott valami sajtupapírt. Holnap tárgyalásra visznek. A telefonfülkés cigány ügyét tárgyalják. Persze ez nem olyan egyszerű mutatvány ám! A tárgyalás tíz körül lesz, de már hajnali fél ötkor jönnek értem, nehogy már aludjak előtte. Legalább öt órába telik ugyanis, amíg előszedik a rabomobilt meg a bilincset, odavisznek, átvesznek, megnézegetnek, meggyás. Az egész nap el fog ezzel menni, melynek nagy részét a csurma nevű várakozóhelyiségben kell majd töltenem, várhatóan a legérdekesebb kétlábú állatokkal, akiket a büntetésvégrehajtás össze tud gyűjteni a szórakoztatásomra. Új kalandok, új barátok, ihaj-csuhaj, szociotrip a Magyar Köztársaság támogatásával. A program egész napos, budapesti körutazással. A rituális előkészületek máris megkezdődtek, az imént elvittek zuhanyozni, nehogy holnap valami bűdös bűnözőnek nézzenek. Hideg vízzel, mert a meleg drága. És ebédet is alig hoztak, nehogy a bíró azt higgye, hizlaldában tartanak fogva. Négy darab krumplinudli, egy merőkanál híg borsófőzelékkel, de olyan, mintha a csapból jött volna. Jó étvágyat kíván a Harmadik Köztársaság. Vajon vacsora lesz?

Börtönnapló XLVIII.

2007.06.27.

Napsütéses idővel virradt ránk a szerda, még négy nap, hogy többet ne löhessenek le a szökés közben, és kaland is akadt, hiszen ma tárgyalásra vittek, és e sorok írása közben kifogyott a tollam is. Szerencsére még van egy rakással. A tárgyalás a telefonfülkében rommá lőtt cigány ügyében volt, délelőtt fél tizenegykor kezdődött a PKKB-n, s hogy biztos ne késsek el, fél ötkor fel is keltettek. Zombiként másztam ki a folyosóra, hónom alatt Igor Pokriskin „Háborús égbolt” című memoárjával, amit egy ügyes kezű zárkatársam kapott el a legutóbbi könyvtárroham során, jó érzékkel. A könyvtár működését tavaly ősszel már meséltem: végigtolnak egy talicskára való ócska kötetet a folyosón, és mindenhová bedobálnak kettőt-hármat, taláломra. Az alapkonceptió az, hogy mindegy, ki mit kap, mert a könyvek lapjai nagyrészt úgyis cigarettapapírként végzik. Csonkítatlan könyvet szerezni ezért meglehetősen szerencse kérdése.

Egyszóval egy ilyen szerencsés húzás eredményét tartottam a kezemben, amíg a folyosón várakoztam, s amíg mellém pakoltak néhány „kollégát”, köztük egy rakás kínait, akik - emlékezhetünk - „anya” miatt ülnek. Egyikük mellesleg emberölésért is, ő 14 év 6 hónapot kapott. Őket már egyenesen a letöltőbe viszik, valószínűleg a szegedi Csillagba.

Mire a földszintre értünk, meglehetősen díszes - és álmos - társaság gyűlt össze a különféle emeletlakóiból, előzetesek és elítéltek vegyesen. Ki tárgyalásra, ki átszállításra, ki kórházba ment. Minden nagyon gördülékenyen működött: megkaptuk a kajacsomagot, ami a Venyige utca színvonalához képest szokatlanul bőkezű volt, eszegethettünk egy kicsit a csurma padlóján ülve, közben kitárgyalásra került, hogy mindenki látott engem a tévében, majd kitereltek bennünket az udvarra, bepakoltak a Tornádó fedőnevű nagy rabszállító buszba, és irány a Markó utca. Engem a nagyon veszélyes foglyoknak kijáró „medvébe” öltöztettek, ami egy széles deréköv, amihez hozzákapcsolják a bilincset. Ennél jobban csak néhány arabot kényeztettek, akik plusz lábbilincset is kaptak, és külön ketrecbe kerültek. Ők az 5-ös veszélyességi fokozatúak. Én 4-es. Mindkettő különösen veszélyes, életellenes bűncselekményt jelent. Visszafelé egy kétszeres gyilkossal osztottam e kitüntető fokozat minden előnyében, amit a mindössze egy vacak bilincssel megkötözött rablók, tolvajok és erőszaktevők biztosan titkos irigységgel szemléltek. Hiába, sztár vagyok.

A Markóban ezúttal elmaradt az üvöltözés és a köcsögösködés, talán szabadnapjuk volt a genyóságra kiképzett munkatársaknak. Csurmába raktak minket, és itt már mindenféle BV intézetek lakói összekerültek. Volt, aki vidéki továbbszállításra, volt aki csak a szomszédos épületbe való átvezetésre várt. A falon vamzerek hosszú névlistája volt olvasható, ember legyen a talpán, aki mindenkit meg tud jegyezni, akiket később a közjó érdekében szét kell baszni, agyon kell baszni, illetve meg kell baszni. Pláne még azt is, hogy melyikkel mit kell csinálni. Ezért is van az, hogy a vamzerek nagyrészt megússzák a fenti műveletek végrehajtását, hacsak nincs olyan emlékezetes nevük, mint például dr. Rozsnyai Czapkó Huba, ami egyébként létező név, de nem vamzer, hanem egy budapesti kórház megbecsült munkatársa. Ezúton ajánlom neki, hogy sose legyen vamzer, mert könnyű megjegyezni a nevét.

Alig két óra várakozás következett. Egy vidám elítélt vette át a társaság központjának szerepét. Súlyos testi sértésért ült, és most egy öt évvel ezelőtti, 3000 forint kárértékű lopás miatt cibálták ide, hogy aztán továbbvigyék Ráckevére, az ottani bíróságra. A szállítás költsége persze több, mint a kárérték, de ez se az államot, se a vidám elítéltet nem izgatta. Közvetlen stílusban elegyedett beszélgetésbe mindenkivel, hasznos tanácsokat osztogatott, végül a sarokban lapító, kissé bemajrészott fejű, középkorú pasast is szóra bírta. Addig gyözködte, hogy mondja el, miért van bent, ne szégyellje már, mire kibökte, hogy pedofiliáért. Aztán nem mondott többet, talán érezte, hogy igazából nem is vagyunk rá olyan nagyon kíváncsiak. A vidám fiú még megtörte egy kicsit a

csendet, motyogott valamit, hogy ezt inkább be nagyon reklámozza, és utána már nem beszélgett senki.

Később ketten maradtunk a gyomorbajos külsejű ürgével, aki elmondta, hogy a számítógépén találtak pedofil képeket, miután a felesége felnyomta. De nem ennek a tárgyalására érkezett, hanem a válóper részeként a gyermekelhelyezési per tárgyalására.

- Nyilván nem sok eséllyel indulsz - mondtam neki.
- Hát, nem...
- A válóper előtt volt ez az ügy?
- Nem, az már be volt adva.
- Hát akkor kurva egyszerű, dobd vissza a labdát. Mondd, hogy az asszony rakta a képeket a gépedre, hogy feljelenhessen, és jobb helyzetből indulhasson a válóperben. Mint ahogy valószínűleg így is van. Nem?
- Hát, ez igaz, tényleg így van, de én már beismertem mindent, mert nem akartam őt bajba keverni.
- Aha. Semmi baj, a Droidzónába azért még belekerülhetsz.
- A mibe?
- Semmi. Majd a bíró elmondja, kérdezd majd őt.
- Óóó, oké...

Rövidesen jött értünk egy-egy smasszer, pórázra vettek, és engem a PKKB-ra, őt a Fővárosi Bíróságra kísérték, a szomszéd épületekbe. Az én kísérőm, egy őrmester normális csóka volt, de a hírhedt Markó utcai örök is megenyhültek, amikor megtudták, hogy egy cigányt lőttem meg, ráadásul azt a Lakatos Ottót, akit ők is ismertek és nagyon szerettek.

Felslattyogtunk a harmadikra, s a 390-es terem előtt Lákátos és egy talárba öltözött, fiatal hölgy fogadott bennünket. A hölgy bemutatkozott, hogy ő a kirendelt ügyvédem, lévén előzetesben kötelező az ügyvéd kirendelése. Nagyon kedves teremtés volt, pár szóban vázoltam neki az ügyet, és megnyugtató, hogy ebből nagy baj nem lehet, és ez a bíró nem az a fajta, aki a bilincsben elővezetett vádlottat automatikusan lenyomja. Mire ezt megbeszéltük, már jött is a teremszolga, hogy menjünk, mert kezdődik a műsor. Kabaré lett a javából, de ez előzetesen nem szerepelt a műsorkiírásban.

Elsőként engem hallgattak meg. Mondtam, hogy vallomást kívánok tenni. Elmondtam, ami történt, hogy Lákátos utasokkal kötözködött a 4-6-os villamoson, ezért leszállítottam. A megállóból fenyegetőzött, ezért leszálltam utána, megkérdezni, hogy komolyan gondolja-e. Ő ezt nem vette észre, bement egy telefonfülkébe. Itt vontam kérdőre, mire ő kést rántott, én pedig pisztolyt. Az eredmény hét gázpisztoly-lövés be a telefonfülkébe, ami ezáltal gázkamrává alakult.

- Nincs értelme annak, amit Lakatos állít, tisztelt bíróság. Önök szerint van-e értelme annak, hogy egy olyan közismert ember, mint én, egy igen forgalmas helyen, ráadásul a térfigyelő kamera alatt nekiálljak gázpisztollyal lövöldözni, csak úgy, minden ok nélkül? Miért pont itt és most jutott eszembe megtámadni Lakatost, amikor a Lehel téren az elmúlt évek során bármikor megtehettem volna, térfigyelő nélkül, tanúk nélkül? Mi okom lett volna, ahogy Lakatos állítja, hogy ellopjam a mobiltelefonját? Mellesleg hogyan tettem volna ezt a gázzal elárasztott fülkében, ahol a sértett állítása szerint maga is elájult? Önök szerint mennyire valószínű, hogy egy engedélyezett önvédelmi fegyverrel rendelkező, közismert közszereplő, aki kiegyensúlyozott polgári életet él, rálő a nyílt utcán egy erőszakos bűncselekményekért többször elítélt személyre a mobiltelefonjáért?

Végül emlékeztettem a bíróságot, hogy a múltkori tárgyaláson a sértett és becses családja életveszélyesen megfenyegetett, majd meg is támadott a bíróság folyosóján, amiért csoportosan elkövetett garázdaság miatt emelt vádat ellenük a kerületi ügyészség. Ez a cselekményük

megfélemlítette az általam felkutatott tanút, aki a villamoson történt szóváltásnak minden szavát hallotta, és ennek hatására az visszalépett a tanúskodástól.

- Csoportos garázdaság? Itt, a bíróságon? - kérdezte kissé hitetlenkedve az ügyész.

A bírónő erre felolvasta az ominózus tárgyalás jegyzőkönyvét, amiben szintén szerepelt az eset, s az is, hogy rendőrfárort és a bíróság biztonsági szolgálatát kellett a helyszínre hívni.

- Nocsak, nocsak - hümmögött az ügyész, - erről miért nem tudtam...

Azzal felírta magának az érdekes eset részleteit.

A bírónő keresztkérdéseket zúdított rám. Miért viselt önvédelmi fegyvert? Ismeri-e a fegyvere működését? Ismeri-e annak biztonsági előírásait? Mit tett annak érdekében, hogy a közlőről leadott lövések ne okozzanak maradandó sérülést? Önvédelemnek tekinti-e, amit tett? Melyik kezében volt a pisztoly? A sértett honnan vette elő a kést? Miből gondolta, hogy szúrni akar vele? Mit csinált a lövések után? Ha Lakatos megfenyegette, miért nem kért rendőri védelmet? Utóbbira azt válaszoltam, hogy ezt nyilván ő sem gondolja komolyan. Nem is gondolta.

A faggatózás után Lakátost szólították a terembe. A cigány bebillegett, leadta az iratait, majd megpróbált makogni valamit arra, hogy miért nem jött el a legutóbbi tárgyalásra. Mivel nem sikerült hülyére vennie a bírónőt azzal az ökörséggel, hogy rossz címre küldték az idézést, a húszezer forintos rendbírságot harmincezerre emelték neki.

- Mondja el, mi történt, hogy történt.

- Há' az úgy volt... leszálltam a villamosról, és bementem a telefonfülkébe.

Szavait ehelyütt természetesen magyar fordításban közlöm, a valóságban orrhangú hebegésként hangzott el.

- A csávó meg odajött hozzám, a kezében pisztollyal, és megkérdezte, ismerem-e? Aztán felrántotta a füle ajtaját, és lövöldözni kezdett rám.

- Maga erre mit csinált?

- Há' levettem magam a földre és összekuporodtam. Aztán éreztem, hogy a zsebembe nyúl, és utána eltűnt a mobilom és harmincezer forintom.

- Volt magánál kés?

- Igen, volt.

- Milyen kés?

- Hát, ööö... egészen kicsike.

- De milyen? Pillangókés?

- Nem, dehogy pillangókés, csak ilyen... kis zsebkés!

- És miért hordott magánál kést?

- Há' nálam mindig van kés...

- De miért hord magánál kést? Azért ez nem jellemző az emberekre.

- Há' mert ugye, bármi megtörténhet az emberrel... megtámadhatják...

- Tehát önvédelmi céllal visel kést.

- Igen.

- Használta már?

- Á, nem, még sose.

- És maga szerint a vádlott miért nem lopta el magától a kést is?

- Há' én azt nem tudom...

- Hol volt a kés?

- A zsebemben.
- Ott, ahol a pénze és a telefonja is?
- Igen, ott.
- Melyik zsebe volt ez?
- Ez, ni - mutatta a cigány a nadrágzsebét.
- És onnan lopta ki?
- Igen, onnan.

Az ügyész következett.

- Tehát maga azt állítja, hogy miután a vádlott telelőtte gázzal a fülkét, ön levetette magát a földre.
- Igen, hogy védjem magam.
- Hogyan feküdt?
- Hát így... lefeküdtem, összehúztam magam, és a karommal védtem a fejemet.
- Tehát valahogy így? - kérdezte az ügyész, és magzatpózba kuporodott össze.
- Igen, úgy.
- És combközépig érő télikabát volt magán?
- Igen.
- És ebben a testhelyzetben, a gomolygó könnygázban, a vádlott be tudott nyúlni a zsebébe, kivenni a holmijait?
- Igen, így történt...
- Na, tudja, kit nézzen hülyének?!
- Há' de... így volt...
- Jó, fejezzük ezt be. Nincs több kérdésem.

Ezután a bírónő felállított engem, és eljátszottuk az óvodából ismert „mondja a szemébe, hogy...” kezdetű játékot, amit itt szembesítésnek neveznek. A cigány ragaszkodott hozzá, hogy ő nem késelt és nem csinált semmit, én raboltam ki. Én az ellenkezőjéhez. A bírónő megállapította, hogy a szembesítés eredménytelen, és szólította az egy szál tanút. Egy fiatal gyerek volt az, aki a lövöldözés idején épp a telefonfülke mellett állt a bringás haverjaival.

- Mondja el, mit látott.
- A lövések hangjára figyeltünk fel. Azt láttam, hogy egy fekete dzsekis férfi áll a telefonfülke előtt, és pisztollyal lő befelé.
- Felismeri a vádlottat?
- Nem láttam az arcát.
- Mi történt ezután?
- Hát, mi azonnal eltekertünk onnan, nehogy ránk is lőjenek. De amikor a lövöldözés véget ért, visszamentünk, hátha kell valakinek segíteni. A Lakatos úr akkor jött elő a fülkéből. Szerencsére láttuk, hogy senki sem halt meg, nem is vérzik, szóval nagy baj nem lehet...
- Szóval Lakatos látta a saját lábán előjönni?
- Igen. Kérdeztük, nincs-e baj, ne hívjunk-e mentőt.
- Látta esetleg, hogy a lövöldöző személy a lövés után lehajol Lakatoshoz?
- Nem.
- Látott olyat, hogy elvett volna valamit?
- Nem.
- Látott-e kést Lakatosnál?
- Nem láttam.
- Említette, hogy van nála?
- Igen, mondta, hogy van, és azt is, hogy ha tudta volna, már a villamoson szétszurkálta volna a csávót.
- Ezt mondta?

- Igen.
- Lakatos, álljon fel. Mondott ilyesmit?
- Hát, izé... nem, ilyet nem...
- Tanú, fenntartja ezt az állítását?
- Igen, én így emlékszem, hogy ezt mondta.
- A szembesítés tehát eredménytelen.

A tárgyalás ezzel befejeződött. Bár akár le is zárhatták volna az egészet, de a bírónő még kitalálta, hogy orvosszakértőt vonnak be annak tisztázására, hogy okozhatott-e volna maradandó sérülést a gázpisztoly ilyen távolságból. Sok értelme ennek nincs, hiszen a cigánynál kés volt, amivel szemben akár maradandó sérülést okozó eszközzel is lehetne védekezni. De mégis lesz még egy kör az ügyben, ami októberben kerül majd letárgyalásra.

Az ügyvédcsoport egyetértett abban, hogy ebből már tuti jól jövök ki, bár a kísértő smasszer szerint a garázdaságot csak rám fogják majd verni, mert hétszer lőttem, nem egyszer.

- De a cigány, az elvágta magát - tette hozzá. - Ismerem ezt a bírót, ez nagyon korrekt és nagyon szigorú. Ez úgy rá fogja verni a hamis vádat, ahogy kell. És mivel többszörös visszaeső, legalább öt évet kap érte. Ha a késes dolgot is elfogadja, akkor még több.
- Nosza, ne sajnáljuk Lakatostól - nyugtáztam, és visszatértünk a csurmába.

Odabent lassan gyűltek a reggel megismert arcok. A legtöbben megkapták a maguk kettő, négy, öt évét. A pedofil valóperét elnapolták. A hátralevő időt egy középkorú ügyvéddel beszélgetve töltöttem el, aki valami maffiaügy miatt bukott meg, és állítása szerint Bárándy Péter volt az ügy harmadrendű vádlottja. Most pedig Tánczos Gábor zárvatársa.

Az ügyvéd adott néhány hasznosnak tűnő tippet az ügyemhez - ezeket majd megbeszélem persze saját ügyvédekkel -, aztán lelkes politizálásba kezdünk, mivel ő is meglehetősen radikális nézeteket vallott a nemzet felemelkedéséről. Megnyugtatóul közlöm, messze ő zsidózott többet. A csurmások egy darabig érdeklődve hallgatták, majd egy roppant egyszerű gyerek, aki valami kocsmai hirig kapcsán nyert öt éves bentlakást, kijelentette, hogy nekünk nem itt lenne a helyünk, írjunk valami kérelmet a Gyurcsánynak, hogy csináljon belőlünk minisztert.

- Na, persze, pont ő - mondtam neki.
- De miért ne? Ha beszélnél vele, tuti látná, hogy milyen okos ember vagy, és odavenne maga mellé!
- Á, nem úgy megy az...
- De, hát most miért? Ha meg se próbálsz...
- A politikához sok pénz kell, és az nekünk nincs - próbálta lehűteni az ügyvéd.
- Hát... akkor... akkor beszélj a Torgyánnal, annak van.
- A Torgyánnal?
- Ja, azt bírom azt a faszit, amikor a tévében beszél, tök jókat mond!
- Na, ezt inkább hagyjuk. Maradjunk annyiban, hogy ez nem így működik.

A csóka ezen elgondolkodott, majd megkérdezte, szoktam-e ultizni. Mondtam, hogy nem.

- Pedig azt meg kéne tanulnod. Én itt bent kezdtem tanulni, és még mindig nem értem. Annyi féle játékmód van! Ha megtanulnál ultizni, tuti menne ez a politika is. Mert az is ilyen.
- Ja - kapcsolódott be egy elítelt. - És akkor, ha miniszter lennél, támogatnánk téged a börtönből. Mi mind rád szavaznánk!
- Igen. És sokan erősek vagyunk!
- Hát, ez igazán kedves.

- Csak aztán nehogy te is azt csináld, hogy mindent megígérsz, aztán nem tartod, be! Mert akkor, öcsém...

Nem tudom, mi lett volna akkor, mert ezen még dolgozik a sebtiben összeült bizottság. Ezúton üzenem azonban az illetékes politikusoknak, hogy a börtönökben jobb ellátást és amnesztiát követelnek. Kéretik komolyan venni.

A későbbiekben egy rablógyilkos még kifejtette, hogy azért utálja a Hatvannégy Vármegye Mozgalmat, mert „azok a köcsögök” csinálták a tévéostromot, ami százvalahány millióba került az ő adóforintjaiból, és most biztos ezért lett kevesebb a kaja a börtönben is. A nyüzüge smasszer, aki a buszhoz kísért minket, erre lelkesen kijelentette, hogy ő olyan szívesen szétvert volna néhány „köcsögöt” október 23-án. Milyen bátor emberek vannak..

Este hatra visszaértünk a Venyóba, ahol semmi különös nem történt távollétemben, leszámítva, hogy megszáradt a két napja kimosott pokrócom. Ez is jó, ennek is lehet örülni. S most ismét jönnek e szürke hétköznapiak.

Börtönnapló XLIX.

2007.06.28.

Nagy esemény történt ma: a rendőrséget végre sikerült befenyíteni, és végre-valahára megismerhetjük a szakértői jelentéseket. Ehhez az kellett, hogy ügyvédek minden lehetséges fórumon panaszt tegyenek a nyomozás módszerei ellen. Anyám a napokban felhívta a rendőrségi előadót, hogy a nyomozás állásáról tájékozódjon, mire az kerek perccel közölte, hogy a személyemről köztudomású politikai vélemény és az, hogy „nem vagyok barátságban a rendszerrel” igazolja azt, hogy engem elzárva kell tartani.

Sajnos kedves édesanyám még nem jutott odáig az intrikusi fejlettségben, hogy bármiféle hivatalt, de kivált a rendőrséget automatikusan csak diktafonnal felszerelve szabad felhívni, ezért elveszett ez a nagy jelentőségű bejelentés. Mindenesetre jó tudni, hogy a rendőrség még csak nem is csinál ebből titkot.

Jó eséllyel nézek azonban a szabadulás elé legkésőbb augusztus 11-ig. Nagyon fel kell kötniük a gatyát, ha továbbra is bent akarnak tartani. Ráadásul július elsejétől enyhülnek az előzetes letartóztatás feltételei, ez is nekem fog kedvezni. Kíváncsian várom a további fejleményeket, addig is élvezem a BV vendégszeretetét. Vajon mennyi kártérítést fogok ezért kivenni a rendőrségből? Biztos többet, mint Triceratopsból!

Börtönnapló L.

2007.06.29.

Mondtam én, hogy valami nem kerek a Zsanett-ügy DNS vizsgálata körül. Tuza Péter, a lány ügyvédje épp most mondta a Párt-keltében, hogy a „független” szakértői vizsgálat során lazán elsunnyogták az eljárás felét, nevezetesen éppen azt a mitokondriális DNS vizsgálatot, amit a szakértő saját, 2006-ban szakmunkában is publikált véleménye szerint pedig feltétlenül el kellett volna végezni. Milyen érdekes. Közben a Teve utcában egy ügyes, okos rendőr, állítólag lövészetre készülve, átlőtte az irodája falát, és meglőtte egy kollégáját. Érdekes kérdés, hogy mit hadonászik valaki töltött, kibiztosított stukkerral az irodában. Vagy úgy akart levonulni a lőtérre, mint Rambo, előreszegezett fegyverrel, hátha szembejön valami „politisch verdächtig” árpádsávos emberke a lépcsőházban? Nem pont azt pofáztam az ORFK előtti tüntetésen, hogy némi gond van a rendőrök fegyverkulturájával? Bár még ha csak ez lenne a gond a Fakabát Rt-nél!

Egyébként péntek van, ma is meleg lesz, és nem sok esélyt adok annak, hogy még hoz valami érdekeset a nap. Feltehetőleg a héten már nem kapjuk meg az én szakértői nyilatkozataimat. De hát még csak reggel nyolc óra van, még bármi megtörténhet...

(Igen. Az, hogy ebédre főtt savanyúdinnyét adtak, ragacsos rizzsel. Életemben nem kóstoltam még undorítóbbat.)

Börtönnapló LI.

2007.06.30.

A hónap utolsó napján meghittent unatkoztunk négyesben a 2735-ös cellában, amit csak átmenetileg sikerült a Catan Telepeseivel feloldani. Mindkét menetet G. Zoltán, nagy mennyiségű kábítószerrel való visszaéléssel gyanúsított fogvatartott nyerte, maga mögé utasítva P. Viktor, többrendbeli betöréses lopással gyanúsított játékost és szerény személyemet. Most éppen a vacsorára kapott diós kiflik felzabálása folyik, és kíváncsian várjuk, ki indul a pole position-ból a Francia Nagydíjon. Ez engem igazából kurvára nem érdekel, de itt bent mindent nézni kell, különben begolyózik az ember.

A tegnapi blog azért is lett olyan rövid, mert délután két óra körül heves migrén tört rám, ami nagyjából egy óra alatt fejlődött fetrengős-hányingeres mókává, s amire az este gyakorlatilag nyers állapotban felszolgált, szilvásgombócsággal gyanúsított objektum további fokozó hatást gyakorolt. A többszöri kérés ellenére csak este fél tízkor kegyeskedett felvonszolni a valagát az ügyeletes orvos, hogy egy szem algopyrint utaljon ki számomra. Ennyi ideig tartott, míg eldöntötték, hogy a sápadt arc és a szederjes foltok nem csupán valami agyafűrt trükk részei, amellyel fondorlatos módon próbálok droghoz jutni, például a fent említett algopyrinhez, hiszen aki cukorból bombát tud gyártani, az simán képes erre is. El is pusztultam volna, ha drogdíler zárkatársam nem avat be abba a kevésbé ismert természetgyógyászati eljárásba, miszerint a migrén enyhíthető egy kiadós hányással. Erre ő is idebent jött rá, amikor neki is basztak gyógyszert adni. Miután összevissza okádtam a szlozt, és sikerült megúsznom, hogy a kínai konyhát idéző, édes-savanyú gombócmaradványokba belefulladjak (á la Jimmy Hendrix), megállapítottam, hogy a drogdílernek igaza volt. Így már kibírtam valahogy a gyógyszer megérkezéséig. Azt már nem mertem megkérdezni az orvostól, hogy ha az őr leüzen, hogy az egyik fogvatartott mindjárt felfordul, miért nem tartja fontosnak, hogy legalább annyit mondjon, bakfitty. Ha megkérdeztem volna, még megsértődik, és elvitet Tökölre, hogy dagadtra injekciózzanak. Itt nem szabad ám csak úgy megbetegedni! Beszólni meg pláne nem.

Érdekes hely a börtön egy ilyen embernek, mint én, akinek nem igazán része az életének a bűnözés. Hirtelen az egyenruhába bújt emberek, akik arra hivatottak, hogy engem védjenek, válnak ellenséggé, és betörők, rablók, tetves cigányok és hasonlók lesznek a társak, akikkel a helyemet és mindenemet megosztom, és akik maguk is osztoznak velem - jó esetben, persze. Említettem már, hogy itt rajtam kívül mindenki visszaeső? Mindenkit elítéltek már korábban valamiért. Nincs itt egyetlen első ügyes sem. Csaknem mindannyian bűnöző életmódot folytatnak, és nem csak egyszeri alkalommal sértették meg a törvényt. Mind utálják a rendőröket, a tisztességes embereket, és a legtöbben arról beszélgetnek, mit fognak csinálni, ha kikerülnek innen: betörni, kocsit lopni, az itt szerzett új kapcsolatokkal új bandákba összeállni. Alig egy-kettő van, aki azt mondja, többé nem fog bűnözni. Az elítéltek is így gondolkodnak, eszük ágában sincs tisztességes útra térni. Két évet, három évet nem tartanak komoly büntetésnek. Azt mondják, meg lehet itt szokni, eldolgoztatnak a műhelyben, a mosodában, aztán kimennek, és kezdik előlről. Akik előzetesen vannak, mind alig várják, hogy átöltözhessenek „mákos” ruhába, lemezhessenek az elítéltek szintjére, mert ott nincsenek úgy bezárva, mászkálhatnak, haverkodhatnak. Az igazi büntetés öt évnél kezdődik, de van, aki még azt sem sokallja. Van, aki még tizenöt éven is csak röhög. Azt mondja, ha kijön, újra ölni fog, másodszor már úgyse kapják el. Aztán persze vagy elkapják, vagy nem, de így is, úgy is megöl valakit.

Mondom, érdekes hely ez a börtön. Érdemes lenne minden bírót és ügyészt az államvizsgája előtt beutalni ide, mondjuk két-három hónapra, hogy fogalma legyen arról, hova fog betenni embereket, és hogyan gondolkodnak azok. Ügyvéd, az van már itt elég, szinte minden emeleten ül egy vagy kettő. Maffiaügyek, sikkasztások, hamisítások. Lenyúlnak két-háromszáz milliót, persze nem egyedül, aztán a tizenakárhány vádlottból az egyik elviszi a balhét, és ül három évet, öt évet egy kis extra részesedésért. Persze a többi vádlott, immár felmentve, minden kapcsolatát beveti, és kihozzák

a fele idő alatt. Ki nem vállalna két év börtönt, mondjuk, százmillióért? Mennyit keresel két év munkával? Ennyit még sztárügyvédként sem. S ha kimegy az ügyvéd, szépen visszaül az irodájába, és praktizál tovább. Vagy vesz egy villát, és nyugdíjba vonul. Így megy ez. Tele van az ügyvédi szakma büntetett előéletűekkel. Ők is ugyanolyan elegáns antik bútorokkal zsúfolt, vagy éppen modern IKEA-csodákkal berendezett irodákban ülnek. Legfeljebb nem kamarai tagok.

Börtönnapló LII.

2007.07.01.

A börtön értelemszerűen tele van droidokkal, akiket a saját hülyeségük juttatott ide. Ezek közé tartoznak a „sütis rablók”, ahogyan idebenn emlegetik őket, egy háromtagú rablóbanda, akik nem mindennapi körülmények között nyertek fejenként legalább nyolc évet a Venyóban.

A tervük első blikkre nem is tűnt olyan hülyeségnek. Kifigyelték, hogy egy mobiltelefoncég furgonja rendszeresen járja körbe a cég üzleteit, plafonig rakva vadonatúj telefonokkal és több millió forint ára feltöltőkártyával. Természetesen nem volt páncélausó, csak a sofőrnél volt fegyver, de ő is csak egyedül volt. Kitervelték hát, hogy hangtompítós Kalasnyikovokkal rajtaütnek a kocsin, és szállítmányostul elrabolják. A rakományt egy elhagyott erdőszélen átpakolják egy személyautóba, majd a furgont felgyújtják, és lelépnek. Eddig a terv egyszerű és nagyszerű, a zsákmány pedig akár tízmilliót is érhet.

No igen, de ehhez azért bátorság is kell, ezért akció előtt az egész banda jól beuccozott. Bátrak is lettek. Amint meglátták a furgont, az egyik eléugrott az AK-val, a másik kilódította az egyenruhás sofőrt a volán mögül, beugráltak, és köd előttük, köd utánuk. Tökéletesen sikerült, senki nem eredt a nyomukba, gond nélkül odaértek az erdőben leparkolt autóhoz. Nagy vidáman nyitották ki a furgon hátulját, és mivel volt tele? Friss brióssal, mákos kiflivel, túrós táskával. Merthogy a nagy bátorságuk közepette nem olvasták el a furgon oldalán a feliratot, ami egy pékség nevét hirdette, hasonló színekben, mint amiben a mobilszolgáltató logója pompázik.

Innen kapták nevüket a „sütis rablók”, akiken BV-szerte röhög mindenki. Két évvel később ráadásul saját magukat buktatták le, amikor pont egy közismert alvilági vamzernek mesélték el a vicces történetet. Arról nincs információ, hogy a pékség sofőrje hogyan élte meg az esetet, és a főnöke milyen arccal nézett rá, amikor jelentette, hogy a szállítmányt gépfegyveres útonállók rabolták el.

Börtönnapló LIII.

2007.07.06.

Reggel meghívták ügyvédem a Mokkába. Remekül elővatoskodta az amúgy is korlátozott műsoridőt, épp csak a lényegét nem mondta el, például hogy már látatlanban cáfolni tudjuk a „szakértőt”, vagy hogy már több, mint egy hónapja kimondta a bíróság, hogy a terhemre rótt bűncselekményt nem követtem el. Így most sikerült a tisztelt panelproli-közönséget emlékeztetni, hogy valakit letartóztattak, miután robbanóanyagot találtak nála, és most sír a szája a „köcsögnek”, mert nem tetszik neki a börtön. Amúgy is elsikkadt ez a három perc a buzifesztiválra szánt, szinte teljes műsoridőben. A legfontosabb hír, hogy az aberráltak megint felvonulnak. Szuper...

A nap további eseményeihez annyit fűzhetek még, hogy rühellem a tejbepapit. Kinek van minden héten az a barom ötlete, hogy felnőtt embereknek pont ezt adja vacsorára?

Börtönnapló LIV.

2007.07.07.

Néztem reggel a Tüskevárat a tévében, és elgondolkoztam, mennyit változott a világ az alatt a harminc év alatt, amióta azt leforgatták. A Matula bácsiban testet öltött lápi ember persze már akkor is kihálófélben volt, de nem is ez gondolkodtatott el. Inkább az a jelenet, amelyben Tutajos kimegy az állomásra barátja, Bütyök elé, vállán a puskával, amivel Matula bácsival vadászgattak. Hogy is zajlana ez a jelenet 2007-ben?

Nos, ha Matula bácsi még nincs börtönben orvvadászatért és/vagy természetkárosításért, tehát Tutajos egyáltalán nyaralhat nála, tegyük fel, hogy elindul a srác a vasútállomásra, hátán a vadászpuskával, táskájában a patronokkal. Amint beér a faluba, valami jólnevelt állampolgár tuti sikitófrászt kap a shotgun láttán. Hívják a rendőrséget, akik - fegyveres fenyegetés lévén - mindjárt egy símaszkos kommandót küldenek a vasútállomás felé tartó célszemélyre. Miután a veszélyes terroristát leteperték, a fegyvert lefoglalják, és Tutajosból kiverik, kitől kapta. Ezután nagyszabású akcióra kerül sor a mocsárban bújkáló, „Matula bácsi” néven ismert bűnöző kézrekerítésére, helikopter és keresőkutyák bevetésével. Matula bácsit álmában lepik meg, a hátára térdelnek, néhány másodperc alatt összebilincselik, majd átkutatják a viskót, ahol további lőszereket, orvvadászathoz és -halászathoz használatos eszközöket találnak. Ezeket egy óra múlva már büszkén mutogatják az RTL Klub és a TV2 híradóiban, és a nyomorúságos viskót is, mint a veszélyes bűnöző koszos bűntanyóját, ahol állítólag más kiskorú személyek is megfordultak már. A közönség a Fókusz SMS-szavazásán úgy vélekednek, hogy aki mocsárban lakik, az nem lehet tisztességes ember. Matula bácsi ellen eljárás indul löfegyverrel és lőszerral való visszaélés, kiskorú veszélyeztetése, orvvadászat és természetkárosítás büntette miatt, és előzetes letartóztatásba helyezik. A börtönben már jóelőre elterjed a hír, hogy valami pedofil érkezik, ezért zárkatársai az első éjszaka összeverik, kiszúrnak a szemét, levágják a farkát, és reggelre Matula bácsi elvérzik. Tutajost hetekig mutogatják a tévében, próbálják kiszedni belőle a vérre éhes közönségnek, hogy mire készült a puskával, majd úgy állítják be, mintha konokul tagadna. Végül speciális iskolába küldik, bűnöző gyerekek közé, ahol teljesen befordul, rövidesen drogozni kezd, és néhány év múlva túladagolásban meghal. A kereskedelmi tévék rövid hírben számolnak be a haláláról, de igazából senki sem sajnálja...

De mégsem. Drogdíler zárkatársam szerint nem adagolná túl magát, hanem egy bűnbandához csatlakozna, és néhány év múlva az alvilág ismert nehézfiújaként tartaná számon a BRFK, hosszú pszichológiai elemzéssel hányatott gyermekkoráról, amikor egy Matula bácsi nevű pszichopata fogságában különféle bűncselekményekre kényszerítették, illetve a fiatakorúak intézetében is többször vált megalázások és szexuális erőszak áldozatává.

Bütyök pedig az állomásra érkezve nem érti, miért nem jön elé kis barátja, aztán a helyi rendőrséghez fordul, ahol mint gyermekáldozatot kezelik, aki éppen csak megmenekült Tutajos sorsától. A másnapi híradóban közlik megmentésének hírét, de a család nem járul hozzá arcképének bemutatásához. Pszichológushoz viszik, de szerencsére maradandó lelki károsodás nélkül vészelte át a borzalmas esetet. Neki szerencséje volt.

Az eset után néhány nappal a BRFK nagyszabású razziát tart a szélsőjobboldali nézeteiről ismert személyek körében, feltételezve, hogy Matula bácsinak további tettestársai is vannak, akik a mocsárban tartott lögyakorlatokkal az alkotmányos rend megdöntésére törekednek. Ennek keretében előzetes letartóztatásba helyezik egy radikális hírportál főszerkesztőjét, mert kulcstartóján egy kifűrt karabélylőszert találnak. Erről is napokig témáztat a sajtó, a Nap-Keltében Orbán Viktor felelősségét firtatják, míg a szerkesztőt végül bűncselekmény hiányában felmentik. A rendőrség szóvivője azzal mentegetőzik, hogy Matula bácsi rejtékhelyén magyar nemzeti zászlót találtak, ez vezette őket a kézenfekvő következtetésre. A Jobbik Magyarországért Mozgalom sajtóközleményt

ad ki, amelyben leszögezik, hogy az akció célja a médiafigyelem elterelése arról, hogy a mocsarat lecsapolják és fitneszcentrumot építenek a helyére. Szerencsére Matula bácsi ezt már nem éri meg. Puskáját még évekig használja a rendőrség gumilövedékes tömegoszlatásra.

Bütyök egyébként soha életében nem vallja be, hogy homoszexuális.

Börtönnapló LV.

2007.07.08.

Vegyes érzelmekkel figyeltem a tegnapi buzifelvonulás képeit. A híradószpírek gyászos képpel jelentették be, hogy „futballhuligán külsejű” ellentüntetők - az ilyen-olyan „külsejűség” nem új hangulatkeltő elem a médiában, lásd Nagy Lajos *Mi az, hogy munkáskülsejű?* című remek karcolatát a harmincas évekből - mindenféle dologgal, így tojással és üvegekkel is megdobálták a menetet, ami több sérülést is okozott. Drámainak szánt képeket is láthattunk az élő műholdas közvetítés révén, amint fekete testpáncélba öltözött rohamrendőrök halálmegvető bátorsággal csavarják ki a tojást idős nénik kezéből, és nem győzik leteperni a „futballhuligán külsejűeket”, akik nem áttaláltak tiltakozni az ellen, hogy csiricsaré ruhákba öltözött ratyik parádézzanak Budapest utcáin. Mondom, vegyes érzelmekkel, mert helyesnek is tartom az erőszakos fellépést, meg nem is.

Helyesnek tartom, mert köszönhetően azoknak, akik nem tudják, hol a határ, nem fogják, hogy meddig lehet egy nemzet tűrőképességével játszani, meddig lehet a többség torkán erőszakkal letuszkolni a devianciákat, és meddig lehet magukat szellemesnek tartva visszafeleselni az erkölcsöt, családot, nemzetet féltő, egészséges embereknek. Nem veszik észre: ez itt nem Amerika, ahol annyi baromság mégél, hogy a csiricsaré ratyik is megférnek mellettük. Ez nem egy sok százmilliós nemzet, hanem tízmilliós, amit egyébként is megcsonkítottak. Itt nem lehet nagyon szétdúlni a társadalom szövetét, mert gyorsan szertefoszlik. A helyzet már az erőszakig fajult, amit én ez esetben elvetendőnek tartanék, de már nem lehet. Már kiprovokálták. Nincs sok értelme egyszerű, mit sem tudó, de a vélt jogaiért óriási pófával kiálló buzikat üveggel dobálni, mert ettől sem kevesebben nem lesznek, se jobb belátásra nem térnek. Persze, megérdemlik, nem muszáj ugyanis kimenni az utcára. (Mi az, nem tetszik ez a mondat? Ti ugyanezzel biztattátok az október 23-án állami jóváhagyással megnyomorított áldozatokat!)

A menet, ami az Andrássy úton vonul, nem ok, hanem tünet. Nem az utcán van a helye, de már nem lehet visszatuszkolni a buzibárokba. Ha csak ott lennének, nem lenne semmi baj. (De unom ezt évről évre újra és újra leírni, hogy aztán a papagájkórus tudomást se vegyen erről!) Sőt, nincs semmi baj a homokosokkal egyébként sem. Meglepődnének, mennyi van belőlük még az ismert jobboldali radikálisok között is. De a felvonulás mászt jelent, nem a másságot, hanem a társadalom szétszilálását, a káoszt, a természet rendjének megerőszakolását. Ami pedig a helyére kerülne, ugyan nevezhetjük szintén társadalmi rendnek, de hát Hitler, Sztálin, Mao vagy Robespierre is annak nevezte a magáét, mégsem volt az.

Nem az egyszerű, ostoba, ám felsőbbrendűségében tetszelgő átlagbuzit kell megdobálni, mert ő sose menne ki, ha nem biztatnák erre. Azt találjátok meg, aki ezeket a meneteket szervezi. Beszéljetelek vele, győzzétek meg érvekkel, biztosan sikerül. Mi, radikálisok amúgy is jól tudunk érvelni. Attól meg ne tartson senki, hogy emiatt retorzió éri - akit akarnak, ok nélkül is börtönbe zárnak. Addig kell tenni valamit, amíg nem kerülünk ide mindannyian. Vagy amíg ki nem lövik valamennyiünk szemét, szó szerint vagy képletesen.

Börtönnapló LVI.

2007.07.09.

Hú, micsoda ajvékolás van a médiában a szegény buzik miatt, akiket jól felpofoztak a felvonulás után. Természetesen már egyre több támadóról beszélnek, egy lesbikus nő például arról számolt be, hogy *legalább hatvan* ember támadott rájuk, és bár a hajuk szála sem görbült, mégis nagyon fáj nekik, hogy *leszbikusnak* nevezték őket, tényleg borzalmas lehetett. A drága jó hivatásos hazudozó Schuster Richárd a TV2-n már *lincselésről* beszél, bizony, szegény buzikat verbálisan meglincselték, *több, mint tizenhárom* áldozat van, atya-gatya, fel se bírom fogni, mennyi is az. Megtudtuk azt is, hogy az ellentüntetők *pattanásos arcúak* voltak, basszuskulcs, ezek tehát nem csak veszélyesek, hanem rondák is, pattanásos arcú, futballhuligán külsejű szélsőjobboldaliak, legjobb lenne közéjük lövetni a demokrácia és a szabadság nevében, mielőtt még jobban elszaporodnak.

Azoknak, akik a továbbiakban kommentálni kívánják az esetet, mert jobban felháborítja őket, mint mondjuk az olaszliszkai lincselés (na, az lincselés volt, tessék megnézni, nem ám ilyen fusimunka), íme, itt vannak a legnélkülözhetetlenebb szóvirágok:

- ma már Európában
- európai tendenciák szerint
- felmérések azt mutatják, hogy
- átléptünk egy bizonyos határt
- megengedhetetlen és elfogadhatatlan
- a szabadság és az egyenlőség nevében
- megdöbbenő
- félelemkeltő
- gyűlöletkeltő
- a jövőre nézve leszögezném
- európai értékredek
- más európai városokban
- embertársaink
- félelemben élni
- határolódjon el.

Esetleg lehetne írni egy sajtóközlemény-generátort is a fenti szavakból, ami gombnyomásra már okádja is a kék-fehér szemetet a sugógépre.

Mellesleg jegyzem meg, hogy Glasgow nevét tudomásom szerint *gleszgó*-nak ejtjük, nem pedig *glaszgó*-nak, jó magyaros *a*-val. De ez nem tartozik a tárgyhoz, ott csak valami repülőteret robbantottak fel.

Míg a politikai közélet így kavarg, minket végre levittek az alagsorba bevásárolni. A bolt egy aprócska kis helyiség, alig akkora, mint két zárka, olyan kínálattal, amivel talán egy nógrádi cigánytelepen még el lehet éldegélni, de ott is csak éhínség idején. A legolcsóbb, ótvar élelmiszerek kaphatóak, amit csak a Tesco-ban és a Metro-ban össze lehet kaparni az alsó polcokról, olyan áron, mintha a Grand Hotel wellness-salátabárjában lennénk. Ízelítőül néhány ár:

- 1 liter Hohes C narancslé: 748 Ft
- 1 csomag (500g) ARO puszedli: 566 Ft
- 1 csomag Pilóta tallér: 464 Ft
- 20 dekás csomagolt Tolle trappista sajt: 326 Ft
- 1 flakon (480g) Globus ketchup: 466 Ft.

Most végre van élelmünk, nem kell végre úgy lesnünk az ebédet, mint a kiéhezett kutyák. Komoly lakomát is csaptunk ma: sajtos kenyér, ketchup, paradicsom, Hohes C, és még egy Sport szelet. Ne röhögj, kedves Olvasó, ez itt már komoly zabálás. Néhány zöldségkonzervre is sikerült szert tenni, ezekből majd főzünk valamit. A börikaja készítésének kulisszatitkaiba rövidesen beavatom a nagyközönséget.

Börtönnapló LVII.

2007.07.11.

Van valami szánalmas szegény, öregedő Ihos Józsefben, ahogy lassan húsz éve próbál Kató néniként derűtséget kelteni, szakállas viccekből ollózva össze monológjait, hátha végre elmosolyodik valaki. De hát Egely Györgynek és Anettkának is van helye a nap alatt, miért ne éljen szegény, és Ihos József legalább nem vetkőzik le, mint egyesek. De hogy már az amúgy tehetséges és eleddig valóban egyedi színfoltot jelentő Irigy Hónaljmirigy is erre a szintre süllyedt, legalábbis aggasztó. Hetente van alkalmunk megtekinteni inkább nevetséges, mint vicces produkcióikat, illetve sajnos muszáj, mert itt csak tévét lehet nézni, ha unjuk már egymás pofáját, és ilyenkor nem győzők csodálkozni, hogy sikerül nekik a valóban szellemes és igényes popparódiáikat Ihos Józsefet alulmúló párbeszédekkel és rossz ripacskodással összepárosítaniuk. Ennél kevésbé már csak azt értem, hogyhogy még ma is az a téma, hogy megdobálták szegény buzikat, bár a figyelem oka nyilván az, hogy a dobálók immár horogkeresztes pólókat is viseltek, természetesen az árpádsávós zászló mellé. Naná! Igaz, én még az életben nem láttam ezeket az árpádsávós úriembereket svasztikát viselni, pedig elég sokat forgolódtam a köreikben. Nyilaskeresztest láttam már, árpádsáv nélkül, de az olyanokat is el szoktuk zavarni.

Ma alkalmam volt ismét telefonálni. Megint felébresztettem szegény Athinát. Mostanában így szoktunk együtt ébredni. Elmondtam nektek egy rövid üzenetet, amit diktafonra vett, és mostanra nyilván ki is került már a blogra. Aki rendszeresen olvasott eddig, annak sok újat nem mondtam, az üzenet inkább azoknak szól, akik csak futólag követték az eseményeket. Adjátok tovább, ha úgy gondoljátok, van kinek. Érdekes hírt kaptam azonban Athinától. Ügyvédem utánanézett a terhemre rótt állítólagos bűncselekményeknek, és kiderült, hogy azok egyáltalán nem léteznek! Tehát még az sem igaz, amit eddig feltételeztünk, hogy ezek létező, de jelentéktelen ügyek: ezek egyáltalán nem léteznek, közönséges okirat-hamisítás következtében kerültek a bűnügyi nyilvántartásba. Ha pedig így van, azért valaki szorulni fog, hiszen egy ilyen hamisítás kapásból több súlyos bűncselekményt is megvalósít, mint például okirat-hamisítás, hivatali hatalommal való visszaélés, hamis tanúzás, s mivel mindezt hatósági személy követte el, sokkal súlyosabb elbírálás alá esik, mintha civil csinálta volna. Persze, ne ringassuk magunkat illúziókban, ha lesz is emiatt valami vizsgálat, sose fog kiderülni, ki a felelős, esetleg kiderítik, hogy ez nem is bűncselekmény, csak tévedés, elnézést kérünk, majd legközelebb ügyesebben csináljuk. Vagy majd megmódosítunk néhány törvényt szépen, stikában, hogy ne legyen büntethető.

Fellebbezés beadva, elvileg nyolc nap az elbírálás határideje. Ha a múlt csütörtökön valóban megkezdték az elbírálását, akkor a jövő hét kedd-szerda magasságában eredmény várható. Kíváncsian várom. A „bűnlajstromom” immár két ügyre csökkent, az egyik a telefonfülkében pofán lőtt cigány, amire pénzbírságot kért az ügyész, de mint a múltkori tárgyaláson kiderült, nem sok esély van arra, hogy elítéljenek, a másik a Szabadság téri ruszki emlékmű rongálásának ügye, amelyben csak feltételezett bűnsegéd vagyok, tehát szintén nem veszélyes dolog. Van tehát némi esély, hogy rövidesen kiengedjenek. Pár nap, és meglátjuk.

Utószó

Eddig tartott a börtönnapló. 2007 július 12-én a másodfokon eljáró bíróság azonnali hatállyal szabadlábra helyezett, megerősítve, hogy semmiféle nyomozati anyag nem támasztja alá az ellenem felhozott gyanúsítást.

Két hónappal később a rendőrség terrorcselekmény előkészületére változtatta a gyanúsítást, halmazati bűncselekményként robbanóanyaggal való visszaéléssel Molnár László szakvéleménye alapján, ami 15 évig terjedő börtönbüntetéssel sújtható. Jelenleg - 2007 szeptembere közepén - itt tart az ügy. A rendőrség minden állítását, így a szakértői véleményt is cáfolni tudjuk. Saját szakértőnk - Lengyel Gábor, a Magyar Pirotechnikai Társaság elnökségi tagja - véleménye szerint kizárt, hogy Molnár tévedésből minősítette robbanóanyaggá a cukor és kálium-nitrát keverékét, szándékosan alkalmazott hamis minősítést. Dr. Futó Barnabás szerint a gyanúsítás nevetséges, hiszen csupán azzal indokolják a „terrorcselekmény” minősítést, hogy a füstbombák alkalmasak „a lakosság körében riadalom keltésére.”

A „csepeli bombagyár” ügye valószínűleg még évekig húzódik.